

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ PULPS

1

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

AUGUST 2020

No. 12

ΛΕΜΜΥ ΚΩΣΙΟΝ

Οι Ερασταί της Λιζέτας

ΤΟΜ ΜΙΞ

**Η Σπηλιά με τους
Σκελετούς**

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

**Ο Λωποδύτης-Φάντασμα
πεθαίνει**

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ PULPS

«ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ PULPS» είναι μια νέα σειρά του «Μπαούλο των Pulps» ενταγμένη στις θεματικές ενότητες «Short Stories» και «Long Stories». Έχει, δε, να κάνει με τη γνωριμία των κυριότερων χαρακτήρων της Λογοτεχνίας του Πολτού. Δηλαδή, αυτών που διαβάζοντας στο χαρτί ή βλέποντας στην οθόνη τις συναρπαστικές περιπέτειές τους στον χώρο και στον χρόνο, ονειρευτήκαμε στα παιδικά μας χρόνια να ήμασταν κάποιος ή κάποιοι σαν αυτούς.

Οι περισσότεροί τους κόλλησαν τα ένσημά τους μέσα από τις σελίδες της «Μάσκας», του «Μυστήριου» και άλλων παρόμοιων περιοδικών, σχετικά βραχύβιων, αλλά με φιλοδοξίες να συμβάλλουν κι αυτά στη... βιβλιογραφία της Λαϊκής Μυθολογίας.

Στατιστικά και ιστορικά υπερισχύουν σε αριθμό οι ήρωες αμερικανικής ιθαγένειας, μερικοί, δε, από αυτούς κυριαρχούν αδιαφιλονίκητα χάρη στην παγκόσμια αναγνωρισιμότητά τους. Ωστόσο, στην ανθολογία της ενότητας θα συνυπάρξουν πλάι-πλάι και κάποιοι ελληνικής έμπνευσης και γραφής, όσοι άφησαν και το δικό τους χνάρι στην Ιστορία του ελληνικού λαϊκού αναγνώσματος.

Η σειρά του «Μπαούλου των Pulps» δεν φιλοδοξεί να καταστεί αυτόνομη Εγκυκλοπαίδεια των Pulp Ηρώων. Τα βιογραφικά θα είναι σύντομα, ενώ τα αναγνώσματα (διηγήματα και νουβέλες) που θα ανθολογηθούν δεν υπακούουν σε αναγκαιότητες ποιοτικών, ιστορικών ή άλλων κριτηρίων. Έχουν να κάνουν μόνον με τη διαθεσιμότητα του σχετικού υλικού και τις ανάγκες "σελιδοποίησης" του κάθε ψηφιακού μας τεύχους.

TOM MIX

**«Η Σπηλιά με τους Σκελετούς» Μασκούλα # 37
(20 Φεβρουαρίου 1959)**

Ο Τόμ Μιξ (Τόμας Έντγουιν Μιξ) ήταν υπαρκτό πρόσωπο (1880-1940) και υπήρξε ηθοποιός στο επάγγελμα. Μεταξύ 1909 και 1935 έπαιξε σε 291 ταινίες γουέστερν, μεσαίου μήκους οι περισσότερες και είναι ο μόνος ίσως ηθοποιός που έδωσε το πραγματικό του όνομα στον χαρακτήρα που υποδυόταν. Εξαιρετικά δημοφιλής, εκτός από την παρουσία του στη μεγάλη οθόνη, δάνεισε τη φωνή του και σε γουέστερν ραδιο-σήριαλ, ενώ από το 1937 έκανε και τις πρώτες εμφανίσεις στα κόμικς (11 τεύχη στις εκδόσεις της Dell). Μεταξύ των διαφόρων εταιριών που εξέδωσαν κόμικς με τον ήρωα των λιβαδιών του Ουέστ ήταν και η Fawcett, που κυκλοφόρησε την πιο μακρόβια σειρά (61 τεύχη Tom Mix Western 1942-1953). Στον χώρο, όμως, των αμερικανικών αναγνωσμάτων πολτού δεν εντοπίζονται περιπέτειες του Τομ Μιξ, τουλάχιστον, σε αυτόνομα τεύχη, ενώ ούτε αναφέρεται κάποιος συγγραφέας, πέρα από αυτούς που υπέγραψαν τις περιπέτειές του στην κόμικ εκδοχή. Ο Lawrence A. Keating, που δηλώνεται να υπογράφει τις περιπέτειες του Τομ Μιξ, αναφέρεται ως συγγραφέας σε περιπέτειες του Lone Ranger. Ωστόσο είναι περιέργο ότι 13 συνολικά νουβέλες με τον Τομ Μιξ δημοσίευσε και το ανταγωνιστικό περιοδικό της «Μάσκας», το «Μυστήριο» στη τρίτη περίοδό του (1959-1970), μερικές από τις οποίες έφεραν την υπογραφή του Λώρενς Κήτινγκ, ενώ οι υπόλοιπες ήταν ανυπόγραφες.

Το ελληνικό αναγνωστικό κοινό δεν έδειξε να ασχολούταν με τέτοιες λεπτομέρειες. Είτε υπήρχε, είτε δεν υπήρχε στην αμερικανική αγορά λαϊκό ανάγνωσμα με ήρωα τον υπερασπιστή του νόμου και του δικαίου στο μακρινό Ουέστ, σε κάποιο δημοψήφισμα δημοτικότητας που είχε διοργανώσει παλιότερα η «Μάσκα», οι προτιμήσεις του αναγνωστικού κοινού τον είχαν τοποθετήσει στην πέμπτη θέση δημοτικότητας ανάμεσα σε όλους τους ήρωες που κατά καιρούς περιπέτειές τους είχαν δημοσιευτεί στο περιοδικό.

Η (μάλλον) χωρίς πρωτότυπο μετάφραση του διηγήματος που ακολουθεί ήταν του... πανγγραφότατου Γιώργου Μαρμαρίδη, ο οποίος τόσο στη «Μάσκα» της τρίτης περιόδου, όσο και στη «Μασκούλα» που τη διαδέχτηκε έγραφε κάθε βδομάδα περισσότερο από το μισό τεύχος του περιοδικού.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

«Ο Λωποδύτης-Φάντασμα πεθαίνει!» Μασκούλα # 41
(20 Μαρτίου 1959)

Δημιούργημα του γεννημένου στη Σουηδία Herman Landon (1982-1960) ο χαρακτήρας του Gray Phantom, που στα ελληνικά αποδόθηκε ως «Λωποδύτης-Φάντασμα», καθώς και του αριστοκρατικού alter ego του του Μάρτεν Νταλ, συμπεριλαμβάνεται στον κατάλογο με τους 100 πιο δημοφιλείς χαρακτήρες λαϊκών αναγνωσμάτων του αστυνομικού είδους. Ανάλογη δημοτικότητα γνώρισε και στην Ελλάδα τόσο από νουβέλες μέσα από τις σελίδες της Μάσκας, όσο και από λαϊκά αστυνομικά βιβλία τσέπης. Η πρώτη εμφάνισή του ήρωα με τη διπλή ταυτότητα σημειώνεται το 1921 με το μυθιστόρημα «Ο Λωποδύτης-Φάντασμα» για να ακολουθήσει στην επόμενη χρονιά «Ο Λωποδύτης-Φάντασμα επιστρέφει».

Από την πολύτιμη Βίβλο της Λαϊκής μας Λογοτεχνίας «Τα Χάρτινα Όνειρα των Παιδικών μας Χρόνων», Τεχνικές Εκδόσεις ΑΕ, Αθήνα Μάρτιος 2000, του Νίκου Ζωιόπουλου παραθέτουμε μέρος από την παρουσίαση του χαρακτήρα:

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα ήταν ένας δημοφιλής -αλλά και ιδιόρρυθμος- ήρωας. Ζούσε στο Λονδίνο με το πρόσωπο του αριστοκράτη Μάρτεν Νταλ, έχοντας κοντά του τον πιστό του υπηρέτη Μπίλκινγκ. Ήταν αρραβωνιασμένος με την όμορφη Κόρα Στίλμαν και έκανε μόνιμα συντροφιά με τον αστυνομικό επιθεωρητή Σούμερ, ο οποίος είχε βάσιμες υποψίες για την παράνομη δραστηριότητα του φίλου του. Και συχνά του δήλωνε, ότι κάποια μέρα θα κατάφερε να το αποδείξει και να θέσει τέρμα στην καριέρα του Λωποδύτη.

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα ήταν στην εμφάνιση το άκρο αντίθετο του όμορφου και πάντα καλοντυμένου τζέντλεμαν Μάρτιν Νταλ. Ένας σκοτεινός τύπος που γλιστρούσε μέσα στο σκοτάδι κάνοντας διαρρήξεις επί διαρρήξεων. Η μεγάλη διαφορά του από τους κοινούς λωποδύτες ήταν ότι δεν κρατούσε για τον εαυτό του τα κλοπιμαία. Ειδοποιούσε το εκάστοτε θύμα του, ότι θα του επιστραφούν όλα εκείνα που του είχαν αφαιρεθεί μόλις καταθέσει το δέκα τοις εκατό της αξίας τους στη Εταιρία Προστασίας Ζώων! Η ουσία όλης της υπόθεσης ήταν ότι με τη δράση του εξέθετε ανεπανόρθωτα τηςν Σκότλαντ Γιάρντ που δεν μπόρεσε ποτέ να τον συλλάβει!

Έτσι ο παμπόνηρος και ευέλκτος Λωποδύτης-Φάντασμα έγινε δημοφιλέστατος στο διεθνές, αλλά και στο ελληνικό κοινό. Αρχικά, τις περιπέτειες του Λωποδύτη-Φάντασμα/Μάρτεν Νταλ τις μετέφραζε στα ελληνικά ο Τάσος Αυλωνίτης. Με τον καιρό έγινε βαθύς γνώστης του θέματος. Άρχισε, λοιπόν, να γράφει δικές του περιπέτειες του ήρωα με, ομολογουμένων, μεγάλη επιτυχία. Σκέφτηκε τότε να προτείνει συνεργασία στον Χέρμαν Λάντον, αλλά ο συγγραφέας όχι μόνο δεν συμφώνησε, αλλά επέστρεψε την πρόταση στον Αυλωνίτη μαζί με μια μήνυση για κλοπή πνευματικής ιδιοκτησί-ας! (σελ. 107).

Το σύντομο διήγημα «Ο Λωποδύτης-Φάντασμα πεθαίνει!» που παρουσιάζουμε είναι αναδημοσίευση από τεύχος της προηγούμενης περιόδου της «Μάσκας» σε μετάφραση της Χρύσας Γεωργοπούλου.

ΛΕΜΜΥ ΚΩΣΙΟΝ

«Οι Εραστές της Λιζέτας» Λέμμου Κώσιον-Μασκούλα# 41
(20 Νοεμβρίου 1959)

Πράκτορας του FBI (G-Man) αρχικά και ιδιωτικός ντετέκτιβ στη συνέχεια, δημιούργημα ενός πρώην αστυνομικού του Άγγλου Peter Cheyney (1896-1951), που παράτησε την Αστυνομία για να αρχίσει να γράφει αστυνομικά διηγήματα, νουβέλες και μυθιστορήματα χρησιμοποιώντας το τεράστιο αρχείο υποθέσεων που είχε συγκεντρώσει. Τις περιπέτειες του Λέμμου Κώσιον τις ξεκίνησε το 1936 με το μυθιστόρημα «Αυτός ο Άνθρωπος είναι επικίνδυνος», που έγινε και σενάριο κινηματογραφικό. Πέντε-έξι ακόμα ταινίες γυρίστηκαν κι έγιναν μεγάλες επιτυχίες με περιπέτειες του Κώσιον, που τον ενσάρκωνε ο Αμερικανός ηθοποιός Έντι Κωνσταντίν. Η κινηματογραφική δημοφιλία του «Τζι-Μαν» με το ιδιόρρυθμο λεξιλόγιο στην Ελλάδα εξαργυρώθηκε δυναμικά: Τα έντεκα μυθιστορήματα που έγραψε ο Πήτερ Τσέινυ με ήρωα τον Λέμμου Κώσιον στον ελληνικό περιοδικό τύπο αβγάτισαν εντυπωσιακά. Υπολογίζεται ότι περισσότερα από διακόσια αναγνώσματα μεταξύ 20-40 σελίδων το καθένα δημοσιεύτηκαν στα περιοδικά «Μάσκα» της τρίτης και τετάρτης περιόδου της, καθώς και στο «Μυστήριο» της τρίτης περιόδου του, καθώς και αρκετά αστυνομικά βιβλία τσέπης. Αποκορύφωμα της δημοτικότητας του ήρωα ήταν η αλλαγή του τίτλου του περιοδικού «Μασκούλα», όπου από το τεύχος 49 μετονομάστηκε σε «Λέμμου Κώσιον», ενώ ήδη και από την αρχή της έκδοσης του περιοδικού η παρουσία του Κώσιον ήταν σχεδόν σε κάθε τεύχος.

Η εποχή της ακμής του Λέμμου Κώσιον ήταν η εποχή της ακμής του νουάρ και των σκληροτράχηλων ντετέκτιβ. Ο Τζι-Μαν του Τσέινυ ήταν το απόλυτο πρότυπο. Γλεντούσε τις υποθέσεις που αναλάμβανε μόνο αν είχαν υψηλό βαθμό επικινδυνότητας και γυναίκες εκρηκτικών προδιαγραφών.

Μεταφράσεις χωρίς πρωτότυπο του Λέμμου Κώσιον στα ελληνικά είχαν κάνει αρκετοί συγγραφείς, αλλά δυο ήταν οι κυριότεροι και πιο κοντά στην "πιπεράτη" αργκό του Τσέινυ. Ο Τζίμμου Κορίνης και ο Γιώργος Μαρμαρίδης. Ο πρώτος τον ξεκίνησε στη «Μάσκα» και κατόπιν έγραψε ανυπόγραφα ορισμένες περιπέτειες πριν παραλάβει τη σκυτάλη ο δεύτερος που τον συνέχισε αποκλειστικά και στη «Μασκούλα» έως το 76ο και τελευταίο τεύχος της, δηλαδή αυτό εδώ.

Η ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΚΕΛΕΤΟΥΣ

(Skeleton's Cavern)

Ένας άμύθητος θησαυρός περιμένει κρυμμένος σ' ένα φοβερό μέρος. Ένας δολοφόνος τόν ανακαλύπτει, αλλά... δέν τού κάνει! Τότε ό Τόμ Μίξ γραπώνει τόν φονιά καί όλα... τελειώνουν καλά!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ ΤΩΝ ΛΙΒΑΔΙΩΝ ΤΟΥ ΦΑΡ ΟΥΕΣΤ

ΤΟΜ ΜΙΞ

ΥΠΟ : LAWRENCE KEATING

Αίμα στό Ρόκβιλ

Ο ΔΥΟ καβαλλάρηδες είχαν βγή πρό πολλού από τό στόμιο τού Ρόκ Κέννον καί είχαν περιπλανηθή μέσ στη νύχτα στην άγρια έρημιά πού άπλωνόταν μετά τη χαράδρα.

Ο πρώτος από τούς δυό ανθρώπους πού βρίσκονταν έπάνω στις σέλλες τών άλόγων, ήταν ένας ψηλός άντρας μέ φαρδύ στέρνο καί λιγερόκορμη σιλουέττα. Ο άλλος ήταν πολύ πιό μικροσκοπικός από τόν σύντροφό του —θά μπορούσε νά πη κανείς, παρ'ά τό κολασμένο σκοτάδι, ένα παιδί.

Η πρώτη φωνή πού άκούστηκε στην άρχή τής ιστορίας μας ήταν αύτου τού παιδιού καί δέν μπορούσε νά γίνη άλλωτίκα, γιστί όπως θ' άποδειχθή καί στη συνέχεια ήταν ένα άγόρι πού ή γλώσσα του πήγαινε πάντα ροδώνι καί πολύ δύσκολα στοματούσε όταν έκανε την άρχή.

—Κι' ύστερα λές, Τόμ, πως μπορείς νά βρης όποιοδήποτε χωριό μέσ στό Φάρ Ούεστ καί μέ κλειστά τά μάτια! Τό Ρόκβιλ μή

πως δέν είναι χωριό τού Φάρ Ούεστ;

—Είμαι!, παραδέχτηκε ό άντρας εύθυμα. Άλλά καί τά μάτια μου εί-αι άνοιχτά καί δέν σου είπα ποτέ ότι μπορώ νά βρω τίποτα μέ άνοιχτά τά μάτια!

—Ναί, δέν σου λέω!, μουρμούρισε τό άγόρι σοβαρά. Μά λογάρισα καί τό σκοτάδι! Άς είναι... Άν βρούμε δυό μαλακιές πέτρες γιά μαξιλάρια, δέν τό στρώνουμε ώπου νά ξεμερώση; Φαντάζομαι μέ τό φώς νά τά πάς καλύτερα! Μπορεί νά μη βρης άκριδώς τό Ρόκβιλ, αλλά ένα όποιοδήποτε χωριό πού νάχη έστι ατόριο, μου κάνει!

—Πείναρες, Τίμ, από την πολυλογία!, είπε ό άντρας σοβαρά. Σήκωσε τά μάτιαστόν ουρανό καί μουρμούρισε μέ πείσμα:

—Ούτε μία στιγμή δέν φανερώθηκαν τ' άστρα άπάνω! Θάχαμε φτάσει τώρα στό Ρόκβιλ...

—Θάχαμε τελειώσει τη δουλειά πού μάς έστειλον νά κάνωμε, συνένισε τό φλύαρο άγόρι κοροϊδευτικά, θάχαμε γυρίσει πίσω, θάχα-

«Μασκούλα» — 49

με ξεκινήσει για μιὰ καινούργια αποστολή, καί θά βρισκόμαστε σέ καμμιὰ έρημιά, ψάχνοντας για ένα χωριό φάντασμα, που δεν θά μπορούσες να τό βρης έπειδή θάχε, λέει, συννεφιά!

— Άκριδώς!

Τό παιδί κούνησε τό κεφάλι του.

— Καλύτερα που δεν τό βρήκαμε τότε, συμπέρανε, γιατί αν είχαν συμβή όλα αυτά θά είμαστε πολύ περισσότεροι ξεθεωμένοι!

— Μπράβο, Τίμ! Καί πές μου τώρα με την ευκαιρία που ή γλώσσα σου αναπαύεται καί μπορώ να μιλήσω: Βλέπεις εκείνα τὰ φωτάκια, εκεί άριστερά που ξεμύτισαν πλαί στην πλαγιά του λόφου;

— Τί έκανε λέει; Ξεφώνισε τό αγόρι καί πετάχτηκε επάνω στη σέλλα του μ' άνοιχτό τό στόμα. — Ω! Μπα, διάβωλε! Ναι, τὰ βλέπω, Τόμ! Φαίνεται θάσαι τίποτε κάου - μπύς που νυχτωθήκανε ψάχνοντας να βρουν τό... Σάντα — Φέ!

— Όχι, Τίμ! Δεν είναι κατασκήνωσις. Είναι τό Ρόκβιλ!

— Μεγάλη πολιτεία!, δήλωσε με θαυμασμό τό παιδί. Άμφιβάλλω αν θά έχη έστιατόριο!

— Μή φοβάσαι, Τίμ. Τό υπόλοιπο χωριό είναι όκεία πίσω από την πλαγιά του λόφου. Κλώτσα λίγο την κοιλιά του Θάντερ για να κάνουμε γρηγορώτερα. Όσο πιο γρήγορα φτάσουμε, τόσο γρηγορώτερα θά γεμίσει τό στομάχι σου καί θά άπασχολήσης τό στόμα σου με κάτι άλλο!...

Ρίχτηκαν στην κατηφόρα με καλπασμό, παρ' όλο που τό έδωφος ήταν πολύ άνώμαλο καί τό σκοτάδι άδιαπέραστο. Τά άλογα όμως καί των δυό τους ήταν υπέροχα καθαρόαιμα, γυμνασμένα ιδιαίτερα για τέτοιες κακοτοπιές.

Άφησαν πίσω τους τον λόφο καί όλόκληρο τό Ρόκβιλ φανερώθηκε φωτισμένο μπρός στα μά-

τια τους, γιατί βρισκόταν χτισμένο μέσα σε μιὰ γούβα. Δεν έπιανε μεγάλη έκταση. Ήταν ένα μικρό χωριό.

Σε λίγο πατούσαν σ' έναν δρόμο, τον ίδιο που έφτανε μέχρι την κεντρική πλατεία του.

Ξαφνικά ενώ έφταναν στα πρώτα σπίτια του Ρόκβιλ, διασταυρώθηκαν με δυό άλλους καβαλλάρηδες που κάλπαζαν διοβλομένα μέσα στη νύχτα. Δεν ήταν βέβαια δυνατόν να διακρίνουν τὰ πρόσωπά τους σ' εκείνο τό σκοτάδι. Τίποτε άλλο έξω από δυό όλόμαυρες σιλουέττες.

Ό Τίμ έσκασε στα γέλια.

— Είναι αυτοί που κυνηγάμε να ξέρης, Τόμ! Έμειναν πώς έρχεσαι να τους πιάσης καί τό σκάνε!

— Μικρά φύλαρε, σ' άφήνω να μιλάς όσο βες στην έρημιά για να ξαλαφρώσης!, είπε ό άντρας άυστηρά. Τώρα φτάσαμε πιά σε μέρος που πρέπει να προσέχης περισσότερο τις κρυβέντες σου...

— Άς μιλήσουμε λοιπόν για τό έστιατόριο!, είπε ό άδιόρθωτος νεαρός. Τόμ, λές να βγάξη εκεί πέρα αυτός ό δρόμος;

— Τό έλπίζω.

Ρίχτηκαν για μιὰ άκόμα φορά με δυνατό καλπασμό μπροστά καί δεν χρειάστηκε πολύ για να φτάσουν ως την μικρή πλατεία του χωριού.

Όλα ήταν κατασκήνωμα. Μόνο σ' ένα κέντρο υπήρχε άκόμα φώς.

— Τί τυχερός είμαι!, φώναξε ό Τίμ ένθουσιασμένος. Τό έστιατόριο με περιμένει!

Ό άντρας δεν είχε καμμιά αντίρρηση να πάει εκεί που ήθελε ό Τίμ γιατί κι αυτός μ' όλο που δεν φώναζε, δεν πεινούσε πιο λίγο.

Κατέβηκαν από τά άλογά τους, τάδεσαν σ' έναν στύλο εκεί άπ' έξω καί έσπρωξαν τή δίφυλλη πόρ-

τα. Ἡ μαγαζί δέν εἶχε πιά καθόλου πελάτες. Ὁ μπάρμαν ἔδωξε τήν ἀσπρη ποδιά του καί ἐτοιμαζόταν νά κλείσῃ. Βλέποντας τούς δυο καινουργοφερμένους γούρλωσε τὰ μάτια κι' ἔμεινε ἀκίνητος σάν ἀγαλμα.

—Εἰστε ξένοι στὸ Ρόκβιλ!, φώναξε μέ μεγάλη ἀπορία. Πρώτη φορά σας βλέπω! Φτάσατε τώρα!

Ὁ Τίμ κύτταξε τὸν Τὸμ καί ὁ Τὸμ τὸν Τίμ.

—Στ' ἀλήθεια!, φώναξε μέ θαυμασμό τὸ ἀγόρι πού καθὼς ἔδωξε τὸ καπέλλο του φάνηκε ἕνα κεφάλι μέ σγουρά κατακόκκινα μαλλιά. Μωρὲ ἐσύ θάσαι ὁ πιὸ ἔξυπνος τοῦ χωριοῦ καί γι' αὐτὸ μένεις καί τελευταῖος! Πού τὰ κατάλαβες;

Ὁ Τὸμ σκούνησε τὸ ἀγόρι μέ τὸν ἀγκῶνα του καί τὸ κύτταξε αὐστηρά.

Ὁ μπάρμαν εἶπε:

—Μά εἶναι ἀπίστευτο! Πῶς ἦρθατε ὡς ἐδῶ τέτοια ὥρα;

—Ἐπάνω στ' ἀλογά μας!, ἀποκρίθηκε ὁ κοκκινομάλλης μ' ἕνα εὐγενέστατο χαμόγελο γιὰ νά μὴν θυμώσῃ τὸν σύντροφό του. Ἐκεῖνα περπατάγανε. Ἐμεῖς καθόμαστε!

—Μ' αὐτὸ τὸ διαβωλεμένο σκοτάδι καί χωρὶς οὔτε ἕνα ἄστρο στὸν οὐρανό!, μουρμούρισε ὁ μπάρμαν πού ἀκόμα δέν μπορούσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Περάσατε τὸ Ρόκ Κέννον καί καταφέρατε νὰ φτάσετε κι' ὡς ἐδῶ! Αὐτὸ δέν ἔχει ξαναγίγει ποτὲ ἀπὸ ἕνα ξένο καί ζήτημα εἶναι ἂν ἔγινε καμμιά φορά κι' ἀπὸ τὸν δικό μας!

—Μὴν κυττάς!, εἶπε ὁ Τίμ περιφρονητικά. Ὁ φίλος μου ἀπὸ δῶ βλέπει ὅπως οἱ νυχτερίδες σπᾶ σκοτεινὰ.

—Τὸ πιστεύω!, εἶπε ὁ μπάρμαν ἀδίστοχα.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του φωτίστηκαν.

—Κατάλαβα!, φώναξε. Θὰ χαθήκατε κι' ἐνῷ πηγαίνατε γιὰ ἄλλου εἶδατε τὰ φῶτα καί καταλήξατε ἐδῶ! Ἐτσι, μάλιστα! Ἐξηγεῖται! Στοιχηματίζω πῶς ἔτσι εἶναι!

—Πόσα; ρώτησε διαστικὰ ὁ Τίμ καί ὁ ἄντρας τὸν σκούνησε πάλι μέ τὸν ἀγκῶνα του.

—Ἀκουσε, μαγαζάτορα, εἶπε μέ σοβαρὴ φωνή, ἐπειδὴ βλέπω πῶς συναγωνίζεσαι σὲ φλυσρία τὸν φίλο μου ἀπὸ δῶ, σοῦ βρῖσκειται τίποτα πού νὰ μπορῇ νὰ πιάσῃ τόπο μέσα σὲ στομάχι;

Ο ΜΠΑΡΜΑΝ ὅμως δέν πρόλαβε νὰ ἀπαντήσῃ, γιὰτὶ ἡ

Τὸμ Μίξ

δίφυλλη πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ τινάχτηκε μονομιάς πρὸς τὰ μέσα ἀπὸ μιὰ γερὴ κλωστή κι' ἕνας ἀνομολλισαίμενος κᾶουμπόυ ὤρμησε σάν σίφουνας.

Στάθηκε καί κύτταξε ὀλόγυρα σάν κάποιον νὰ ζητοῦσε. Τὰ μάτια του πέρασαν ἀδιάφορα πάνω ἀπὸ τούς δυο νιοφερμένους καί κατάληξαν στὸν μαγαζάτορα.

—Πῆτ!, φώναξε. Εἶδες τὸν σερίφη;

—Ὁχι, Μπάμπ... Δηλαδή ἤτον ἐδῶ ὡς τὰ μεσάνυχτα κι' ἀπὸ τότε δέν τὸν ξανάδα. Συμβαίνει τίποτα;

—Γιὰ νὰ γυρεῖω τὸν σερίφη στὶς τέσσερις μετὰ τὰ μεσάνυχτα,

κατι θά συμβαίνει!... του διαβόλου!, φώναξε ο κάου - μπού. Σκότωσαν τὸν Μύλλερ!

Ὁ μπάρμαν πετάχτηκε ὡς ἐκεῖ πάνω.

— Τὸν γέρο - Μύλλερ!, φώναξε. Τὸν φουκαρά! Καὶ γιατί, Μπόμπ;

— Μήπως θές νὰ σοῦ πῶ καὶ ποιὸς τὸν σκότωσε; ἔκανε θυμωμένος ὁ κάου - μπού. Ἐκεῖνο ποῦ ξέρω εἶναι πὼς τὸν ἔστειλαν στὸν ἄλλον κόσμον καὶ πὼς ἡ μὲς Μπά κλαίει καὶ δέρνεται πάνω στὸ πτώμα του. Πρέπει νὰ δρῶ τὸν σερίφη. Γεῖά σου!

— Τὴν καυμένη τὴ μὲς Μπά!, κλαψούρισε ὁ μπάρμαν καθὼς ὁ κάου μπού χύθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ποῦ εἶχε ἔρθει. Εἶναι ἓνας πραγματικὸς ἀγγέλους, κύριε! Μὰ δυστυχῶς ὁ Θεὸς δὲν ὑποστηρίζει καὶ πολὺ - πολὺ τοὺς ἀγγέλους του! Καληνύχτα σας!

Πέταξε τὴν ποδιά του καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Τίμ κατατρομαγμένος πετάχτηκε ὀρθίος καὶ τὸν πάλαβε ἔκεί μπροστὰ ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Πού πᾶς; φώναξε. Ξέχασες τὴν παραγγελία!

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα, νεαρέ μου!, ἔκανε ὁ μπάρμαν. Πρῶτα τὸ μαγαζὶ εἶναι κλειστό, δεύτερο δὲν εἶναι κἂν ἐστιατόριο ἀλλὰ μὰρ καὶ καμπὰρ καὶ τρίτο πρέπει νὰ τρέξω στὸ σπίτι τοῦ Μύλλερ. Τὴν καυμένη τὴ Μπά! Κάποιος πρέπει νὰ τὴ βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴς πῇ τοῦ παρήγορα λόγια... Ἄφησε με, νεαρέ μου! Δὲν βλέπεις ὅτι διαζῶμαι;

— Τόμ! Τόμ!, φώναξε τὸ παιδί ἀπαρηγόρητο. Βοήθησέ με! Θὰ μοῦ φυγῇ! Ἄς μᾶς ψῆσῃ μιὰ ὀμελέττα τοῦλάχιστον μὲ πέντε - ἕξη ἀυγά καὶ ὕστερα ἄς πᾶθ στο καλό...

Δὲν συνέχισε παρακάτω γιατί

αἰσθάνθηκε τὸ καπέλλο του νὰ τοῦ μπαίνει στὸ κεφάλι ὡς τ' αὐτιά καὶ εἶδε τὸν σύντροφό του δίπλα του.

— Πᾶμε νὰ παρηγορήσωμε τὴν μὲς Μπά, Τίμ!, τοῦ εἶπε κοφτὰ ἐκεῖνος. Εἶναι χειρότερο νὰ χάνῃς τὸν πατέρα σου παρὰ μιὰ ὀμελέττα.

— Σύμφωνοι!, ἀναστέναξε ὁ κοκκινομάλλης. Νὰ δοῦμε ἐμένο ποιὸς δαίμονας θὰ μὲ παρηγορήσῃ! Αὐτὸς ὁ φονιάς, Τόμ!... Αὐτὸς ὁ φονιάς εἶναι χειρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους! Ὡ, Τόμ! Δὲν θές νάταν ἐκεῖνοι οἱ δυὸ ποὺ εἶδαμε νὰ φεύγουν καθὼς μπαίναμε στὸ Ρόκβιλ;

Ὁ ἄντρας παρατήρησε τὸν κοκκινομάλλη μὲ θαυμασμό.

— Δὲν ἀποκλείεται, Τίμ! Πὼς τὸ σκέφθηκες;

— Δὲν σκέφτομαι ποτὲ ὅταν μιλάω!, φώναξε προσβεβλημένος ὁ κοκκινομάλλης. Μὰ αὐτὰ εἶναι τὰ καλά τῆς φλυαρίας. Λές - λές καὶ ἀναγκαστικά σου ξεφεύγει καὶ καμμιά ἰδέα τῆς προκοπῆς στὸ τέλος!

Τὰ τελευταία λόγια

Ο ΜΠΑΡΜΑΝ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸν σταύλο τὸ ἄλογό του καὶ οἱ δυὸ καινούργιοι φερμένοι πῆδησαν κι' ἐκεῖνοι πάνω στὰ δικά τους.

— Τόσο μακριὰ εἶναι τὸ σπίτι ποῦ χρειάζεται νὰ πᾶμε καὶ μὲ τ' ἄλογα; ρώτησε ὁ Τόμ.

— Εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ἀποκρίθηκε. Ἀχ, εἶχαμε ἡσυχάσει γιὰ λίγον καιρὸ ἀπὸ σκοτωμούς... Ἀλλὰ ὁ Σατανὰς κάθεται ποτὲ ἡσυχος στὴν τρύπα του;

— Ἄν καθόταν τώρα θάτρωγα ὀμελέττα καὶ θάπινα μύζα! ἔκανε ὁ φλύαρος κοκκινομάλλης. Δὲν μίλησαν ἄλλο ὥσπου ἔφτασαν στὸ τέλος τοῦ χωριοῦ. Κάλπασαν λίγο ἀκόμα στὴν ἐρημιά

καί σέ δυό λεπτά ἔφτασαν ἔξω ἀπό ἕνα ράντσο.

Ὁ μπάρμαν πήδηξε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του καί οἱ δυό σύντροφοί τὸν μιμήθηκαν.

Τὸ φῶς μέσα στοῦ σπιτάκι ἦταν ἀναιμμένο. Μπήκαν καί οἱ τρεῖς χωρὶς νὰ χτυπήσουν γιὰτὶ ἡ πόρτα ἦτον ἀνοιχτή.

Οἱ λυγμοὶ τῆς κοπέλλας πού ἦταν πεσμένη πάνω σ' ἕνα ἀκίνητο σώμα πού βρισκόταν στοῦ κρεβάτι, εἶχαν ἀκουσθῇ ἀπ' ἔξω ἀκόμα. Ἄλλως μὲς στοῦ δωματίου ἐκτός ἀπὸ τὴ νέα καί τὸ πτώμα, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς.

Γύρισε τὸ κεφάλι τῆς καθὼς τοὺς ἄκουσε νὰ μπαίνουν καί τὰ δοκρυσμένα τῆς μάτια παρατήρησαν μὲ κάποιο φόβο τοὺς δυό ξένους. Ὅταν ὅμως εἶδε καί τὸν Πήτ τὸν μπάρμαν ἡσύχασε.

Ἦταν ἕνα μικρὸ κορίτσι, ὅχι περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν, πού ἦταν ὅμως τόσο ὁμορφοῦ, ὥστε ὁ καυμένος ὁ κοκκινομάλλης γούρλωσε τὰ μάτια του κι' ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του σὺν ἀγαλμα.

—Ὦ, μὲς Μπά! ξεφώνισε ὁ Πήτ ὁ μπάρμαν πού εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν κοπέλλα. Τί κακὸ ἦταν αὐτὸ πού μᾶς ὀργίζεις; Τί θ' ἀπογίνετο τώρα μόνη στὸν κόσμο καί χωρὶς κανέναν προστάτη; Ὦ, θεέ μου! Πιὸ μεγάλη συμφορὰ ἀπ' αὐτὴ δὲν ξαναῖναι τὰ μάτια μου τοῦ φτωχοῦ! Καί μὲς μὲς Μπαρμπαρα! Τί δυστυχία! Τί δυστυχία!..

Κι' ἄκουσε νὰ κλαίῃ κι' ἐκεῖνος μὲ λυγμοὺς διαιστώτερους ἀπὸ τὸ κορίτσι, πέφτοντας στὰ γόνατα μπροστὰ στοῦ κρεβάτι τοῦ πεθαιμένου.

Ὁ Τίμ ὁ κοκκινομάλλης ξεροκατάπιε καί ψιθύρισε πολὺ σιγὰ — γιὰ τὸν ἐαυτό του:

—Τὸ ἡσύχασε ἀμέσως τὸ καυμένο! Καλὰ πού ἦρθε! Ὦ, χρυσή μου μανούλα! Νάναι τάχα ἔτσι

ὁμορφὴ καί ὅταν γελᾷ αὐτὴ ἡ μουσίσσα;

—Σ' εὐχαριστῶ, καλὲ μου Πήτ, ἔλεγε τὴν ἴδια στιγμή ἡ κοπέλλα στὸν μπάρμαν. Ἐχεις δίκιο... Δὲ θὰ παρηγορηθῶ ποτὲ στὴ ζωὴ μου γιὰ τὸν καυμένο τὸν μπαμπά... Ἦταν τόσο καλός... Μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ... Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτὲ γιὰ τὸν χαμό του...

—Ποτὲ μὰ ποτέ!, συμφώνησε κι' ὁ Πήτ δογγώντας γοερά ἀπὸ τὸ κλάμα.

Ὁ Τόμ ζύγωσε ἕνα δῆμα. Ἐπίασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν μπάρμαν καί τὸν ἀνασήκωσε.

—Ἐν τάξει. Πήτ!, τοῦ εἶπε γλυκά. Ἐκάνες ὅ,τι μπορούσες! Καί τώρα κάνε καί κάτι ἄλλο πού ἀσφαλῶς θὰ τὸ καταφέρνεις καλύτερα γιὰτὶ εἶναι τῆς δουλειᾶς σου: Τρέξε μέσα στὴν κουζίνα καί ἐτοίμασε ἀμέσως κάτι ἔσπετο γιὰ τὴ μὲς Μπαρμπαρα. Θὰ τῆς κάνῃ πολὺ καλὸ...

—Ἀμέσως!... Ἀμέσως!... φέλιξε ὁ Πήτ σκουπίζοντας τὰ μάτια του. Γιὰ τὴ χαϊδεμένη μας Μπά ὅ,τιδῆποτε!

Πετάχθηκε ὁρθίος κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν κουζίνα.

—Βάλε μπόλικο!, τοῦ σφύριξε ὁ Τίμ καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του.

Ὁ Τόμ ἀνασήκωσε καί τὴν κοπέλλα καί τὴν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πεθαιμένου.

—Νὰ με συγχωρήτε, μὲς, εἶπε εὐγενικά, πὺ παίρνω τὸ θάρρος νὰ ἀνακατεύωμαι σὲ μιά τόσο δυσάρεστη στιγμή. Μὰ δρέθηκα τυχαίᾳ στοῦ μαγαζι τοῦ Πήτ καί ξέρω πῶς ὅλοι αὐτὲς τὶς ὥρες ἔχομε τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας. Καθῆστε σ' αὐτὸ τὸ κἀθισμα καί προσπαθήστε νὰ συνελθετε λίγο...

Ἡ φωνὴ του ἦταν γλυκεῖα καί τὸ συμπαθητικὸ κι' ἄδρὸ πρόσωπό του ἐνεπνεύσε ἀμέσως ἐμπιστοσύνη στὴν κοπέλλα.

“Εγειρε το κεφάλι με λυγμούς στο φαρδύ στήθος του.

—Κι’ έλεγα πώς τα καταφέρνει μόνο με τα βουβάλια και τους δολοφόνους!, μурμουρίσε ο Τιμ με θυμασμό.

—Μίς Μπάμπαρα, είπε ο Τόμ. Βλέπω από κείνο το πλήκιο πάνω στην όπλοθήκη πώς ο μπαμπάς σας θάταν παλιός αξιωματικός;

Κούνησε μόνο το κεφάλι της καταφατικά, έξακολουθώντας να κλαίει με λυγμούς.

—Τόνοι το κλάμα όπως έχω τη συζήτησι!, ψιθύρισε πάλι ο αδιόρθωτος κοκκινωμάλης.

—Λοιπόν είμαι δέβαιος, είπε ο Τόμ σοβαρά, πώς η κόρη ενός παλιού αξιωματικού θα πρέπει να χη πολύ θάρρος! Πιστεύεις, μίς Μπά, πώς ένας που πεθαίνει χάνεται για πάντα; Οί ινδιάνοι λένε πώς οι ψυχές των αγαπημένων νεκρών τριγυρνούν για πάντα μέσα στο σπίτι που έμεναν και μάς βλέπουν. Ευχαριστιώνται και θλίβονται ανάλογα με το φέρεσιμό των δικών τους που είναι ζωντανοί... Τού άρσε το μπαμπά σας να σας βλέπει να κλαίτε;

—Ω, όχι!. φώναξε η κοπέλλα φέρνοντας το δαχτυλό στο στόμα σας να είχε κάνει κάτι κακό και τα μάτια της τριγύρισαν τρομαγμένα μες στο δωμάτιο σαν να φοβόταν μήπως την έβλεπε και κάποιος άλλος...

»Όχι... Ο μπαμπάς στενοχωριόταν σαν μ’ έβλεπε να κλαίω και μουλεγε πώς πρέπει ναμια γενναία σαν εμοιζόνα... για να με νοιώθη πραγματικά δική του κόρη!

—Ναί; Μά τότε μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο για να τον ευχαριστήσουμε ακόμα περισσότερα! Κάτι πού να τον κάνει να νοιώση πολύ περήφανος για σας!

Τα μάτια της Μπάμπαρα έγιναν ένα μεγάλο πονεμένο έρω-

τηματικό και καρφωθήκαν στα χείλη του.

Ο Τιμ που δεν είχε κουνηθή καθόλου από τη μέση του δωματίου από την ώρα που κοκκάλωσε εκεί, μурμουρίσε πάλι:

—Τή. έκοψε! Έμένα δεν θα μού φανή παράξενο και να την δώ να χαμογελάει σε λίγο, μά αν την δή κι’ ο Πήτ έτσι, θα πέσει κάτω ξερός!... και... και θα του χυθή το ζεστό που θα κουβαλάη! Άς έχω τον νου μου...

Και με τα λόγια αυτά ζύγωσε στην πόρτα της κουζίνας κι’ έμεινε εκεί.

Ο ΤΟΜ ΕΙΠΕ:

—“Αν δεν κλάψετε άλλο και προσπαθήσετε να μου πείτε πώς έγιναν όλα, ίσως θρούμε γρήγορα αυτούς που δολοφόνησαν τον πατέρα σας. Η νύχτα είναι άφύγερη και συννεφιασμένη. Καθώς μπαίνουμε στο Ρέκβιλ με τον φίλο μου, είδαμε δυο καθαλλάρηδες να φεύγουν με γρήγορο καλπασμό...

—Ναί!, ξεφώνισε η κοπέλλα. Δυό ήταν!

Και τα μάτια της άστραψαν από θυμό ενώ οι μικρές γροθιές της σφίχτηκαν με μοιρία.

—Γροπζουνάει!, έκανε με θυμασμό ο Τιμ από τη σκοτιά του. Μά τι διάβολο κάνει εκείνος εκεί μέσα; Κι’ είναι, λέει, και της δουλειάς! Ίσως όμως περιμένει να το κάνει πολύ ζεστό!

—Ωραία!, συνέχισε ο Τόμ ευχαριστημένος. Δεν βάχουν πάει ά κέος πολύ μακριά, γιατί ο δρόμος είναι δύσκολος και σκοτεινός. Έλπίζω να τους προλάβουμε κατά το πρωί... “Α, μου πητέ γρήγορα μερικά πράγματα, θα φουγούμε άμέσως.

Ο Τιμ τρέμαζε. Έχωσε το κεφάλι του μέσα από την πόρτα της κουζίνας και είδε τον Πήτ

τὸν μπάριμαν νὰ στέκεται μπροστά σ' ἕνα τζάκι.

— «Ε! Ψίτ!», φώναξε. Ἐτοιμο τὸ ζεστό;

— Δὲν δρίσκω πουθενά σπιρτα!; ψέλλισε ὁ δύστυχος ἐκεῖνος σκουπίζοντας τὰ μάτια μέ τὸ μανίκι.

Ὁ κοκκινομάλλης συγκρατήθηκε ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν πῆση.

— Τρίψε δυὸ ξυλοράκια!; τῷ φώναξε κεραϊδευτικά.

Καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι ποῦ ἦταν.

— Ἀκουσα θόρυβο; ἔλεγε ἡ Μπαρμπαρα καὶ φαντάστηκε πὼς θάχε ἀνοίξει ἡ ἐξώθυρα. Σηκώθηκε καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ τὴν κλείσω. Ἐσφινικά πετάχτηκε ἕνας μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ μ' ἄρπαξε... Πῆγα νὰ ξεφωνίσω μὰ μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μέ τὸ χερί του. Ἐνα φῶς ἀνάψε. Ἦταν κι' ἕνας ἄλλος μαζί του. Εἶχαν καὶ οἱ δυὸ τὰ πρόσωπά τους σκεπασμένα μέ μαυρα πανιά... Αὐτὸς ποῦ μέ κρατοῦσε ἔβγαλε ἕνα σουγιά. «Ποῦ ἔχει τὴν κάσση μέ τὰ χρήματα ὁ γέρος σου;» μέ ρώτησε. Δὲν μίλησα. «Λέγε γιατί θὰ σὲ σφάζω σὰν κοτόπουλο!», μούγγρισε μέ θυμό. Δὲν πρόλαβα πάλι νὰ πῶ τίποτα ἂν καὶ τὴν μάζα πάρα πολὺ... Ὁ καυμένος ὁ πατέρας κάτι εἶχε ἀκούσει καὶ κατέβαινε τίς σκάλες μ' ἕνα τουφέκι. Πῆγε νὰ οἷξη μὰ αὐτὸς ποῦ μέ κρατοῦσε μ' ἔβαλε μπροστά του.

— Μὴν κάνης δῆμα, γερο Μύληρ!; φώναξε. Καταλαβαίνεις τί τὴν περιμένει ἂν κάνης καμμιὰ βλακεία...

Πέταξε τὸ ὄπλο.

— Τί θέλετε; τοὺς φώναξε μέ θυμό.

— Τοὺς παράδες! Κάποιος μὰς εἰδοποίησε ὅτι ἔχεις γερὸ κομπόδεμα! Οἱ παράδες δὲν εἶναι γιὰ

νὰ κάθωνται στὰ κασσόνια... Εἶναι γιὰ νὰ ξεδεύωνται!

— Αὐτὰ τὰ χρήματα τάχω γιὰ τὴ μικρή!; μωρμούρισε ἐκεῖνος κυττώντας μέ ταραγμένους.

— Μὴ μου ραϊζὴς τὴν καρδιά!; φώναξε ὁ κακούργος. Μίλα γρήγορα, Μύλλερ! Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο! κι' ἀκούμπησε τὸ σουγιά στὸν λαιμὸ μου.

Τότε ὁ μπαμπὰς τοὺς εἶπε ἀμέσως αὐτὸ ποῦ γύρευαν. Αὐτοὺς ποῦ μέ κρατοῦσε μέ πέταξε πέρα καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι του σηματοδοτώντας τὸν μπαμπά. Ὁ ἄλλος ἔτρεξε καὶ πῆρε τὸ κιβώτιο μέ τὰ λεπτά.

Τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγαν ὁ μπαμπὰς σήκωσε τὴν καρσιμπίνα καὶ πῆγε νὰ τοὺς σταματήσει. Τὸν πυροδόλησαν ἀμέσως καὶ τὸν σώριασαν κάτω. Ἐβγαλε μιά φωνὴ καὶ ὠρμησα ἐπάνω του. Ἐκεῖνοι ἔφυγαν. Ἀκουσα καλπασμὸ ἀλόγου... Δὲν μ' ἐνδιέφερε τίποτε παρὰ μόνο γιὰ τὸν μπαμπά, ἀλλοιῶς ῥάβγαينا νὰ προσπαθήσω νὰ τρῶς χτυπήσω μέ τὴν καρσιμπίνα... Ἀλλοίμονο... Δὲν ἔζησε πολὺ... Τὸν εἶχαν χτυπήσει στὸ στήθος, κοντὰ στὴν καρδιά... Τότε, καθὼς ἐγὼ ἔκλαιγα καὶ φώναζα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι τὸν Νῶε...

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ὁ ἐπιστάτης μας. Μένει στὸ ἀντικρινὸ σπιτάκι, ἀπέναντί μας.

— Ἐχετε μεγάλو προσωπικό.

— Κανένας ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Νῶε. Κάνει ὅλες τίς δουλειές. Τὸ κτήμα δὲν εἶναι μεγάλο. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐδῶ... συχνὰ λείπει τὰ βράδια...

— Λοιπόν;

— Ὁ πατέρας μοῦ ἔκανε νοημα νὰ πλησιάσω. Τοῦ εἶπα νὰ μείνῃ ἀκίνητος καὶ θάτρεχα μέ τὸ ἄλγος νὰ φέρω τὸν γιατρό. «Ὁχι!», ψέλλισε. «Δὲν θὰ ζήσω, μικρή μου... Ὁ Θεὸς μέ τιμώρη-

σε!...» «Πατέρα! Τ' είναι αυτά που λές!», φώναξα κλαίγοντας. «Ξέρω τί λέω, μικρή μου Μπά... Πρόσεξε με... Σβήνω...» «Ας πήραν αυτοί οι φονιάδες... τα λεπτά... Μπά: Είσαι πλούσια! Πολύ πλούσια!» «Δέν μ' ενδιαφέρει!» φώναξα. «Θά φέρω τόν γιατρό και μού τὰ λές μετά. Έκανα νά τρέξω μὰ ξεφώνισε σπαρακτικά και σπαμάτησα τρομαγμένη. «Θά πᾶς στη σπηλιά!», φώναξε. «Στή σπηλιά πού... πού σκότωσαν τόν Κλέυτον!... Είναι ἀκόμα ἐκεῖ... Μιά πέτρα μὲ χαραγμένο σταυρὸ δίπλα του... Θά τὴν σηκώσης... Σκάψε... Μπά, μ' ἀκούς; Θά γίνης πολὺ πλούσια... Είναι μιά τεράστια περιουσία... Μπά... Μπά...».

Ἡ κοπέλλα ἔβαλε πάλι τὰ κλάματα.

—Δέν εἶπε τίποτε ἄλλο ὁ πατέρας σας; ρώτησε ὁ Τόμ κάνοντας τὴ νά στοματίση.

—“Οχι, ἀπάντησε. Πέβαιε! Έπεσα ἀπάνω του κι' ἄρχισα νὰ κλαίω. Τότε ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε ὁ Μπόμπ... “Όταν εἶδε σκοτωμένο τὸν Μπαμπά, μού εἶπε κι' αὐτὸς πὼς θάπρεπε νὰ φωνάξωμε ἀμέσως τὸν σερίφη νὰ ψάξη γιὰ τοὺς φονιάδες...»

—Αὐτὸς ὁ Μπόμπ τί εἶναι; Πὼς βρέθηκε ἐδῶ;

—Εἶναι ὁ γείτονάς μας. Έχει τὸ πλαιῖο κτῆμα καὶ τὸ σπίτι του ἀπέχει μόλις πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ δικό μας. “Ακουσε τὸν πυροβολισμό, ντύθηκε κι' ἤρθε νὰ δῇ τί συμβαίνει...»

—Κι' ὁ Κλέυτον; Αὐτὸ τὸ ὄνομα δέν εἶπατε πὼς ἀνέφερε ὁ μπαμπάς σας;

—Ναί. Εἶμαι σίγουρη πὼς εἶπε «Κλέυτον». Μὰ δέν τὸν ξέρω. Δέν ξανάκουσα ποτέ μου αὐτὸ τὸ ὄνομα...

Ἡ σπηλιά μὲ τοὺς σκελετοὺς

○ ΠΗΤ ὁ μπάρμαν μπήκε κρατώντας μιά μεγάλη κατσαρόλα που ἄχνιζε καὶ τέσσερα τενεκεδένια κύπελλα.

—“Ω, χρυσή μου μανούλα!, φώναξε ὁ Τίμ ὁ κοκκινομάλλης γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Πού τὰ βρήκες τὰ σπέρτα, Πήτ φιλαράκο μου;

—Δέν βρήκα σπέρτα, ἀπάντησε μὲ μάτια πού ἔλαμπαν θριαμβευτικά. Έκανα αὐτὸ πού μού εἶπες φλύσαρε κοκκινομάλλη!

—Έτριψες τὰ δυὸ ξυλαράκια;

—Μάλιστα!

—Καὶ πού τῶμαθες αὐτὸ τὸ κόλπο;

—Απὸ τὸ βεῖο Τζερώνιμο.

—Τί ἦταν αὐτό; Θαυμαστοί ποῖος;

—Οχι, ἰνδιάνος φύλαρχος!

—Τίμ, φόρα τὸ καπέλλο σου καὶ πάμε!, φώναξε ὁ Τόμ τὴν ἴδια στιγμή.

—Διάβωλε, Τόμ! “Ω!... Μὲ συγχωρῆτε, μὲς Μπάρμπαρ! Ὁ Πήτ ἀπὸ δῶ ἐτοίμασε...

—Κολά. Μπορεῖ νὰ τὴν σερβίρῃ ἐκεῖνος! Ἡ δουλειά του εἶναι αὕτη, Τίμ! Έλα! Πρέπει νὰ διασταύμε!

—Μὰ μισὸ δευτερόλεπτο, Τόμ! Μόνο μισό! “Όταν θάχω ζεσταβῇ, ὁ Θάντερ θὰ τρέχη καλύτερα!

Βούτηξε τὸ ἕνα κύπελλο στὴν κατσαρόλα καὶ τράβηξε μιά διαστικὴ γουλιὰ, γιατί εἶδε τὸν σύντροφό του νάρχεται καταπάτω του.

Τσουρουφλίστηκε. Τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω. Τὸ κύπελλο ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸ ἄχνιστό ζουμί χύθηκε στὸ πάτωμα.

—Ανόητε κοκκινομάλλη! Κῦτα τί ἔκανες κάτω!, τὸν μάλωσε ὁ μεγάλος φίλος του αὐστηρά.

—Δέν εἶναι σπουδαῖο, Τόμ! Θά τά καθαρίσῃ ὁ Πήτ! Εἶναι ἡ δουλειά του! Μις Μπά... Μὲ συγχωρήτε! Καί λυπήθηκα πάρα πολὺ πού... πού... Αὐτοὺς τοὺς δυὸ θὰ σᾶς τοὺς φέρουμε δεμένους! ὦ, ναι! Νάστε σίγουρη! Ὁ φίλος μου ἀπὸ δῶ δὲν ἀστειεύεται καθόλου μὲ τοὺς φονιάδες!

Ἦταν τόσο σαστισμένος κι' ἀστεῖος πού παρά τῇ μεγάλῃ τῆς λύπῃ ἡ κοπέλλα δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

—Τὸ πιστεύω!, εἶπε. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δυὸ.

—Ἀ, μὰ δὲν εἶναι σπουδαῖο! Ἐμεῖς τόχουμε γιὰ σπῶρ αὐτό...

Ὁ Τόμ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε μαζὶ του ὡς ἔξω σχεδὸν σηκωτό.

Ἡ Μπάρμπαρα τοὺς παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα.

—Πήτ, ρώτησε. Ποιοὶ εἶναι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι;

—Οὔτε ξέρω. Δυὸ ξένοι πού ἔφταναν ἀπὸψε στὸ Ρόκβιλ, λίγο πρὶν ἔρθῃ ὁ Μπόμπ νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ... γιὰ...

—Δυὸ ξένοι!, ἔκανε τὸ κορίτσι μὲ ταραχή. Ἀλήθεια κι' ἐγὼ δὲν τοὺς ξανάδα ποτέ... Κι' ἔκατσα καὶ τὰ εἶπα ὅλα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Τὰ λόγια τοῦ πατέρα.... Μὰ ὄχι. Εἶμαι βέβαιη πὼς εἶναι καλὸς ἄνθρωπος! Τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη... Καί... καί...

Ὁ Πήτ ὁ Μπάρμμαν ἔσκυψε κοντά της γιὰ νὰ τὴν διακρίνῃ καλύτερα.

—Μά, μις Μπά!, ρώτησε μὲ γοιτρωμένα μάτια. Μὲ συγχωρήτε κιόλας γιὰ τὸ θάρρος μου, ἀλλὰ... αὐτὴ τῇ στιγμῇ κλαίτε ἡγελάτε;

—Χαμογελάω, καλὲ μου Πήτ! Δὲν κάνω νὰ κλαίω. Ὁ μπαμπὰς θάναί πιδ εὐχαριστημένος νὰ μὲ βλέπῃ γελαστή...

—Ναί... Βέβαια!... ἔκανε ὁ Μπάρμμαν σαστισμένος. Ἀφοῦ τὰ καταφέρνετε!

—Ἐκεῖνος ὁ κοκκινομάλλης εἶναι πολὺ ἄστειος!, εἶπε ἡ μικρὴ. Καί χαριτωμένος!

—Καὶ πολὺ φλύαρος!, συμπλήρωσε βλοσυρὸς ὁ Πήτ.

Κ

ΑΛΠΑΖΑΝ γοργοὶ σὰν τὸν ἄνεμο ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο πού εἶχαν ξανάρθει πρὶν λιγώτερο ἀπὸ μιά ὥρα.

—Τόμ! Τὴν εἶδες;

—Ποιά;

—Τῇ μις Μπάρμπαρα!

—Ἐ, λοιπόν;

—Μοῦ χαμογέλασε!

—Κύττα μπρστὰ σου μὴν τρεκάρῃς, Τίμ!

—Βλέπει ὁ Θάντερ καλύτερα. Γιατί; Δὲν τὸ παραδέχεσαι, Τόμ;

—Ὁ ἐπιστάτης τοὺς ὁ Νῶε, εἶναι μεγάλος παλιάνθρωπος, νεαρέ! Κάτι τέτοιους σὰν κι' αὐτόν, τοὺς ἔστριβα μὲ εὐχαρίστησι τὸ λαρύγγι!

Ὁ κοκκινομάλλης γούρλωσε τὰ μάτια του.

—Τί σοῦκαμε πάλι αὐτός, Τόμ; ξεφώνισε παραξενημένος.

—Δολοφόνησε τὸν κύριό του γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ! Κι' ἔκλεψε τὰ λεφτά αὐτῆς τῆς χαριτωμένης μικρούλας πού τὴν ἀγαπάει ὅλο τὸ χωριό!

—Κι' ἕνας περαστικός!, συμπλήρωσε ὁ ἀδιόρθωτος κοκκινομάλλης.

Ὁ Τόμ χαμογέλασε μὲς στὸ σκοτάδι μὰ δὲν μίλησε. Γιὰ λίγο τὰ πράγματα ἔμειναν ἔτσι. Ὑστερα ξαφνικὰ ὁ Τίμ ξαναφώνησε:

—Ἐί! Πὼς διάβολο τὸ κατάλαβες πὼς αὐτὸς ἔκανε τὸν γέρο, Τόμ;

—Τὸ θυμήθηκες; Θὰ τόχες καταλάβει κι' ἐσύ ἂν δὲν εἶχες τὸ νοῦ σου ἄλλου. Ἡ μικρὴ στη δίηγησί της εἶπε: «Οἱ κακοῦργοι ἔφυγαν». Ἀκουσα καλτασμο ἄλογου! Ἕνας ἄνθρωπος — ἔστω

καί κοπέλλα — πού γεννήθηκε καί μεγάλωσε ανάμεσα στ' άλογα, ξέρει πολύ εύκολα καί χωρίς κών νά προσέξη, νά ξεχωρίση από τόν θόρυβο τών πετάλων άν είναι ένα ή δύο άλογα πού τρέχουν. Αφού οί λησται ήταν δύο θαλεγε «καλ- πασμό άλόγων» άν δεν είχε προσέξει καθόλου. Άλλά ύποσυνείδη- τα καί χωρίς ή λύπη της νά τήν αφήνη νά ζητηση εξήγησι, είχε αποκρυσταλλώσει την πεποίθησι ότι τó άλογο πού έφευγε ήταν έ.α...

Ο Τίμ παρατήρησε τόν σύν- τρυφό του με θαυμασμό.

— Έχει καί παρακάτω ρώτη- σε με περιέργεια.

— Λίγο ακόμα, Τίμ... Ο Νώε λοιπόν έμεινε με την άπόφασι νά τρέξη στίς φωνές της Μπά από τó σπίτι του. Ο συνέννοχός του τóσκασε με τά λεφτά. Μά ό επι- στάτης δεν πρόλαβε νά τρέξη ώς τó σπίτι του γιά νά κάνη ότι έρχεται από κει. Η μικρή πετά- χτηκε έξω άμέσως κι άρχισε νά φωνάζη. Ταραγμένος όπως κάθε ένοχος αυτός, κρύφτηκε ασυνεί- σθητα πίσω από τή γωνιά του σπιτιού. Τη Μπάμπαρα τή φώ- ναζε τότε ό έτοιμοθάνατος κι άρ- χισε νά τής μιλά. Ο φονιάς ζύ- γωσε στην πόρτα έτοιμος νά τήν ανοίξη καί νά μπή. Τότε άκουσε τά λόγια του Μύλλερ γιά τήν πε- ριουσία τή θαμμένη στη «σπηλιά πού σκοτώναν τόν Κλεύτον»...

Ο Τίμ παρακολουθούσε τώρα πιά με τρομερό ένδιαφέρον.

— Λοιπόν; φώ-αξε.

— Λοιπόν ό Νώε άλλαξε άμε- σως γνώμη. Εκείνος είχε σκοτώ- σει τ' άφεντικό του γιά ένα «κο- μπόδεμα» καί θ' άδιαφορούσε γιά έναν κρυμμένο θησαυρό; Τόσκασε λοιπόν σιγά - σιγά κι έτρεξε νά ειδοποιήση καί τόν συνέννοχό του γιά νά πάνε νά ξεθάψουν τόν θη- σαυρό...

— Έ! Έ! Για στάσου, Τόμ!,

φώναξε ό κοκκινομάλλης. Μπορεί νά ζαλίστηκε λιγάκι μ' αυτόν τόν κλαμένο άγγελό, δεν χάξεφα ό- μως κιόλας! Κανείς δεν ξέρει τó μέρος πού είναι κρυμμένος ό θη- σαυρός. Μόνο ότι είναι «στη σπη- λιά πού σκοτώθηκε ό Κλεύτον»! Μά καί τόν Κλεύτον ούτε ή ίδια ή Μπά τόν έχει ξανακούσει!

— Αυτό άκριβώς άποδεικνύει, Τίμ, πώς ό Νώε έκτός από τόν κύριό του, έχει σκοτώσει καί τόν Κλεύτον μαζί με τόν συνέννοχό του ή μόνος του καί ξέρει πολύ καλά πού βρίσκεται αυτή ή σπη- λιά! Είναι μάλιστα ό μόνος πού τó ξέρει! Γι' αυτό άν καταφέ- ρουμε ξημερώνοντας καί ανακαλύ- ψουμε τά ίχνη τών δυό καβαλλάρη- δων, θά μάς οδηγήσουν κι' έμάς εκεί πέρα!

— Ώστε!... Ώστε..., ψέλλισε ό κοκκινομάλλης.

— Ώστε, μά τó πρώτο πέτα- λο του Τόνυ, οί δυό εκείνοι πού διασπαιρωθήκαμε μαζί τους, τήν ώρα πού μπαίναμε στο Ρόκβιλ, είναι άκριβώς αυτοί οί δυό πού μάς κουβάλησαν σ' αυτό τó μέ- ρος από τήν άλλη άκρη του Φάρ Ουέστ! Αυτοί πού ήρθαμε νά πιά- σουμε!

— Χαράς τó πράγμα!, φώναξε περιφρονητικά ό διαβολέμένος κοκκινομάλλης. Σού τó είπα από τήν πρώτη στιγμή πού τούς εί-- δαμε καί δεν ήθελες νά μ' άκού- σης! Ψέματα;

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ

Κάου - μπού δεν δυσκολεύτηκε κα- θόλου ν' άνακαλύψη με τó χάρισμα τά ίχνη τών δυό καβαλλάρηδων γιαντί θυμόταν από τήν περασμένη νύχτα πώς δεν είχαν ακολουθήσει τόν δρόμο δγαίνοντας από τó Ρόκ- βιλ, αλλά τούς είχε άκούσει νά στρίβουν άριστερά καί νά σκαρφα- λώνουν στον λόφο.

Πήραν ἀπό πίσω τ' ἀχνάρια καί προχωρούσαν γρήγορα.

— Πρέπει νά βιαστούμε, εἶπε ὁ Τόμ στὸν νεαρό σύντροφό του. Ἔτσι ὅπως περιέγραψε ὁ γέρο Μύλλερ τὸ μέρος ποὺ εἶναι κρυμμένος ὁ θησαυρὸς δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο γιὰ κάποιον νὰ σκάψῃ καὶ νὰ τὸν βγάλῃ. Οἱ δυὸ αὐτοὶ φωνιάδες δὲν θὰ καθυστερήσουν καθόλου μὲς στὴ σπηλιά καὶ πρέπει νὰ τοὺς προλάβουμε πρὶν φύγουν ἀπὸ κεῖ, διαφορετικὰ θὰ δυσκολευτούμε πολὺ νὰ τοὺς ξαναβροῦμε.

Γιὰ λίγο συνέχισαν τὸν δρόμο τοὺς ἀμίλητοι κι' ὕστερα ὁ Τόμ ξανάπε:

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, θὰ πρέπει κι' αὐτοὶ οἱ δυὸ νὰ κρύφθηκαν ἐδῶ κοντὰ ὅλη τὴ νύχτα καὶ κατὰ τὰ χαράματα νὰ ξεκίνησαν γιὰ τὴ σπηλιά. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς κακοτοπιὲς τούτης τῆς ἐρημίας, δὲν μπορεῖ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι νὰ βρῇ τὸν δρόμο εὐκόλα.... Μά τί διάβολο ἔχεις, Τίμ; Μοῦ φαίνεσαι σὰν μελαγχολικός;

— Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶμαι; μουρμούρισε ὁ κοκκινομάλλης. Ὑποσχέθηκαν στὴ Μπέ πῶς θὰ τῆς πᾶμε δεμένους τοὺς δυὸ φονιάδες. Κι' ἂν ἐκεῖνοι βγάλουν πιστόλια καὶ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ τοὺς στείλωμε στὴν κόλασι;

— Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ δίνῃς τὸν λόγο σου τόσο εὐκόλα, μικρὲ φλύαρε καὶ εἰδικὰ σὲ κυρίε!, εἶπε ὁ ἄντρας χαμογελώντας.

— Πάντως μιὰ καὶ τὴν ἔδωσα, θὰ τὸν... κρατήσουμε, ἔ, Τόμ;

— Θὰ προσπαθῶμε, φιλαράκο μου...

Ὁ Τόμ σώπασε. Εἶχαν φτάσει στὸ πίσω μέρος τῆς χαράδρας Ροκ Κένυον, σὲ μιὰ περιοχὴ πού τρομερὰ βράχια τὴν ἐκλείναν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Ἀνάμεσα στὰ βράχια αὐτὰ ἀνοίγονταν ἀμέτρη-

τες σπηλιές ποὺ ἔχασκαν σὰν δολομαυρα στόματα μυθικῶν γιγάντων.

Ἐμειναν κι' οἱ δυὸ ἀκίνητοι καὶ ἀμίλητοι καὶ τότε κάποιος θόρυβος ἔφτασε γιὰ μιὰ στιγμή στ' αὐτιά τους. Κάτι σὰν νὰ ἔσκαβαν τὴ γῆ ἐκεῖ κοντὰ μ' ἓνα σιδερένιο ἐργαλεῖο.

Ὁ Τόμ ἔκανε τότε νόημα στὸν μικρὸ κοκκινομάλλη καὶ κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ ἄλγιά τους.

Στὴν ἀρχὴ ὠδηγήθηκαν ἀπ' αὐτὸν τὸν κρότο γιὰ νὰ προχωρήσουν, ἀλλὰ στὴ συνέχεια εἶδαν δυὸ σελλωμένα ἄλογα ἔξω ἀπὸ τὸ στόμιο μιᾶς σπηλιάς καὶ βάδισαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὰ βήματά τους δὲν ἔκαναν τὸν παρρημικρὸ θόρυβο. Τὰ μεγάλα σπαρμένα βράχια τοὺς βοηθοῦσαν νὰ περπατοῦν χωρὶς φόβο νὰ τρίξῃ τὸ χῶμα κάτω ἀπὸ τὶς μπότιες τους.

Ὁ Τόμ χωρὶς νὰ μιλήσῃ, ἔδωσε μὲ νόημα στὸν νεαρὸ φίλο του νὰ καταλάβῃ τί ἤθελε. Ἐκεῖνος σκύδοντας μπροστὰ πέρασε ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ πλευρὰ τῆς εἰσόδου τῆς σπηλιάς κι' ἔτσι ὅταν ἔφτασαν κοντὰ, ζύγωσαν ὁ ἓνας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἀκούσαν ὁμιλίες καὶ σκύδοντας μὲ προσοχὴ τὰ κεφάλια τους κύτταξαν μέσα.

ΔΥΟ ἄνθρωποι στέκονταν μπροστὰ σ' ἓναν ἀνοιγμένο μεγάλο λάκκο καὶ κρατοῦσαν στὰ χεῖριά τους μιὰ μικρὴ σιδερένια κασετίνα μὲ κολλημένα ἐπάνω τῆς χῶματα. Πλαῖ τους βρίσκονταν ξαπλωμένοι στὴ γῆ δυὸ μακάβριοι ἀνθρώπινοι σκελετοί.

— Τί διάβολο!, φώναξε ὁ ἓνας μὲ θυμὸ. Γι' αὐτὸ τὸ πραγματάκι σκάσαμε ὅλον αὐτὸν τὸν λάκκο;

— Τί φταίω ἐγώ; δικαιολογῇ-

θηκε ο άλλος. "Ετσι ακριβώς εί-
πε ο γέρος: «Μιά τεράστια πε-
ριουσία! Θά μπορούσε να βάλει
ο νους σου ποτέ πώς μιά «τερά-
στια περιουσία χωράει σ' αυτό το
κουτάκι; Θάρρεψα θάταν κανένα
μεγάλο κοστίονι...

—Δέν βαρύνεσαι, είπε ο άλλος.
Λίγο ρόλο παίζει το μέγεθος.
Φτάνει να πουλιώνται με αρκετούς
παράδες τα πετράδια που θάχ-
ν μέσα και χαλάλι ο κόπος να σκά-
ψωμε όλον αυτόν τον λάκκο!

—Λές νάναι πετράδια;

—Σε τόσο μικρό μέγεθος, τί-
ποτε άλλο δέν μπορεί να κοστίζη
μιά περιουσία.

—'Ανοιξέ το...

—Νά το σπάσουμε; Το κλειδί
δέν υπάρχει...

—Μωρέ ξέτιναξε την παλιο-
κλειδαριά με μιά πιστολιά που
θα καθήσαμε να περιμένωμε να
βρούμε κλειδί!

Τράβηξε το πιστόλι του, έστη-
σε το κουτί σε κατάλληλη θέσι ώ-
στε να μη σπάση τίποτε απ' αυ-
τά που θα υπήρχαν μέσα και πυ-
ροβόλησε.

Το κατάκι της κασετίνας τι-
νάχτηκε ξεχαρβαλωμένο κι' έπεσε
στη γη ενώ από τα στόματα και
τών δυο μαζί παλαιανθρώπων ξέ-
φυγαν κραυγές εκπλήξεως.

—Παλιόχαρτα!

—'Εγγραφα!

—Διάβουλε! Γι' αυτά τα βρω-
μόχαρτα ήρθα εδώ πάνω και τώ-
ρα θάμαι υποχρεωμένος να έξαφ-
νιστώ μακριά από το Ρόκβιλ,
γιατί ο σερφίφς θα ψάχνη κιόλας
να με βρη;

Στά μάτια του δεύτερου τυχο-
διώκτη έλαμψε ξαφνικά ένα σα-
τανικό χαμόγελο.

—Μην απογοητεύεσαι τόσο εύκο-
λα, Νάε!, φώναξε. Λάθος κάναμε
πώς σ' ένα τόσο κουτάκι δέν χω-
ράει ολόκληρη περιουσία, γιατί
δέν πήγε ο νους μας παραπέρα ά-
πό τα πετράδια... Κι' όμως... 'Υ-

πάρχουν και τα χαρτιά, μα την
πίστι μου! Μπορεί να είναι τί-
ποτα σπουδαίοι τίτλοι! Μπορεί
να είμαστε αυτή τη στιγμή ιδιο-
κτήτες κάποιου χρυσωρυχείου!

—Διάβουλε! Λές, Τζάκ; Πώς
δέν το σκέφθηκα ο ήλιθιος! Ψά-
ξαμε τότε τις τσέπες του Κλέυτον
και του πήραμε μόνο τα χρήμα-
τα και τα διαμαντικά που είχε!
Δέν πήγε καθόλου ο νους μου να
κυττάξω και τα χαρτιά που είχε
έπάνω του!

—Μά έπάνω του θα τάχε; Τό-
τε αυτή η κασετίνα πώς δρέθηκε
χωμένη στη γη;

—Αυτή η κασετίνα είναι του
γέρο - Μύλλερ! Την είχα δη πολ-
λές φορές πάνω στο γραφείο του.
Κι' έτσι εξηγείται και πώς ήξε-
ρε για τη σπηλιά που σκοτώθηκε
ο Κλέυτον. Άπλουστατα είχε έρ-
θει εδώ!

—'Ο σύντροφος του Νάε άνα-
πήδησε.

—Είχε έρθει!, έσκουξε. Μα
πώς; Που ήξερε το μέρος;

—Μην ξεχνάς ότι ο δεύτερος
σκελετός άνηκει στον Τρώνεϋ. Αυ-
τόν που δούλευε στο κτήμα του
πριν από μένα. 'Ο Τρώνεϋ ταξι-
δευε συμπτωματικώς με τον Κλέϋ-
τον με την ταχυδρομική άμαξα
στην οποία έπιτεθήκαμε. Μου φά-
νθηκε πώς με γνώρισε παρά το πα-
νι πού είχα στα μούτρα μου και
γι' αυτό τον πήρα κι' εκείνον μα-
ζί μου και τον βγάλαμε από τη
μέση. 'Ο γερο - Μύλλερ όταν του
είπε ο άμαξάς της ταχυδρομικής
άμαξας ότι έπιτεθήκαν στο άμά-
ξι του εδώ παρακάτω, θάρρε φαί-
νεται να βρη τον άνθρωπό του και
ψάχνοντας θα ανακάλυψε τα δυο
πτώματα...

—Και γιατί να βάλει τα χαρτιά
στην κασετίνα και να σκαφή να
τα χώση στη γη; Κι' αν ήταν τί-
τλοι όπως σκέπτομαι, γιατί να
μη τους κρατήσει αυτός;

—'Ανοιξε τα χαρτιά με διαστι-

κές κινήσεις κι' ἄρχισε νά δια-
βάσει.

—Διάβωλε!, ξεφώνισε στό τέ-
λος.

—Τί συμβαίνει, Τζάκ;

—Καταπληκτικά πράγματα!
Ἡ Μπάρμπαρα δέν εἶναι κόρη τοῦ
Μύλλερ!

—Διάβωλε! Καί ποιανού εἶναι
τότε;

—Τοῦ Κλέυτον!

—Εἶσαι μέ τὰ καλά σου, Τζάκ;

—Τό γράφει ὁλοκάθαρα, Νῶε!
Ἡ γυναίκα τοῦ Μύλλερ ἦταν ξα-
ναπαντρεμένη ὅταν τόν πήρε καί
χωρισμένη ἐννοεῖται. Λοιπόν τό
παιδί τό εἶχε ἀπό τόν πρῶτο της
γάμο καί πρῶτα ἦταν παντρεμέ-
νη μέ τόν Κλέυτον!

—Χίλιοι διαβόλοι! Κι' αὐτά
γράφουν ὅλα - ὅλα τὰ χαρτιά;

—Καί κάτι ἄλλο καλύτερο: Ἡ
μικρή αὐτή εἶναι ἡ μοναδική κλη-
ρονόμος τοῦ Κλέυτον πού ἦταν ὁ
θνητὸς καί εἶναι στό ὄνομά
του ἕνα σωρό ἐμπορικά πλοῖα!

Πέταξε μέ μιά ὠργισμένη κι-
νησι τὰ χαρτιά στή γῆ.

—Τόν βρήκαμε τόν θησαυρό!,
φώναξε εἰρωνικά. Τόν βρήκαμε,
ἀλλά δέν μάς κάνει! Μόνο αὐτή
ἡ μουσίτσα μπορεῖ νά χρησιμο-
ποιήσῃ τὰ ἐγγραφα αὐτά! Ἐμᾶς
μάς εἶναι ὁλωσδιόλου ἄχρηστα!

Ὁ Νῶε ἔσκυψε καί τὰ πήρε πά-
λι στὰ χέρια του. Τὰ μάτια του
ἐλαμψαν.

—Ὅχι καί ὁλωσδιόλου, Τζάκ!
Μπορούμε μ' αὐτά νά ψαρέψουμε
μεγάλα ποσά ἀπὸ τὴ μικρή αὐτή
γιὰ νά τῆς τὰ δώσουμε!

—Πολύ καλή ἰδέα!, φώναξε ὁ
Τζάκ καί τραβώντας τὰ δυο πι-
στόλια του προχώρησε μέσα στή
σπηλιά μέ τούς σκελετούς.

ΟΙ ΔΥΟ δολοφόνοι ἀνα-
πήδησαν τρομαγμένοι. Μέ μιά ἄ-

γρια κραυγὴ λύσσας ὁ Τζάκ τι-
νάχτηκε στό πλάι καί πέφτοντας
τραβούσε τὸ πιστόλι του στρέφον-
τάς το ταυτόχρονα ἐναντίον τοῦ
νιοφερμένου. Μά τὸ πιστόλι τοῦ
Τζάκ ἐκπυρσοκρότησε γρήγορα σάν
ἀστραπή κι' ἐκεῖνο τοῦ φονιά ξε-
φυγε ἀπὸ τὰ δαχτυλά του, πού ἡ
σφαῖρα τοῦ τὰ ἔκαψε κάνοντάς
τον νά ξεφωνίσῃ πάλι ἀπὸ τὸν
θυμὸ καί τὴν ἐκπληξι.

Ὁ Νῶε βρίσκοντας εὐκαιρία
πού ὁ Τζάκ εἶχε στρέψει μιά στι-
γμὴ τὸ κεφάλι του γιὰ νά πυρο-
βολήσῃ τὸν Τζάκ, τράβηξε μέ τὴν
ἴδια γρηγοράδα κι' αὐτὸς τὸ πε-
ρίστροφο ἀπὸ τὴ θήκη του. Τῇ
φορὰ αὐτῇ ὅμως ὁ πυροβολισμὸς
ἦρθε ἀπὸ τὴν εἰσοδο τῆς σπηλιάς
καί τὸ φονικὸ ὄπλο ξέφυγε ἀπὸ
τὰ χέρια τοῦ ἐντρομου Νῶε, μέ
τὸν ἴδιον τρόπο πού εἶχε φύγει καί
τὸ ἄλλο τοῦ Τζάκ.

—Στὴν παρέα μας ξέρουμε ὅ-
λα τὰ παιδιά καλὸ σημάδι!, δι-
ήλωσε εὐθυμᾶ ὁ κοκκινομάλλης Τζιμ
μπαίνοντας στὴ σπηλιά.

—Ποιοὶ διαβόλοι εἴσαστε ἐ-
σεῖς; μούγγρισε ὁ Νῶε. Τί ζητά-
τε ἐδῶ πέρα;

—Ἐχεῖς δίκιο νά παραξενευ-
σαι, εἶπε εἰρωνικά ὁ Τζιμ, γιατί
ἐνῷ τὰ εἶπες ὅλα σωστά, ὑπάρ-
χει καί κάτι ἄλλο πού δέν τὸ ξέ-
ρεις: Ὁ γερο Μύλλερ, ἐκτός τοῦ
ὅτι ἔθαψε μ' αὐτὴ τὴν κασετίνα
τούς τίτλους κληρονομίας τῆς κό-
ρης του, ἔκανε καί κάτι ἄλλο: Ἐ-
γράψε ἕνα γράμμα στο ἀρχηγεῖο
τῶν Ραϊντίζερς πού ἔλεγε μέσα ὅτι
ὁ ἐφοπλιστὴς Τζέριμ Κλέυτον ὁ-
λοφονήθηκε στο Ρέκβιλ κι' ὅτι ἀ-
πὸ τὰ ἴχνη πού εἶχε ἀνακαλύψει,
ἔπρεπε οἱ δολοφόνοι νά εἶναι δυο.
Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦταν ἀνώνυ-
μη καί δέν εἶχε καμμιὰ ἄλλη λε-
πτομέρεια. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Κλέυ-
τον ἦταν πολὺ σημαῖνον πρόσωπο,
μάς ἔσπειλαν γιὰ νά πιάσουμε

τους δολοφόνους του και να τους πάμε για κρέμασμα!

— Απλούστατα πράγματα!, συμπλήρωσε κι' ο Τίμ που αν δεν μιλούσε θάσκαγε. Και τώρα δώστε μου τὰ χέρια να δῆτε τί ωραίους κόμπους κάνω!

ΕΜΠΡΟΣ αυτοὶ πάνω στον Τόνυ και τὸν Θάντερ και πῖσω οἱ δυὸ δολοφόνι δεμένοι στ' ἄλογα τους πισθάγκωνα, πήραν τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ Ρόκβιλ.

— Τόμ, ρώτησε τὸ ἀγόρι. Γιατί ἄραγε ὁ γερο Μύλλερ κράτησε ὅλη αὐτὴ τὴ μυστικότητα γιὰ τὴν κληρονομιά πού θάπαιρνε ἡ κόρη του και γιατί ἔθαψε τὰ ἔγγραφα;

— Ἐνδιαφέρεσαι προσωπικά, Τίμ;

— Διάβολε! Μπορεῖς νὰ φανταστῇς κάτι τέτοιο γιὰ μένα; Δὲν εἶμαι... προικοθήρας, Τόμ!, φώναξε τὸ ἀγόρι προσβεβλημένο.

— Ἐν τάξει, Τίμ. Γιὰ νὰ σὲ πειράξω τὸ εἶπα. Λοιπὸν ὁ Κλέυτον μπορεῖ νὰ εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὴ γυναίκα του, ἀλλὰ ἀγαποῦσε τὸ παιδί του. Ἦρθε στὸν Μύλλερ και τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν μικρή. Τεῦ ἔφερε και τὴ διαθήκη του πού τὴν ἀφῆνε γενικὴ κληρονόμο γιὰ νὰ δῇ τί λαμπρὴ τύχη πού θ' ἀνοιγόταν μπροστά στὴν κόρη του ἀν' τοῦ τὴν ἔδινε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του. Ὁ γέρος ὅμως ἀγαποῦσε τὴ μικρή. Οὐτὲ τῆς εἶχε πῇ ποτὲ πῶς δὲν ἦταν ἀληθινὴ κόρη του. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ χωρίστῃ. Γι' αὐτὸ τῆς μαζέψε και ὅλες του τίς οἰκονομίες γιὰ νὰ μπορέσῃ κι' αὐτὸς νὰ τῆς ἀφήσῃ κάτι. Καὶ γι' αὐτὸ και ἡ Μπὰ δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κλέυτον και οὔτε τ' ὄνομά του εἶχε ἀκούσει καθόλου. Ὁ γέρος τὰ εἶχε κρατήσῃ ὅλα αὐτὰ μυστικά και

δὲν εἶχε ἀφήσει καθόλου τὸν πατέρα νὰ δῇ τὴν κόρη του. Γιὰ ὅλα αὐτὰ φώναξε τὴν ὥρα πού πέθαινε πῶς τὸν τιμώρησε ὁ Θεός. Ἐκρυψε ὅμως ὥστόσο τὰ ἔγγραφα στὴν κασετίνα και τὰ ἔθαψε, ὥστε ὅταν πέθαινε νὰ μποροῦσε ἡ μικρὴ νὰ κληρονομοῦσε τὸν πραγματικὸ πατέρα τῆς. Μὰ ὅσο ζοῦσε αὐτὸς τὴν ἤθελε κοντά του...

Ἐμειναν γιὰ λίγο ἀμίλητοι. Μετὰ ξαφνικά ὁ Τίμ εἶπε:

— Τόμ...

— Τί τρέχει;

— Σκέπτεσαι ὅτι μοῦ χαμογελάσε ἡ κόρη τοῦ βαθυπλουτοῦ Τζέρρυ Κλέυτον;

Ὁ ἄντρας ἔσκασε στὰ γέλια.

— Γιατί γελάς; ρώτησε ὁ κοκκινομάλλης πειραχμένος. Τώρα πού τ' ὀνομά τῆς και ἡ περιουσία τῆς εἶναι ἐκεῖ πού πηγαίνουμε, Τόμ, δὲν... θάρρη μαζί μας σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι;

— Φαντάζομαι... Ἄν θέλῃ... Πάντως ἀν' ἔρθῃ πρέπει νὰ δάλῃς τὰ δυνατά σου, φιλαράκο μου! Μέσα σὲ τρεῖς μέρες πού θὰ κρατήσῃ τὸ ταξίδι μας πρέπει νάχῃς καταφέρει αὐτὸ πού θές. Ἄν περάσουν και δὲν κάνεις τίποτα, μετὰ δὲν θὰ ξαναχῇς ποτὲ πιά τὴν εὐκαιρία, Λήτλ Τίμ!

— Δηλαδή σὰν τί νὰ κάνω;

— Μά... Νὰ τὴν ξεμυαλίσης!

— Πολὺ δύσκολο, Τόμ Μίξ! Γιατί ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ μαθῇ πῶς κολυμπάει στὸ χρῆμα, θὰ πάρῃ ἀμέσως ὕφος σὰν κομμιστὰ δουκίσσα!

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, Τίμ! Μοῦ φάνηκε γιὰ θαυμαστίο κορίτσι.

— Τίς ξέρω καλά ἐγὼ τίς γυναῖκες! Ἐννοια σου!, γκρίνιασε ὁ διαβολεμένος κοκκινομάλλης.

ΛΩΡΕΝΣ ΚΗΤΙΝΓΚ

Μετάφρασις: Γ. Μαρμαρίδης

Ο "ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ" ΠΕΘΑΙΝΕΙ!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΑΣΣΟΥ

MARTEN NTAL

Υπό : HERMAN LANDON

Μεταξύ τραπεζίτων

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ της «Αγ-
γλοδανικής Τραπεζής» Χρί-
στιαν Ξέρμπουργκ μπήκε
σκεπτικός στο ιδιαίτερο
γραφείο του υποδιευθυντού του Ί-
διου τραπεζιτικού ιδρύματος
Έρνστ Γουόλφ, ο οποίος εκείνη
τη στιγμή εδίαβαζε την άλληλο-
γραφία.

Ο πρώτος, Δανός ύψικος, ή-
ταν ένας άντρας τριανταπέντε πε-
ρίπου χρόνων με φυσιογνωμία τό-
σο κουρασμένη, ώστε φαινόταν
κατά δεκα τουλάχιστον χρόνια με-
γαλύτερος. Τα χαρακτηριστικά
του όμως, όπως και οι τρόποι του
και το μείλιχο βλέμμα του, έ-
πρόδιδαν την ευγενική καταγωγή
του. Ο δεύτερος ήταν αυστριακής
καταγωγής, ο προσπάπιος του ό-
μως είχε πολιτογραφηθεί Άγγλος.
Ήταν ηλικίας πενήνταπέντε χρό-
νων και το όλο του έπρόδιδε αν-
θρώπο εξαιρετικής δραστηριότη-
τος και χορακτήρος τέτοιου που,
για να φθάσει στο σκοπό του, δε-
βά δίσταζε μπροστά σε τίποτα.

Ο Έρνστ Γουόλφ σήκωσε τα
μάτια.

—Πολύ ενδιαφέροντα πράγμα-
τα μάς γράφει ο παρατηρητής
μας του χρηματιστηρίου των Πα-
ρισίων για το δάνειο που προσ-
παθεί να συνάψει ή Όλλανδική
Κυβέρνησις.

—Ναί.

—Είμαι της γνώμης ότι πρέπει
να εκμεταλλευθούμε την ευκαιρία
που μάς παρουσιάζεται.

—Τότε, να πάρετε τον φάκελ-

λο σπίτι σας, να τον μελετήσετε
με την προσοχή με την οποία με-
λετάτε όλες τις υποθέσεις της
Τραπεζής και να αποφασίσετε.

—Να αποφασίσω...εγώ;

—Έχω τέση εμπιστοσύνη σ'
εσάς, ώστε σας φορτώνω την ευ-
θύνη με την συνείδησι επαναπαυ-
μένη.

—Γιατί, κύριε διευθυντά;

—Γιατί για κάμποσον καιρό,
δεκαπέντε μέρες ή και ένα μήνα
ίσως, θ' αναλάβετε όλες τις ευ-
θύνες. Είμαι αναγκασμένος να
φύγω για την Δανία. Κάποια α-
τομική υπόθεσις...

—Α! Καί...πότε φεύγετε;

—Σε μία ώρα το πολύ. Φεύγω
αεροπορικώς.

—Έχει καλώς, κύριε διευθυ-
ντά. Να είσθε βεβαίως ότι θα κά-
μω ό,τι μου είναι δυνατόν για να
μη γίνη αίσθητη ή απουσία σας.

—Δεν έχω την παραμικρή αμ-
φιβολία. Έχετε στο χρηματοκι-
βώτιό σας το περίφημο κολιέ που
μάς έχει εμπιστευθή ο λόρδος
Χάνκευ;

—Βεβαίως.

—Τί κουταμάρα, αλήθεια! Έ-
νας άνθρωπος τόσο σοβαρός, να
τρομοκρατηθή από μία προειδο-
ποίησι του «Λωποδύτη-Φάντα-
σμα» και να μάς εμπιστευθή το
κολιέ που αγόρασε για να το
προσφέρει στη μηστήρι του την ήμέ-
ρα των γάμων του!

—Μα...ή τρομοκράτησις του

«Μασκούλα» — 61

δεν είναι άδικαιολόγητη. Πρόκειται για κόσμημα αξία επτακοσίων χιλιάδων λιρών! Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» τον προειδοποίησε ότι θα του το κλέψει, αν δεν προσφέρει επτά χιλιάδες λίρες υπέρ της «Εταιρίας προς προστασίαν των ζωων». Το Λονδίνο έχει οίκτραν πείραν των απειλών του «Λωποδύτη - Φάντασμα» και της ανεπαρκείας της Σκώτλαντ Γουάρντ. Τι το παράδοξο λοιπόν αν ο λόρδος αποφάσισε να εμπιστευθῇ το περίφημο κολιέ του στην στερεότητα του χρηματοκιβωτίου μας;

— Δέν επιμένω. Μπορεί καὶ νὰ χῇ δίκιο.

— Μήπως γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια θέλετε νὰ πάρετε το κολιέ μαζί σας στὴν Δανία;

— Κάθε ἄλλο. Ο ἰόρδος μὲ εἰδοποίησε ὅτι μεθαύριο παντρεύεται καὶ ὅτι δέν εἶναι ἀπίθανο νὰ ἔλθῃ γὰρ τὸ παραλάβῃ ἀπὸ αὐτοῦ. Ἐχετέ το λοιπόν ὑπ' ὄψιν σας.

— Τὸ κολιέ εἶναι στὸ χρηματοκιβώτιό μου. Θὰ παραλάβῃ δεῖξαι καὶ τὴν προτομή.

— Ἀσφαλῶς!... Ἀλλὴ τρέλλα κι' αὐτὴ! Θὰ προσφέρει στὴ μνηστή του τὸ κολιέ περασμένο στὸν λαίμα... τῆς κερένιας προτομῆς της, ποὺ τὴν παρήγγειλε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καλλιτέχνες.

— Ἰδιωτροπία!

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ θερμὴ χειραψία ὁ Χρίστιαν Ξέρμπουργκ, δῆλκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ἔρνστ Γουόλφ.

Σὲ λίγο ἀκούγονταν τὸ κλάξον τοῦ αὐτοκινήτου του, ποὺ ἀπομακρυνόταν.

Ὁ Ἔρνστ Γουόλφ γέλασε μ' ἕναν σατανικὸ τρόπο καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Ἦξερε καλὰ ὅτι ὁ Χρίστιαν Ξέρμπουργκ δέν θὰ ξαναγύριζε στὸ Λονδίνο καὶ ὅτι δέν ἔφευγε

γιὰ τὴν Δανία, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀμερική! Ἦξερε ἐπίσης ὅτι ὁ Χρίστιαν Ξέρμπουργκ, μολονότι ἐξοφανιζόμενος μυστηριωδῶς, ἄφηνε ὅλες τὰς ὑποθέσεις τῆς Τραπεζῆς ἐν τάξει. Ἡ παραμικρὴ ἀνωμαλία δέν θὰ βρισκόταν στὸ ταμεῖο ἢ στὰ διθλίω ὅταν οἱ ἀρχές θὰ μὰ θάβαιαν τὴν ἐξαφάνισι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τραπεζιτικοῦ ιδρύματος, ὁ καιροσκοπὸς ὅμως αὐτὸς δέν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία ἀνεκμεταλλεῦται.

Ὁ διευθυντὴς του, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ τίμιος ἄνθρωπος, εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ σώσῃ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε χρόνια, ἀπὸ παιδί, καὶ ποὺ οἱ γονεῖς της τὴν εἶχαν ποτὶ τρέφει ἀθελά της μὲ ἕνα πλουσιώτατο, ἀλλὰ βάρβαρο ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε γίνοι τυραννὸς της.

Ἡ ἀτυχὴ γυναῖκα, ποὺ κι' αὐτὴ ἀγορεύσε τὸν Χρίστιαν Ξέρμπουργκ, ἔζησε δεκά χρόνια μορτωρικῆς ζωῆς μὲ τὸν δῆμιό της, κατὰ τὸ διάστημα μάλιστα τῶν δεκά αὐτῶν χρόνων εἶχε ἀποφύγει μὲ κάθε τρόπο νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν ἄθροωπο ποὺ ἀγαποῦσε καὶ μὲ τὸν ὁποῖον, ἂν εἶχε παντρευθῇ, θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένη.

Τελευταία, ἀποκαμωμένη πιὰ ἀπὸ τὰ μαρτύρια, παρουσιάσθηκε σχεδὸν ἀγνώριστη, μὲ δάκρυα, ὁ ἐκείνον ποὺ ὑπῆρξε ἡ πρώτη της ἀγάπη, τοῦ διεκτραγωῶδισε τὰ βασανὰ της καὶ τὸν ἰκέτευσε νὰ τὴν σώσῃ ὁπωσδήποτε, ἀπειλώντας τον ταῦτοχρόνως ὅτι σ' ἐναντία περίπτωσι θ' αὐτοκτονοῦσε.

Ἔτσι ὁ Χρίστιαν Ξέρμπουργκ ἀποφάσισε ν' ἀπαγάγῃ τὴν ἀτυχὴ γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἐξακολουθοῦσε νὰ λατρεύῃ.

Ἐτακτοποίησε τὰς ἀτομικὰς του ὑποθέσεις καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς Τραπεζῆς, ποὺ διηύθυνε, καί, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, θὰ ἔφευγε ἀ-

ροπορικώς πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν.

Ο ΕΡΝΣΤ Γουόλφ, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἐπέδωκε στὸ ἔργον του. Ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο, πήρε μέσα ἀπὸ αὐτὸ 25.000 λίρες σὲ δέσμες χαρτονομισμάτων τῶν 100 λίρῶν καὶ κατόπιν ἄνοιξε τὸ «Καθολικόν» καὶ σκηνοθέτησε μιὰ μεγάλη πλαστογραφία.

Τὸ ἀεροπλάνο ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο στὶς ἑντεκα τὸ πρωῒ.

Στὶς τρεῖς τὸ ἀπογευμα, τὸ Λονδῖο ἀναστατώνεται ἀπὸ τὰ ἔκτοκτα παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων, ποὺ περιέγραφαν τὴν «ἐξαφάνισι τοῦ Χρίστιαν Ξέρμπουργκ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει πολλὰ ποσὰ εἰς ἰδιωτικὰ χρηματιστικὰ ἐπιχειρήσεις καὶ κατεχράσθη τὶς οἰκονομίες μικροκαταθετῶν τῆς Τραπεζῆς ποὺ διηύθυνε».

Ὁ φόνος τοῦ

«Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΛΙΓΟ πρὶν δοῦν οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὁ Ἔρνστ Γουόλφ ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο, ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ τὴν κερένια προτομή τῆς μνηστῆς τοῦ λόρδου Χάνκεϋ, τὴν τοποθέτησε στὸ τραπέζι του καὶ κατόπιν θυάλλοντας καὶ τὸ περίφημο κολιέ, τὸ ἔβαλε στὸ λαιμὸ τῆς προτομῆς καὶ ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ αὐτὴν ἕνα δῆμα, γιὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ.

Ξαφνικά, ἐνῶ θαύμαζε τὸ κολιέ, λογαριάζοντας ὅτι θὰ τὸ πουλοῦσε τοῦλάχιστον 60.000 λίρες στὸ Ἀμστερνταμ, ἄκουσε πίσω του ἕνα ἀκαθόριστο θόρυβο καὶ ἕναν ἀσθενέστατο μεταλλικὸ κρότο. Στράφηκε ξαφνιασμένος καὶ μόλις πρόφθασε νὰ δῇ ἕναν ἄγνωστο πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποὺ

ἔβλεπε στὸ προαύλιο τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ Ἔρνστ Γουόλφ τρομοκρατήθηκε.

Ὁ ἄγνωστος ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε χάσῃ. Τὸν εἶχε δὴ ὥστόσο νὰ θαυμάσῃ τὸ κολιέ στο λαιμὸ τῆς κερένιας προτομῆς. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ μίλουσε μόλις μάθαινε ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐξαφανισθῇ τὸ πρωῒ, τὸ εἶχε παρὶ δῆθεν μαζί του!

Ὁ Χρίστιαν Ξέρμπουργκ ἔπρεπε ἐν τούτοις νὰ κατηγορηθῇ καὶ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κολιέ! Ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ποὺ εἶδε τὸν Γουόλφ νὰ θαυμάσῃ τὸ κολιέ μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Χρίστιαν Ξέρμπουργκ, ὑπῆρχε πιθανότης νὰ ἦταν ἀπὸ τοὺς δημοτικoὺς ἐργάτες ποὺ καθαρίζουν τοὺς τοίχους τῶν οὐρανοξυστῶν τοῦ Λονδίνου.

Ὁ Ἔρνστ Γουόλφ, πήρε ἁμέσως τὴν ἀπόφασί του. Ἀρπάξε τὸν ἀτσαλένιο χαρτοκόπτη τοῦ γραφείου του καὶ ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Ὁ ἐργάτης, γιὰ πραγματικὰ ἐργάτης τοῦ Δήμου ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν εἶχε δῇ, δρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' αὐτὸ, κρεμασμένος ἀπὸ τὴν δεντοῦζα τῆς ζωῆς του σὲ ὕψος 115 μέτρων ἔπάνω ἀπὸ τὸ πλακόστρωτο τοῦ ὀπισθίου προαυλίου τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ Ἔρνστ Γουόλφ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ προαύλιο, καὶ ἀφ' οὗ δεδιώθηκε ὅτι κάτω δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ, ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ χέρι του μὲ τὸν χαρτοκόπτη καὶ ἀποφασιστικὰ ἔμπηξε τὴ μύτη του μετὰ τῶν δεντοῦζας καὶ τοίχου.

Μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα καί, πρὶν περάσουν πέντε δευτερόλεπτα, ὁ Ἔρνστ Γουόλφ ἄκουσε τὸν γδούπο ποὺ ἔκαε τὸ σῶμα τοῦ ἐργάτη καθὼς ἔπεσε στὸ πλακόστρωτο. Ἐβίδωσε τότε γρήγορα - γρήγορα - τὴ χρυσὴ λαβὴ τοῦ μαστοῦ.

νιού του, πού ήταν από κούφιο μμπομπου των Ίνδιαν, έρριξε μέσα στο κούφωμα το κολιέ, ξαναβίωσε την λαβή και τοποθέτησε το μμπομπου στη θέση πού το κρούσε πάντα. Μετά, κλείδωσε το χρηματοκιβώτιο, πέταξε το κλειδί όσο μπορούσε πιο μακριά από το ανοιχτό παράθυρο και κάθισε στο γραφείο του. Μπροστά του βρισκόταν το «καθολικό» της Τραπεζής το όποιο και άρχισε να έξεταξ.

Ύστερα από δέκα λεπτά ένας από τους κλητήρες μπήκε στο γραφείο του για να του γνωστοποιήσει το σκότωμα του δυστυχισμένου εργάτη και, πέντε λεπτά αργότερα, έδεχόταν την επίσκεψη ενός αστυνομικού, ο οποίος τον έ πληροφορήσεν ότι ο δέχθεν εργάτης του Δήμου δεν ήταν άλλος από τον «Λωποδύτη - Φάντασμα»!

Πραγματικά, το παραμορφωμένο πτώμα είχε ερευνηθεί και, στίς τάβες του, βρέθηκαν αντικλειδιά, διαρρηκτικά εργαλεία, γάντια απ' αυτά που φορούν οι κακοποιοί για να μην αφήνουν δακτυλικά αποτυπώματα, καθώς και έπισκεπτήρια με το όνομα: «Λωποδύτης - Φάντασμα»!...

Σ' ένα από τα έπισκεπτήρια αυτά ήταν γραμμένη και η εξής σημείωσις:

«Ζητώ συγγνώμην για την άδεια κρίσιά μου, αλλά θα επιστρέψω το κολιέ όταν κατατεθώ το δέκατον της αξίας του στην εταιρεία προς προστασίαν των ζώων».

Φαίνεται, είπε ο αστυ.ομικός, ότι ο ασύλληπτος λωποδύτης πήρε κρυφά τη στολή και τη ζώνη κάποιου εργάτη του Δήμου και ήρθε να κλέψη το κολιέ που σ'αυτά γράφει. Δεν τ'α κατάφερε όμως και τσακίστηκε. Έτσι, σταματάει πια και η μόνη αξία λόγου προσπάθειας του έπιβεωρητή Σούμερ!

Ο Έρνστ Γουόλφ σκέφθηκε λίγες στιγμές, κούνησε το κεφάλι του με οίκτο και απήντησε:

— Πραγματικά, άδοξο τέλος είχε ο βρυλκός λωποδύτης! Και το χειρότερο είναι, ότι, όπως υποβέτω, σκοτώθηκε άδικο!

— Τί βέλετε να πητε;

— Πολύ φοβάμαι ότι άλλως, πριν απ' αυτόν, έλεψε το κολιέ.

— Ποιός;

— Ο διευθυντής της Τραπεζής, ο Χρίστιαν Ξερμπουργκ, ο οποίος εξαφανίστηκε σήμερα το πρωί. Όπως οδήγησε, γι' αυτό το ζήτημα θα δεβαιωθούμε όταν, ενώπιον των αρχών, προδούμε στην διάρρηξί του χρηματοκιβωτίου...

Η ανάστασις του

«Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ φύλλα έπως και τα πρωινά της άλλης ημέρας αφιέρωναν ολόκληρες σελίδες για το τραγικό τέλος του βρυλκού λωποδύτη. Και δεν ήταν λίγες εκείνοι που λυπήθηκαν πραγματικά για τον χαμό του.

Εκείνος όμως πού ήταν πραγματικά άπαρηγόρητος και πού λίγο έλειψε να βουτηχθεί στο πένθος ήταν ο ίνσπεκτωρ Σούμερ!

Τα γόνατά του άρχισαν να τρέμουν, τα μάτια του δακρυσαν και, παρ' όλη την... «τσιγκουνιά» πού τον έχαρακτήριζε, σταμάτησε ένα ταξί και έτρεξε στο νεκροταμείο.

Εκεί είδε πάνω σ' ένα κάποιον μάρμαρο ένα πτώμα κυριολεκτικά παραμορφωμένο, παλαιοποιημένο με όλη τη σημασία της λέξεως! Ένας κάμπος ανέθηκε στο λαιμό του, πού κατέληξε σ' ένα δουλόλυγο.

Συγκρατώντας τη συγκίνησή του μπροστά στους άλλους πού τον κύτταζαν με περιέργεια, πλησίασε το πτώμα και έσκυψε να

δη κάτω από το άριστερό του αυτί, αν υπήρχε μία μικρή κρεατοελιά.

Το άριστερό μάγουλο όμως του πτώματος, δεν ήταν παρα μία άπαισία πληγή.

Ο Σούμερ δγῆκε από το νεκροτομείο με την καρδιά σφιγμένη, ανέθηκε στο ταξί και έτρεξε στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ, όπου πληροφορήθηκε από τον Μπίλκιγκ ότι ο κύριός του δὲν είχε φανῆ από το πρωί.

Αμέσως τηλεφώνησε στην Κάρα Στύλμαν, αλλά και από αυτήν δὲν πληροφορήθηκε άλλο από το ότι ο αρροβανιστικός της, τὸν ὁποῖον περίμενε γιὰ νὰ πᾶνε μαζί στο τέννις, δὲν είχε φανῆ.

Φαίνεται ὅτι δὲν είχε ὁκόμη διοδῶσει βροδυνὰ φύλλα καὶ ὁ Σούμερ, ἔκρινε καλὸ νὰ μὴν τῆς μεταδῶσῃ αὐτὸς τὴν θλιθερῆ εἰδρσι.

Ἐπῆγε στο γραφεῖο του λυπημένος, ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τῆς δέκα τὸ ἔσδν καὶ δγῆκε, ἀποφασισμένος νὰ ξεπεράσῃ από τὸ σπίτι του Μάρτεν Ντάλ, πρὶν πᾶῃ στο σπίτι του γιὰ ὕπνο.

Ἐσφινικά, ἐνῶ βάδιζε σκεπτικός κομπίζοντας τὸ ἓνα τσιγάρο ἐπάνω στο ἄλλο, λίγο ἔλλειψε νὰ ξεφανῖσῃ! Μπροστὰ του, σὲ μικρῇ ἀπόστασι, προχωροῦσε κουτσίνοντας εἰσφρά, ἓνας ψηλὸς ἄντρας με χονδρὰ γυαλιὰ, γκρίζο κοστῦμι καὶ ψαρὰ μαλλιὰ.

Ἦταν ἡ σιλουέττα καὶ τὸ βάδισμα τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμο»! Τὸ ἴδιο κύρτωμα τοῦ δεξιῦ ὤμου, τὸ ἴδιο μισοκακέμοιο ὕφρς. Ὁ Σούμερ τὸν προσπέρασε μῖα στιγμῇ, τὸν κύτταξε στο πρόσωπο καὶ ἀφῆνοντάς τον νὰ προγηθῇ, φρέτιζε νὰ μὴν τὸν χάνῃ από τὰ μῦτια του.

Ἦγτερα από ἓνα τέταρτο, ὁ ἄγνωστος παρακολουθοῦμενος ἐξ ἀποστάσεως ἀπὸ τὸν Σούμερ,

στομάτησε σὲ μῖα πάροδο τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, ἔρριξε γύρω του μῖα ματιά καὶ πῆδησε με κα τοπληκτικῇ γιὰ τὴν ἡλικία του εὐκινῆρα, πὰ σιδερένια κάγκελα μῖας δίλλας. Ὁ Σούμερ κοντοστάθηκε καὶ, ἀφού ἄφησε νὰ περάσουν πέντε λεπτά, πληροφορσε τοῖχο - τοῖχο τὴν δίλλα.

Στὴν πόρτα τῆς δίλλας διάδασε τὸ ὄνσμα «Έρνστ Γουόλφ».

Δὲν υπῆρχε πῖα γιὰ τὸν Σούμερ ἡ παρομικρῇ ἀμφιβολία. Ὁ ἄγνωστος ἦταν ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμο». Εἶχε κι' ὅλας διαρρῆξει τὴν πόρτα καὶ τὴν είχε ἀφήσει μισοκλεισμένη ξεπίσω του! Ὁ ἱνσπέκτωρ κύτταξε τὰ παράθυρα.

Ἐνα από αὐτὰ, στο δεύτερο πᾶτωμα ἦταν φωτισμένο. Ἀποτραδῆχτηκε στο ὀπέναντι πεζοδρόμιο, κρύφθηκε πίσω από ἓνα χονδρὸ δένδρο καὶ περίμενε ἀνοποφασιστός. Ἐσφινικά, ἓνα παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος φωτίσθηκε κι' ὁμέσως, από τῆς σκιῆς πού φαίνονταν μέσα από τῆς γρίλιες, κα τάλωδε ὅτι στο δωμάτιο ἐκεῖνο γινόταν ἄγρια πόλη. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὤρμησε, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ ἀνέθηκε δυὸ - δυὸ τὰ σκαλοπάτια τοῦ πρώτου πατώματος.

Ἦ πόρτα ἐνὸς δωματίου ἦταν ἀνοιχτῇ καὶ ἔσπευσε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Έρνστ Γουόλφ, κρατώντας ἓνα στιλέττο, ὤρμωσε ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος ἀμυνόταν με μὲν τῇ γροθιά του.

Σὲ κάτῃ ἐπίθεσι πού ἔκανε ὁ Έρνστ Γουόλφ δεχόταν κι' από μῖα τρομερῇ γροθιά, κα τέλος δεχθηκε μῖα κάτω από τὸ σαγόνι πού κυλίσθηκε ἀνάισθητος στο πάτωμα.

Ὁ Σούμερ ἔκρινε κατᾶλληλῃ τῇ στιγμῇ νὰ ἐπιμῶδῃ. —Ψηλὰ τὰ χέρια!... Ὁ ἄγνωστος γύρισε ἀτάραχος: —Μῖα στιγμῇ Σούμερ, ν' ἀνοῖξω αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο! Δὲν

πρόκειται να το διαρρήξω. 'Ο μίστερ Γουόλφ είχε την ευγένεια να μου δώσει το κλειδί για να πάρω από μέσα κάποιο κολιέ και μία δέσμη χαρτονομισμάτων. "Εφες τις χειροπέδες σου; Θαυμάσια! Θα τις χρησιμοποιήσης! Νά, που άνοιξε το χρηματοκιβώτιο! Βλέπεις; Δεν ήταν δύσκολο πράγμα.

—Σ' άφησα να το άνοιξης, αλλά αν κάνης να φύγης θα σε πυροβολήσω!

—Γιατί, Σούμερ, να φαίνεσαι κακός, αφού κακός δεν είσαι; Νά, το κολιέ! Νά, και τα χαρτονομίσματα! Αυτά θα τα παραλάβω εγώ. 'Εσύ θα παραλάβης τον μίστερ Γουόλφ και αυτές τις δυο φωτογραφίες.

Και λεγοντας αυτά έβαλε στις τσέπες του με το ένα χέρι το κολιέ και τα χαρτονομίσματα, ενώ με το άλλο πετούσε δυο φωτογραφίες στον Σούμερ.

'Ο Σούμερ, κυττάζοντάς τις, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Στη μία φαινόταν ολοκάθαρα ό "Ερνστ Γουόλφ μέσα στο γραφείο του θαυμάζοντας το κολιέ στον λαιμό της κερένιας προτομής. Στην άλλη φαινόταν την στιγμή που έχω νε τον μετάλλينو χαρτοκόπτη μεταξυ δειτούζας και τοίχου για να σκοτώση τον άτυχο εργάτη του Δήμου.

—Ε; Τί λες για τη φωτογραφική μου μηχανή, Σούμερ;

—Μά... πώς τις πήρες αυτές τις φωτογραφίες;

—Θα σου εξηγήσω, ανυπόμονε άνθρωπε! Νά πώς έχουν τα πράγματα! Στο Λοιδίνο ζή μία νέα που μου είναι προσφιλεστάτη! 'Η νέα αυτή συνδέεται πολύ με

μία άλλη κοπέλλα, στην οποία ό μίστερ Γουόλφ είχε υποσχεθή γάμο. Τελευταία ή φιλενάδα της νέας που μου είναι προσφιλεστάτη είχαν ύπονοιες ότι ό αγαπημένος της μίστερ Γουόλφ, δεχόταν στο γραφείο του, από τις δυο ως τις τρεις, μιαν άλλη γυναίκα στην όποιαν επίσης είχαν υποσχεθή γάμο. 'Η προσφιλεστάτη μου νέα με παρακάλεσε να εξακριβώσω την αλήθεια. "Ετσι, όρθια τους δυο υπαλλήλους του Δήμου, που θα ξεσκόνιζαν την Τράπεζα, έπεισα τον ένα μ' ένα καλό φιλοδώρημα να μου δώσει την σελή του και τη ζώνη του και... ανέβηκα αντί γι' αυτόν στον τοίχο. "Εφθασα στο παράθυρο την στιγμή που ό Γουόλφ θαύμαζε το κολιέ στο λαιμό της κερένιας προτομής.. Στη διάσι μου πήρα την προτομή για πραγματική γυναίκα... και φωτογράφησα. την σκηνή! "Εκείνη τη στιγμή στράφηκε ό Γουόλφ και με είδε. Αποτραβήχθηκε γρήγορα δεξιά και ανέβηκα επάνω από το παράθυρο. "Ακριβώς από κάτω, κολλημένος στον τοίχο χάρις στη ζώνη του βοισκόταν ό πραγματικός υπάλληλος του Δήμου. Είδα τότε τον μίστερ Γουόλφ να προβάλλη στο παράθυρο με τον χαρτοκόπτη στο χέρι, και μή μπορώντας να σώσω, λόγω του μέρους που βοισκάμουν τον άτυχο εργάτη, σκέφθηκε να χρησιμοποιήσω τη μηχανή μου άλλη μία φορά για να σε κάνω να... θριαμβεύσης πάλι!...

Δεν είχε τελειώσει τη φράσι του, και ό Σούμερ, που τον άκουγε σαν αποδυσωκωμένος, με μία τρικλοποδιά του Μόρτεν Νταλ, κυλίσθηκε διασπτημώντας πλάι στον "Ερνστ Γουόλφ. "Όταν σηκώθηκε, ό «Λωποδύτης - Φάντασμα» είχε γίνει άφαντος!

HERMAN LANTON

Μετάφρασις: Χρ. Γ.

«Μασκούλα» Νο 41
'Αθήναι, 20 - 26)3)1959

ΛΕΜΜΥ ΚΩΔΙΟΝ

Θι' Σφαδίζι
της
ΛΙΖΕΤΑΣ

Μαρκουλά

76

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΛΙΖΕΤΑΣ

(LIZETA'S LOWERS)

Σ' αὐτὴ τὴν περίεργη ἱστορία δι-
νεται στὸν Λέμμου ἡ εὐκαιρία νὰ
θυμηθῇ ἓνα παραμῦθι ποὺ τοῦ ἔ-
λεγε ἡ μαμὰ - Κώσιον ὅταν ἦταν
παιδάκι, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια...

ΝΕΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΣΣΟΥ ΤΟΥ ΕΦ ΜΠΙ Α'Ψ

LEMMY ΚΩΣΙΟΝ

Υπό: PETER CHEYNEY

Περὶ θησαυροῦ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ εἶναι πάλι στὰ
μπουρνιὰ του σήμερα καὶ
δὲν θέλει γιὰ μένα φιλοσο-
φία γιὰ νὰ τὸ καταλάβω ἔ-
να τέτοιο πράγμα.

Ἄρκεϊ ποὺ ἀντὶ νὰ μοῦ πῇ
«Γεῖά σου, Λέμμου», καθὼς μὲ βλέ-
πει, μοῦ λέει:

— Πῶς ἀπὸ δῶ, Κώσιον;

Παραλείψις τοῦ «Γεῖά σου»
καὶ ἀντὶ τὸ ὄνομα νὰ κοπανᾷ τὸ
ἐπίθετο τὸ παιδί ποὺ κυβερνάει
τὸ Ὀμοσπονδιακὸ Γραφεῖο, ση-
μαίνει μεγάλες ἀνωμαλίες στὴ
βουλιά.

— Τί τρέχει, Ἄρχηγέ; τὸν ρω-

τῶ λοιπὸν καὶ γὼ καὶ μὲ κόβει
ὑποπτα.

— Σὲ ρώτησα πῶς ἀπὸ δῶ καὶ
δὲν μοῦ ἀποκρίθηκες!, μοῦ λέει
στὸ φινάλε ξερά.

— Καὶ τί νὰ σ' ἀπαντήσω,
Ἄρχηγέ, σὲ μιά τέτοια ἐρώτησι;
τοῦ κάνω μὲ παράπονο. Πρῶτη
φορὰ εἶναι ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὸ
γραφεῖο σου; Ἐμένα ποὺ μὲ βρί-
σκες, ποὺ μὲ χάνεις, δὴλ' ἐδῶ γύ-
ρω τὸ φέρνω, μπᾶς καὶ χρειαστῇς
καμμιά ὥρα τὶς ὑπηρεσίες μου,
ἐπειδὴ εἶναι ὁ χαρακτήρας μου
τέτοιος, ποὺ ὅταν δὲν ὑπάρχει τί-
ποτα σκυλοβοριέμαι!

— Μὲ δυὸ κουδέντες, ἤρβες
πάλι νὰ ἀναλάβῃς ὑπηρεσία ἡ
ὄχι;

— Ἄν πῶ ναί, θάνατι ψέματα!

4 — «Μασκούλα»

του λέω γιά νά τόν μπερδέω. "Αν όμως πάλι πώ όχι, δέν θάναί αλήθεια!

Προσπαθεί νά καταλάβη τί ακριβώς του έχω πη και ότα καμιά φορά τό καταλαβαίνει γίνεται κόακκος σάν πατζάρι.

— "Αί στο διάβολο, Λέμμου! μου κάνει πολύ τσατισμένος. Κί αν θές νά σου πώ και τό άλλο γιά νά ησυχάσης, μήν περιμένης νά αναθέσω αυτή τή δουλειά σέ σένα!

— Καλά του λέω μέ χαμόγελο γιά νά κατευλάσω τά πνεύματα. Δέν είναι και γιά νά χαλάμε τίς καρδιές μας αυτό τό πράγμα!

Μέ κόβει μέ ορβάνοιχα τά φινιστρίνα.

— Μά δέν ξέρεις γιά ποιά δουλειά πρόκειται; μέ ρωτάει μέ αμφιβολία.

— "Όχι!, του λέω εγώ στά 5-σα και χωρίς περιστροφές, γιά τό λογο ότι δέν ξέρω στ' αλήθεια.

— Δέν σέ πιστεύω!, μου κοπανάει ξερά τό παιδί πού κάνει κουμάντο στο "Εφ Μπι "Αλ.

— Δικαίωμα σου είναι, "Αρχηγέ, του εξηγούμαι γιά νάμει έν τάξει, πάντως εγώ δέν έχω ιδέα γιά τί πράγμα μου μιλάς όπως σου ξανάπα. Κί αν έχης τά μπουρίνια σου, πές μου νά φύγω και νά ξαναρθώ όταν σου περάσουν.

"Ο άρχηγός μέ κόβει ύποπτα πάνω σ' αυτό και προσπαθεί νά καταλάβη τί έχω στο μυαλό μου, πράγμα πού προσπαθούσε και ή φουκαριάρα ή μαμα - Κώσιον νά τό πετύχη μία φορά αλλά ποτέ δέν τό κατάφερε κι' απόδειξη πώς μέ είχε γιά τραγουδιστή και τής ξεπετάχτηκα Τζή Μον και μάλισα μέσ στους πρώτους!

Μου λέει ό άρχηγός μετά την εξέτασί του:

— Τώρα σέ πιστεύω, Λέμμου!

— Πώς ήταν αυτό και άλλαξες απόφαση, "Αρχηγέ;

— "Έτσι!, μου κάνει ζόρικα.

Γι' αυτό είμαι άρχηγός γιά νά αλλάζω απόφασεις όποτε μου κανίξει έμένα! "Έχεις αντίρρηση;

— "Όχι, του λέω ντόμπρα και ειδικά τώρα πού είναι γιά καλό. Νά μείνω, "Αρχηγέ;

— Κάτσε, μου άποκρίνεται και τό μπαράκι εκεί είναι και κερνάω εγώ!

Σημάδι δηλαδή πώς πραγματικά ό,τι σύμφεο ύπήρχε ανάμεσά μας τό πήρε ό άέρας και πάει.

Γεμίζω τό λοιπόν ένα ποτήρι, του τονίζω ότι τό πίνω στην ύγεία του και έπειδή ακριβώς πρόκειται γιά την ύγεία του άρχηγού, τό τσιτσάω όλο μονορούφι και δέν άφήνω ούτε σταγόνα στον πάτο.

"Έμενος μέ κόβει μέ θαυμασμό αλλά εγώ κάνω πώς δέν καταλαβαίνω και γεμίζω δεύτερο ποτήρι πριν πάω νά καθίσω, όποτε θάναί δυσκολώτερο νά ξανασηκώθώ την ώρα πού θέ μου μιλήσ ό άρχηγός μου.

Καιμιά φορά τελειώνω μέ τά τυπικά και μου λέει εκείνος:

— Τί είναι τό Ντουράγκο;

— Πατό; του κάνω ζεματισμένος.

Κουμάει την κόκα του θλιδερά και τό πιάνει άπ' άλλου.

— Γεωγραφικός, μου λέει, ξέρεις τί είναι;

— "Όρος τής "Ιαπωνίας!, του φωνάζω θροισμειτικά ώστε αν μέν είναι, νά μου πη μπράβο, αλλά αν πέφτω έξω, νά τό περάση πώς καλαμπουρίζω.

— Κοντά έπεςες!, μου λέει μέ θαυμασμό τό παιδί πού κυβερνάει την όργάνωσί μας. Είναι πόλις του Νοτιοδυτικού Μεξικού!

— Λοπόν, "Αρχηγέ;

— Λοπόν σ' αυτό τό μέρος, Λέμμου, συμβαίνουν περίεργα πράγματα!

Τσιτσάω μία γουλιά ούίσκυ άπάνω σ' αυτό τό σημείο πού άρχί-

ζει τὸ ενδιαφέρον καὶ μετὰ τοῦ ξαναλέω:

- Τί λογῆς περίεργα;
- Νά, ἐξαφανίζεται ὁ κόσμος!
- Πῶς δηλαδὴ; Ἔτσι;

Ξυνίζει τὰ μούτρα του χωρὶς νάχη πηλὴ λεμονιάδα καὶ ὕστερα κάνει βαρυστημένα:

— Δυστυχῶς πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ἀπὸ πῶν ἀρχὴ γιὰ νὰ καταλάβῃς, Λέμμου, ἐπειδὴ δὲν εἶσαι καὶ κανένας ἐξυπνος! Ἄκου: Πρὸ καιροῦ κάποιος Ρεῖς Φέδερ ἔφυγε ἕνα πρωὶ ἀπὸ τὸ Ντουράγκο καὶ δὲν ξαναδῶσε ποτὲ σημεῖα ζωῆς ἀπὸ τότε...

— Ρεῖς Φέδερ!, τοῦ λέω τοῦ ἀρχηγοῦ μὲ ἐκπλήξι. Σὰν γνωστὸ μοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ ὄνομα, Ἀρχηγέ.... Ἄν δὲν κάνω λάθος εἶναι παλιὸς πελάτης μας ἀπὸ κάποια ἱστορία μὲ παραχαράκτες...

— Σὲ συγχάρῳ γιὰ τὸ μνημονικό σου!, μοῦ λέει τότε ὁ ἀρχηγός εὐχαριστημένος. Ἄκου νὰ σοῦ διαβάσω καὶ κάτι ἄλλα ὀνόματα...

Καὶ παίρνει ἕνα χαρτί ἀπάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἀρχίζει νὰ λήν:

— Μπλιού Σάις, Πέδρο Λο-π ἐζ, Ὄντυ Γκάιχερ, Σπῆλ Θέρ-γικυσον, Τζέκ Λεύτον, Πάμπλο Φιγκουέρος, Μπόμπ Ὄσπαντ καὶ Ροντ Οὐίλκοξ! Τί ἔχεις νὰ πῆς καὶ γι' αὐτούς, Κώστων;

— Πῶς ἂν ἴτανε προσκοπικὴ ὁμάδα, τοῦ λέω, Ἀρχηγέ, δὲν θὰ κάναμε ἀπὸ μιὰ καλὴ πράξι τὴ μέρα ὁ καθένας τους ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο! Μὰ τί ἔχεις κάνει ἐκεῖ; Συγγράφεις τὴν ἱστορία τοῦ ἐγκλήματος σπῆν Ἠπειρὸ μας;

— Ὄχι, μοῦ ἀποκρίνεται κοφτά. Μόνο πού ὄλοι αὐτοὶ πού ἀκούσες, Λέμμου, κινήσανε ἕνα πρωὶ ἀπὸ τὸ Ντουράγκο καὶ ἀπὸ τότε ἐξαφανίστηκαν ὅπως καὶ ὁ Ρεῖς Φέδερ πού εἴπαμε σπῆν ἀρχὴ! Τί ἔχεις νὰ πῆς;

— Πῶς οἱ τελευταῖοι εἶναι δλά-κες!, τοῦ λέω θριαμβευτικά πού

ἀρχηγοῦ. Ἀφοῦ εἶδαν τί πάθανε οἱ πρώτοι πού ἐκίνησαν ἀπ' αὐ-τὸ τὸ μέρος, γιατί δὲν ἐκκινούσαν αὐτοὶ ἀπὸ κάπου ἄλλου;

Ὁ ἀρχηγός ἀρπάζει τὸ στυπό-χαρτο καὶ γὰ πάω τρομαγμένος νὰ φυλαχτῶ ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε κακὸ σκοπό, γιατί τὸν βλέπω μό-νο νὰ μοῦ χαίρομεν καὶ νὰ στυ-πῶνῃ μιὰ σταλαγματιά νερὸ πού εἶχε πέσει πάνω σὲ κάτι ἔγγραφο, ἀπὸ τὸ ποτήρι πού ἤπιε τὴν ὥρα πού τοῦ μίλουσα.

— Ἄσε τίς τριῆς, μοῦ λέει ἔπειτα. Λέμμου, τὰ πράγματα εἶ-ναι σοβαρά κι' ἔχουν βάλει σὲ ἀνησυχία τίς ἀρχές...

— Ἀνησυχούν μήπως πάθανε τίποτα αὐτοὶ πού μοῦ ἀράδιασες, Ἀρχηγέ;

— Ὄχι, μοῦ ἀπαντᾷ ἐξάς: Ἄν πάθανε ὅ,τιδήποτε, τόσο τὸ καλὺτερο γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ κό-σμος ἀπὸ τέτοια μούτρα... Φοβό-μαστε ὁμως ἀντὶ νάχουν πάθει τί-ποτα, μήπως ἐτοιμάζουν τίποτα ὄλοι τους μαζεμένοι! Μὲ καταλα-βαίνεις;

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀρχί-ζω νὰ μπαῖνω στὸ νῆμα τῶν ἀ-νησυχιῶν τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Σὰν τί φοβάσαι πῶς μπο-ρεῖ νὰ ἐτοιμάζουν; τὸν ρωτᾷ τρελλὸς ἀπὸ περιέργεια.

— Πρὸς τὸ παρὸν ἰδέα δὲν ἔ-χω!, μοῦ κάνει μὲ εἰλικρίνεια. Πάντως τίποτα τὸ καλὸ δέσναι! Ὅ,τι καὶ ἂν μαγειρεύουν τέτοιο μαγεῖοι, γιὰ μπελὰς μόνο μπο-ρεῖ νάναϊ!

Δὲν ἔχω νὰ τοῦ φέρω καμμιά ἀντίρρηση καὶ γι' αὐτὸ δὲν μιλάω καθόλου.

Λοιπὸν ὁ ἀρχηγός ἀλλάζει θέ-σι. Ἀπάνω σπῆν πολυθρόνα που γιὰ-τὶ φαίνεται πῶς μοῦδίασε ὄλο στὸ ἴδιο μέρος καὶ μοῦ ξαναλέει μετὰ:

— Συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο περίεργο στὸ Ντουράγκο, Λέμμου!

— Καὶ μοῦ τὰ λές ἕνα - ἕνα, Ἀρχηγέ, γιὰ νὰ μὲ κρατᾷς σὲ ἀ-

γυναι: τόν ρωτάω μὲ παρόπανο.

— Όχι ἀλλὰ ἂν τὰ μπλέξω ἕνα μαζὶ μπορεῖ νὰ γίνουμε σαλάτα.... Λέμμου....

— Τ' εἶναι, Ἀρχηγέ!

— Ἄν δὲν εἶχες πῆ πῶς τὸ Μισοράγκο εἶναι βουκό στὴν Κίνα...

— Στὴν Ἰαπωνία!

— Τὸ ἴδιο κάνει! Ἄν δὲν τὸ εἶχες πῆ αὐτὸ τὸ πρῶγμα, θὰ σὲ ρωτοῦσα μὴπως, ἔχεις ἀκουστὰ καὶ κομμιά παλιά ἱστορία σχετικὰ μὲ τὴν πόλι αὐτὴ τοῦ Μεξικου....

— Καλὰ κάνεις πού δὲν μὲ ρωτᾷς, Ἀρχηγέ, τοῦ λέω χωρὶς περιστροφές, γιατί δὲν ἔχω ἰδέα! — Λοιπὸν σὲ κείνη τὴν περιοχὴ φημολογεῖται πῶς ὑπάρχει ἕνας μεγάλος θησαυρὸς κρυμμένος!

— Τοῦ βῆν εἶναι! τοῦ λέω τοῦ ἀρχηγοῦ μὲ ἀγανάκτησι. Τόχω διαβάσει!

— Βούλωσ' το, Λέμμου!, μουγγρίζει τὸ παιδί πού κυβερνᾷ τὸ Ἐφ Μπὶ Ἀί μὲ πῶ πολλὴ ἀγανάκτησι ἀπὸ τὴ δική μου. Μιλάμε σοβαρὰ τώρα καὶ ὅσο κι' ἂν δὲν πιστεύεις στοὺς θαιμμένους θησαυρούς, πρέπει νὰ μάθης ὅλα τὰ σχετικά γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! Μὴν ξεχνᾷς ὅτι μπορεῖ νὰ πιστεύουν σ' ὅτι δὲν πιστεύεις ἐσύ, τὰ ὑπόλοιπα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας, πού σοῦ ἀνέφερα!

— Πάσσο!, τοῦ λέω ἀντρίκια.

— Λοιπὸν, συνεχίζει ἐκεῖνος, ἡ ἱστορία λέει πῶς ὁ ἐν λόγω θησαυρὸς κρυπτεῖται κρυμμένος ἀπὸ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον Βορείων καὶ Νοτίων!

Μὲ τρῶει ὁ χώρος πού κάθουμαι. Θέλω νὰ πετάξω πάλι τὸ δικό μου ἀλλὰ βλέπω τὸ σοβαρὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τὸ ἐμβάλλω γιὰ ἄλλη δόσι.

Ἔτσι ἐκεῖνος πηγαίνει παρακάτω:

— Νά, πῶς εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἱ-

στορία αὐτή: Ἔνας οὐλαμός, λέει, τῶν Νοτίων κουβαλοῦσε τὸ προϊόν κάποιου μεγάλου ἐράνου στὸν ἀρχιστράτηγό τους, ἦταν πῶ εἶχε ἀσκήσει ἡ μεγάλη κατηφόρα γιὰ τοὺς Νοτίους.

»Λοιπὸν οἱ γιάνκηδες πέτυχαν στὸ δρόμο αὐτὸν τὸν οὐλαμό, ἔχοντας μάθει ἀπὸ κάποιον προδότη ὅλα τὰ σχετικά... Φυσικὰ τοὺς ἐπιστέθησαν καὶ ἀρχισε μάχη.... Οἱ Βόρειοι ἦσαν πολὺ περισσότεροὶ καὶ κάποιος ὑπολογισμὸς Σπῆδενς πού ἡγείτο τοῦ οὐλαμοῦ, κατάλαβε πῶς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς τρόπος νὰ ξεφυγουν, ἐκτός κι' ἂν ἀποφασίσαν τὴ ζωὴ ὅλων γιὰ νὰ σώσουν τὸν θησαυρό... Ἔνας μ' ἄλλα λόγια θάπρεπε νὰ τὸ σκάσει μὲ τὴν ἀμαξα πού περιείχε τὸ προϊόν τοῦ ἐράνου. Οἱ ὅλοι θὰ βαστοῦσαν ἀμμου στὸ στενὸ τοῦ περάσματος τοῦ Ρίος Νάθας... Στὸ τέλος θὰ σκοτώνονταν ὅλοι ἀλλὰ στὸ μεταῶ ἐκεῖνος πού θάμεινε μὲ τὴν ἀμαξα θὰ εἶχε κερδίσει, μεγάλη ἀπόλαυσι ἀπὸ τοὺς γεάνκηδες καὶ θὰ εἶχε χαθῇ ἀνάμεσα στὰ βουνά. Λέμε — καὶ μᾶς δὲν μᾶς καίγεται καρφάκι ἂν εἶναι ἀλήθεια ἡ διχ, προσθέτει ὁ ἀρχηγὸς καὶ μὲ κόβει ἀγρία ἐπειδὴ φοβήθηκε μὴν πεταχτῶ πάλι ὅτῃ μέση σὲ κάποιο λεπτὸ σημείῳ τῆς διηγῆσώς του — λέμε πῶς ὁ Σπῆδενς, δηλαδὴ ὁ ὑπολογισμὸς τῶν Νοτίων πού διοικοῦσε τὸν οὐλαμό, ἦταν πολὺ γενναῖος καὶ ἐντιμὸς ἄνθρωπος!

— Ἄν τὸ γράφῃ ἡ ἱστορία ἔτσι θάνατι!, τοῦ κάνω τοῦ ἀρχηγοῦ γιὰ νὰ δῇ ὅτι καὶ γὼ παίρνω τὰ κομμάτια του.

— Τὸ γράφει!.. μουγγρίζει ἐκεῖνος βρᾶ - βρᾶ καὶ δὲν μ' ἀφήνει νὰ πῶ τίποτ' ἄλλο στὴ συνέχεια μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ὁ ἴδιος μετὰ τὸ μουγγριπὸ συνεχίζει ὡς ἑξῆς:

— Που λές, Λέμμου... γ ρ ᾶ
φ ε ι ἡ ἰ σ τ ο ρ ῖ α, ὅτι ὁ

Στήθενας δὲν ἦταν τύπος πού θά μπορούσε ποτέ νά φύγῃ μόνος του καί νά ἀφήσῃ τους ἄντρες του νά σκοτωθοῦν γιὰ νά γλυτώσῃ αὐτός... Ἐίχε ὁμως, λέει, πλήρη ἐπίγνωση τοῦ πραγματικοῦ καθήκοντός του καί γι' αὐτό ἀποφάσισε νά πάρῃ αὐτὸς τὴν ἀμείβη καί τὰ λεφτὰ καί νά τοῦ δῶν!

— Ἐξαρτᾶται: πῶς ἐξηγεῖ ὁ καθένας τὸ καθήκον!.. τοῦ λέω τὸ ἀρχηγό γιὰτί μὲ τρώνε τὰ μυρμηγκία. Ἄν ὁ Στήθενας τὸ ἐξηγήσῃ ἔτσι καί λάβω νάχη κάνει, εἶναι ἐντάξει ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς καί μὲ τὸν ἑαυτό του ἀκόμα!

Ὁ ἀρχηγὸς ξαφνικὰ μοῦ χαμογελάει μὲ συμπάθεια.

— Λέμμου, μοῦ λέει, γιατί παίρνεις θέσι σὲ μιὰ ἱστορία πού καπ' ὄραχὴν δὲν τὴν πιστεύεις; Δὲν εἶπες πῶς αὐτὰ τὰ περὶ θησαυρῶν τσαρμυθία... εἶναι παραμυθία;

— Τὸ εἶπα, παραδέχομαι σὰν ἄντρας πού εἶμαι, ἀλλὰ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος δὲν εἶναι παραμυθία κι' αὐτὸς ὁ ὑπολοχαγὸς πού παράτησε τοὺς ἄντρες του καί τοὺς ἔβαλε νά πεθάνουν ἐκεῖνοι γιὰ νά γλυτώσῃ αὐτός...

— Γιὰ νά γλυτώσῃ ὁ θησαυρός!, μὲ κόβει ὁ ἀρχηγὸς ξερὰ. Δὲν μὲ νοιάζει τί πιστεύεις, Λέμμου, ἀλλὰ νά μὴν πῇς πούθενά πῶς σοῦ διηγήθηκα στραβὰ τὴν ἱστορία! Ὁ Στήθενας ἂν ἔφυγε αὐτὸς καὶ δὲν ἔστειλε κάποιον ἄλλον μὲ τὸν θησαυρὸ, νά μείνῃ αὐτὸς ἐκεῖ καί νά σκοτωθῇ, τὸ ἔκανε γιὰτί σὲ κανέναν ἀπὸ τὸν οὐλαμό του δὲν μπορούσε νάχη ἐμπιστοσύνη ὅτι ἔδραμε τὸ χρυσάφι γιὰ τὰρτί του ἀφήνοντας τὸν ἀρχιστράτηγο νά περιμένῃ... Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ γιὰ δικαιολογία;

— Μὲ μιὰ τέτοια δικαιολογία μπορεῖς νά ἀφήσῃς νά πεποκόψουν ὀλόκληρη ταξιαρχία, τοῦ λέω τὸ ἀρχηγό καί ὅχι μόνο ἕναν οὐλαμό! Πολὺ τσιφτῆς αὐτὸς ὁ

Στήθενας. Καί τί ἔκανε λοιπὸν παρσκάτω;

— Πῆρε τὸ θησαυρὸ καί μαζί μὲ τὴν ἀμείβη ἀμολύθηκε κατὰ τὰ βουκά...

— Καί ἀπὸ τότε τὸν ξαναδλεπτοῦμε διωμήχανο σὲ καιμιά μεγάλη πόλη;

— Ὁχι... Ἀπὸ τότε, λέει ἡ ἱστορία του καί σὲ τέσσερις περὶπου μέρες μετὰ τὴ σφαγὴ ἀπὸ τοὺς Βορείους ὀλόκληρου τοῦ αὐλομοῦ του, δρέθηκε κι' αὐτὸς νεκρὸς μέσα σ' ἕνα φαράγγι.

— Οἱ ἰνδιάνοι τὸν καπνόνισαν;

— Ὁχι, μοῦ λέει, Λέμμου! Οὔτε αὐτὴ τὴ φορά δὲν τὸ πέτυχε!... Τὸ τέλος του ἦταν πολὺ πιὸ τραγικὸ ἀκόμα, ἔτσι ὅπως τὸ λέει ἡ ἱστορία του...

— Δηλαδή;

— Τὸν σκότωσαν δύο Νότιοι στρατιῶτες, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ βράχια...

— Σὲ ἐνέδρα;

— Ἀκριβῶς! Σὲ ἐνέδρα!... Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει πιά μέσα σ' αὐτὲς τὶς τέσσερις μέρες, Λέμμου! Ὁ στρατὸς τῶν Νοτίων εἶχε διαλύσει καί ὅσοι στρατιῶτες ἔμειναν ζωντανοὶ καί δὲν ἤθελαν νά παραδοθοῦν, προτίμησαν νά πάρουν μὲ τ' ἄλογά τους τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς... Πολὺς δρόμος ὁμως γιὰ ἕναν καθωλόκληρ ἀδυνατισμένο, κουρασισμένο, χωρὶς σῆμα σπῆν τσέπη... Πολὺ ἐπικίνδυνος καί ἀγριος... Ὁ βέλγος ἐνδρεὺς χίλιες φορές στὸ κάθε μίλι... Τὴ μιὰ μπορούσαν νάβῃ οἱ ἰνδιάνοι... Τὴν ἄλλη οἱ Βόρειοι πού ἐξακολουθοῦσαν νά ἐλέγχουν τὴν περιοχὴ μὲ περιπολίες... Οἱ Βόρειοι εἶχαν αἰχμαλωτίσει ὅσους αἰχμαλώτισαν μὲ τὸ τέρμα τοῦ πλάμου... Αὐτοὺς ὁμως πού εὑρίσκαν στίς ἐρημιὲς μὲ δῆλο στὰ χέρια, τοὺς σκότωναν ἀμέσως ἂν ἔθερναν ἀντίστασι ἢ ἂν παραδίνονταν τοὺς κρεμοῦσαν ἐπὶ τόπου ἀπὸ τὸ πρῶτο δέντρο... Κι' αὐτὸ

γιατί οί Νότιοι στό δρόμο του γυρισμού είχαν γίνει σωστά θηρία... Μαζεύονταν δυό - δυό, τρείς - τρείς και περισσότεροι πολλές φορές για να αντιμετωπίζουν καλύτερα τούς κινδύνους της έρήμου και σκότωναν σέ ένέδρα όποιοι-δήποτε πετύχαινε στό δρόμο τους για να τόν ληστέψουν... Έτσι πέθανε και ό Στήβενς από τούς ίδιους τούς στρατιώτες πού διοικούσε πριν λίγες μέρες!... Είχε δώσει τή στολή κι' είχε πετάξει τό όπλο για να μήν τόν πιάσουν και τόν κρεμάσουν... Και τόν σκότωσαν δυό Νότιοι στρατιώτες, μέ τόν τρόπο πού σου διηγήθηκα...

Ό άρχηγός σταματάει άβασφα και μέ κόβει μέ ύποψία στά μούτρα, έπειδή φαίνεται χωρίς να τό βέλω έχω βάλει μπρός να χαμογελάω καθώς μου λέει τήν ιστορία του.

— Τι τρέχει, Λέμμου; μου κάνει παρεξηγημένος. Σύνεδη τίποτα τό άστειο πού δεν τό πρόσεξα;

— Άπολύτως τίποτα!; του δηλώνω έντίμως. Μόνο πού, Άρχηγέ, αυτό τό έργο πού μου διηγήθηκες, τό έχω δη κι' έγώ πριν έξη εβδομάδες! Το «Άίμα στό Ρίο Γκραντε» δεν είναι;

— Τόν κακό σου τόν καιρό είναι!; μουρμουρίζει δυσανεστήμενο τό παιδί πού κυβερνάει τό Όμισπονδιακό Γραφείο. Προσπαθώ να σου πώ, Λέμμου, ότι ό θησαυρός έχει άπομείνει κρυμμένος εκεί πού τόν έκρυψε από μιάς άρχής ό Στήβενς κι' από τότε δεν έχει κουνήσει πιά από τή βέσι του!

— Μά έσύ μου' μίλησες για Νταουράγκο και για Μεξικό, Άρχηγέ!; διαμαρτύρομαι. Κι' ό πόλημος τών παπουδών μας γινόταν κάμποσες δεκάδες μίλια παραπάνω!

— Αυτό ήθελα να σου πώ και δεν μ' άφεςες!; μου έξηγει ύπομονετικά. Πώς στην άρχή ό Στήβενς προσπάθησε να ξεφυγή μαζί

μέ τών ούλαμό του όλόκληρο, έπειδή βρίσκονταν κοντά στα σύνορα... Οί Βάρειοι όμως — λέει ή ιστορία — δεν δίστασαν να χωθούν και κείνοι στό Μεξικό για να τούς κυνηγήσουν... Δυό μερόνυχτα βάσθηξε τό άνθρωπάκι κυνηγητό αυτό και έπειδή και οί δυό ομάδες ήταν τόσο καλά ώπλισμένες, οί Μεξικάνοι φιλοσοφικά σκεπτόμενοι τούς άφησαν να λύσουν μόνοι τους τίς διαφορές τους μέσα στη χώρα τους, όσο τουλάχιστον να έπικρατήσουν από τό ένα στρατόπεδο, ώστε μετά να έχουν να κάνουν μέ λιγώτερους... Γιατί πραγματικά οί γιάνκηδες άφού ξεπάστρεψαν στό Ρίο Νάβας τούς άντιπάλους τους κι' άφού ανέθηκαν στη Σιέρρα Μάντρε κι' έφαξαν τού κάκου για τό καρό με τά χρυσάφικα, γυρνώντας έπεςαν σε μιά παγίδα τών Μεξικανών και έπειδή δεν ήθελαν να παραδοθούν από μιάς άρχής μένανε οί μισοί. Για τούς άλλους μισούς πήραν και οί Μεξικάνοι ένα γερό ποσόν σάν άποζημίωση από την πρώτη κυβέρνηση των Βορείων για να τούς έπιστρέψουν, αλλά αυτά είναι παρακάτω ιστορία πού δεν μας ενδιαφέρει...

— Και μήπως μάς ενδιαφέροντα τό προηγούμενα δηλαδή!

— Λέμμου!; μουγγρίζει ό άρχηγός τσατισμένος. Κόψε αυτό τό φοβερό ελάττωμα πού έχεις να νομίζεις ότι μόνο έσύ είσαι έξυπνος! Και γώ πιστεύω όπως του λόγου σου ότι πρέπει νάναι τρελλός κανείς για να κάθεται να ψάχνη να βρη αυτόν τόν περιβόητο θησαυρο, βασίζόμενος μόνο πάνω σ' ένα παραμύθι! Και ποιος σου λέει όμως ότι άν όλοι αυτοί ψάχνουν πράγματι για δαύτον, δεν είναι τρελλοί; Λίγοι τρελλοί υπάρχουν στον κόσμο;

— Άπεναντίας, Άρχηγέ!

— Βλέπεις λοιπόν; Και πρέπει να ξέρης ότι είναι γεγονός ά-

ναμφισβήτητο πώς έχουν ψάξει έ-
να κάρρο τυχοδιώκτες για να ανα-
καλύψουν αυτά τα χρυσαφικά κι'
άκομα ως σήμερα δεν τ'ακουν βά-
λει κάτω και όλο άκούς κι' από
κάποιον που ξεκινάει για κείνα τα
μέρη μ' αυτόν τον σκοπό!

— Παρόλ, Άρχηγέ;

— Μě ξέρεις να κοροϊδεύω; Τό
λοιπόν άν σου τ'ά είπα όλα αυτά
μέ τον τρόπο που σου τ'ά είπα,
είναι γιατί πρόπει να έξερης όλες
τις λεπτομέρειες άν σου τ'άξη να
σέ στείλιν κείνες να δής τί γίνε-
ται σιτό Ντουράγκο...

— Λες να μ'ε στείλινω;

— Ξέρω 'γώ;

Ξύνει τή μήτη του ό άρχηγός,
μέ κέβει κοπ' εύθειαν στά γκαβά
μου σαν να θέλιν να θεδακωθί πώς
έξιν ήξερα από την άρχή που έχω
έξρει έδω μέσα τίπατα για την ύ-
πόθεσι αλλά βλέπει μόνο την ά-
πορσι μου, γιατί να μη θέλιν τό-
χα να μου αναθέσι μι' δουλειά,
που δεν βλέπω να αναφέρεται κα-
θέλου μέσα σ' αυτή κάποια γυ-
ναίκα.

Κι' άπάνω σ' αυτό, μου πετάει
τό έξης ό άρχηγός έτσι στά καλά
καθούμينا:

— 'Υπόρχει άμως και τό κεφά-
λαον «γυναίκα» σ' αυτή την ί-
στορία, Λέμμου!

Τά φινιστρίνια μου άνοίγουν
άλλα τόσα και τον κυττάζω σαν
παιδόκι που του φέρνει ό γέρος
του σοκολάτες.

— 'Αλλά, μου λέει κατόπι ξε-
ρά, αυτά έ'α τ'ά πώ πιά, σέ κεί-
νον που θ'ά του άνοήσω την ύ-
πόθεσι, Λέμμου! Μπήκες;

— Μπήκα, Άρχηγέ!, του κά-
νω μ' ένθουσιασμό. Λέγε λοιπόν!
Σε άκούω μετά μεγάλης προσο-
χής!

Τό μούτρο του κοκκινίζει μέ πα-
χύτητα μοναδική.

Άιόχ'ζει να κουνά τή δάχτυλό
του μπροστά στην πρόσοψι μου,
σαν δάσκαλος που έχει πιάσει τό

μαθητή του σκάστο και να προσ-
παθεί να τον φοβίση.

— Λέμμου!, μουγγρίζει. "Ένα
νάχης στο νού σου! Πώς δεν σέ
στέλνω γι' αυτή την... μην την πώ
άλλά για δουλειά!

Πετάμαι και γώ δοθιος δε-
θεί'α προσδλημένος.

— Ποιός τόλμησε να πη, Άρ-
χιγέ, τον ρωτάω με άγανάκτησι,
πώς έσύ στέλνεις Τζή Μην για να
δρούε γυναίκες, την ώρα που
τούς χρειάζεται ή 'Υπηρεσία;
Πές μου ποιός είναι και νάσαι σί-
γουρος πώς θ'α συλαή τα μούτρα
του και δεν πρόκειται να ξαναχύ-
ση φαρόκι για τό άταμό σου!

— Κοιμένη!, γυλλίζει ό άρχη-
γός δαιουεστημένα. Κάτσε κάτω,
Λέμμου κι' άσε τις άπθες! Σ' έ-
γω δαιρεθί, μα τό Χριστό και άφού
έξ συνει και καλά να φας τό κε-
φάλι σου από γυναίκα, κάνε τό
κίφι σου! Και προπαντός μη νο-
μίσης πώς τόσον καιρό να πάω
να σέ προφυλάξω γιατί δεν μπο-
ρώ χωρίς έσίνανε, αλλά για την
φουκαριάρα τή μάνα σου που θ'α
μαυρορρεθί!

— 'Επιτάξει, Άρχηγέ!, του
λέω μέ συγκίνηση. Θ'ά τής τό πώ
και έ'α σ' άνάψη και τή!

— Πρόσεξε, Λέμμου! 'Η γυ-
ναίκα για την όποία σου μιλάω
λέγεται Λιζέτα!

Τό πρώτο παιδί του "Εφ Μπι
"Αϊ έχει πάρει έφρα κι' έγώ που
τον καταλαβαίνω καλά, ξέρω πώς
έχει αποφασίσει να πη γρήγορα
γρήγορα όσα έχει να πη για να
δεμπλέξη από μάνα και τή λάτρα
μου και έπειθί άκόμα είναι κόπι
που θέλει να τ'άποφύγη αλλά
δεν μπορεί, γιατί όποιον άλλον
να στείλη σέ μι' δύσκολη δουλειά
έξρει πώς ύπάσχουν και πιθανό-
τητες να μη τή δγάλη πέρα. ένώ
μέ τον Λέμμου τ'ά πράγμασα άλλο-
πορεύονται:

'Η έπιτυχία εξασφαλισμένη!

Και όποιος από σ'ας νομίζει

πώς δέν είμαι μετριόφρων καί γι' αυτό λέω τέτοιες κουβέντες ακούστε καί σ'αυτή πού λέει παρακάτω ό άρχηγός γιά νά μπήτε στό νόη-μο πόσο έχετε άδικο!

Λέει δηλαδή:

— Λέμμου! "Αν στέλνω έσένα είναι γιατί έστειλα κι' άλλον έναν από τά παιδιά προηγουμένως και...

— Τόν δολοφόνησαν, 'Αρχηγέ; μου γιγνίζω γιά πρώτη φορά θυμωμένος στ' αλήθεια, γιατί κάθε φορά πού χάνεται ένας Τζή Μόν καί τό μαθαίνω, γίνουμαι σκύλος!

— "Όχι!, μου κάνει ξερά. 'Α-π'ώς.... έξαφανίσθηκε κι' αυτός όπως καί όλοι οί προηγούμενοι πού σου άνέφερα!

— Καί ή γυναίκα πού μούκα-νε λόγo, 'Αρχηγέ, τόν ρωτάω, τί ρέλο παίζει σ' αυτή τήν ύπόθεση;

— Μακάρι καί νάξερα!, μου αποκρίνεται μέ ειλικρίνεια. Μάθα-με μόνο πώς ήταν τό τελευταίο πρόσωπο πού συνάντησε ό άνδρας πός μας πριν έξαφανισθής!

— Πού τή συνάντησε;

— Στο καμπινάρι πού τροκα-δάει!

— Ποιό είναι τό καμπινάρι;

— Τό «Ματωμένο Φεγγάρι». ι

— Καί πώς τή λέε τή τραγου-δίστρια;

— Λιζέτα.

— Τίποτ' άλλο δέ θέλω νά μά-θω, 'Αρχηγέ, τού λέω, εκτός από τό όνομα τού παιδιού πού τήν εί-δε μία φορά αυτή τή Λιζέτα κι' εκτοτε δέν τόν ξανάδε αυτόν κα-νένας!

— 'Ήταν ό Τζό Γκάρντερ!, μευ εξηγεί ό άρχηγός σταράτα. 'Από τά καλύτερα παιδιά!

Προτιτ ή ύποσημείωσις τού άρχηγού.

Τόν Τζό τόν έχω γνωρίσει πο-λύ καί μπορώ νά ξερω όσο κανέ-νας άλλος ότι είναι από τούς πιό

Πήτερ Τζών
ό δημιουργός τού Λέμμου Κώσιον

φιλος Τζή Μέν πού έχει δγάλει τό "Εφ Μπί "Αϊ.

Είναι ένας λεβέντης μέχρι κεί πάνω καί ή μόστρα του είναι ό-μοια καί συμπαθητική σχεδόν σάν τή δική μου γιά νά καταλάβε-τε, πρόσωπα πού σημαίνει θεδαί-ως πώς αν πραγματικά αυτή ή μυστήρια τόν έροίξε άσχημα, θά πη πώς δέν έχει καδούλου γούστο καί καδούλου καρδιά.

Κάτι ξέρει δηλαδή ό άρχηγός πού φοβάται νά μου άναδέση τήν ύπόθεσι, μόνο πού ή γνώμη μου είναι πώς δέν έπρεπε νά φοβάται γιά μένα παρά γιά τή Λιζέτα...

Φυσικά αν φταίη τό κορίτσι γιά τίποτα, γιατί δέν είμαι καί κανένας κυριοπόγων νά ρίξω έτσι τήν άμαρτία στήν πρώτη Εύα, χωρίς νά μαζέψω καί πληροφο-ρίες!

Τὸ πὼς ὁ Τζὸ εἶδε αὐτὴν καὶ μετὰ ἐξαφανίσθηκε δὲ λέει καὶ πολλὰ πράγματα, γιατί ξέρω πὼς τὸ παλληκάρι γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάμε, ξέρε: νὰ συγκινηταὶ ὅσο πρέπει ἀπὸ τὸ γυναικεῖο φύλο καὶ δὲ τις ἐλεύθερος ἄνθρωπος τοῦ τις διαθεταί σ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόλησι πού εἶναι καὶ ἡ πιὸ ὠραία νομίζω.

Λέω τοῦ ἀρχηγού:

— Θάχουμε πάλι ταυτότητες ἀλλαγὴ ἀνάματος καὶ τὰ τοιαῦτα;

— Φυσικά, μού ἀποκρίνεται. Λέμμου, πὸ πολὺ ἀπ' ὅλα μ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ τῇ στιγμῇ νὰ βρεθῇ ὁ Τζὸ καὶ νὰ βρεθῇ ζωντανός! Μπορεῖς νὰ ἀποτύχης σὲ ὅ,τιδήποτε, δὲν θὰ ἀκούσης λέξι!... "Ἄν ὅμως καταλάβω ὅτι γιὰ τὸ ἑλάχιστο πού ἔχει σέξι μὲ γυναίκα ἔπαθε κακὸ ὁ Γκάρντερ, τότε λογάριστε μόνος σου τί μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ...

Τὸν κόβω παραξενεμένος, γιατί ἄλλοτε δὲν τὸν ἄκουσα νὰ μού μιλά μ' αὐτὸ τὸ ἀπειλητικὸ ὄψος, μ' ὅλο πού πάντα τὸν εὐχαριστεῖ νὰ μού γκρινιάζῃ.

— Ἀρχηγέ, τοῦ κάνω μισοκακόμοιρα, τόσο πιὰ θεοκόμματος εἶναι αὐτὴ ἡ Λιζέτα, ὥστε νὰ σ' ἔχῃ πιάσει τέτοιος μαῦρος τρόμος πὼς θὰ τὴν ἐρωτευθῇ;

— Τόσο!, μού κάνει ξερά - ξερά καὶ μουπρωμένα τὸ παιδί πού κυβερνάει τὸ Ὁμοσπονδιακὸ Γραφεῖο.

Καὶ νοκῶθ ἕνα γλυκὸ μούδιασμα στὰ γόνατά μου, γιατί ἐπὶ τέλους προέκειται νὰ ἀναλάβω καὶ μιὰ δουλειὰ τῆς προκοπῆς!

Λοιπὸν χωρὶς ἀστεία ὁ ἀρχηγὸς ἀντὶ γιὰ καλὸ κάνει κακὸ μὲ τὸν τρόπο του!

Τὰ κατὰφερε νὰ μὲ κάνῃ νὰ ξεκινῶ νὰ βρῶ τὸν Γκάρντερ καὶ νὰ κινῶ στὸ νοῦ μου μιὰ τραγουδιόστρια.

"Ἄν μετὰ συμβῇ κάτι κακὸ, θὰ μού ρίξῃ ἐμένα τὰ βάρητα!

Ὁ Λέμμου χάνει τὸ μυαλό του

Τ Ο «ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ» εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικώτερα καμπασέ τοῦ ἔχῳ ἐπισκεφθῇ στὴ λαμπρὴ μου σταδιοδραμία καὶ ὅποιος θέλει ὅς πῃ πὼς ἔχῳ δὴ λίγα! 'Εγὼ δὲν προέκειται νὰ θυμῶσω, μόνον ὅμως πὼς θὰ γίνῃ ρεζίλι στὸ κόσμο γιὰ τὴν ἀμάθειά του.

Εἶναι πρώτα - πρώτα πελώριο. Δεύτερον ἔχει μιὰ πολυτέλεια νὰ χάνῃς τὸ νοῦ σου.

"Ἦθελα νάξερα ποιὸν τρελοῦ τοῦ κόλλησε νάρθη ἐδῶ πέρα στὸ Νιουράγκο νὰ φτιάξῃ αὐτὸ τὸ ἀριστοῦργημα καὶ δὲν τὸ σκάρωνε στὴ Νέα Ὑόρκη νὰ βγάλῃ τοῦ κόσμου τοὺς παραδες καὶ νὰ μ' ἔχῃ καὶ τακτικὴ τοῦ πελατεῖα.

Ὁ φωτισμὸς τοῦ εἶναι χάσμα γιὰ νὰ σὰς τὸ περιγράψω, νὰ καταλάβετε καὶ σείς γιατί μ' ἀρέσει τόσο.

Ποῦθεν δὲν φαίνονται φῶτα, μόνον πίσω ἀπὸ τὶς πελώριες γλάστρες μὲ πολύχρωμα φυσιῶκα λουλούδια πού ἔχει, ἔρχεται ἕνας ἀπαλὸς φωτισμὸς.

Τὸ πιὸ πολὺ φῶς βγαίνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ νερά τῆς πισίνας μὲ τὰ χρυσόμαρα πού ἔχει στὴ μέση καὶ πού εἶναι τόσο μεγάλη πού μπορεῖς νὰ τὴ χρησιμοποιήσης καὶ γιὰ ἀγῶνες ἀν σοῦ κατέβῃ.

Δηλαδή γιὰ νὰ τὰ λέω σταράτα ἐμένα ἢ πισσίνῃ μ' ἀρέσει καλύτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πού υπάρχουν ἐδῶ μέσα καὶ αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος πού πάω καὶ κάθομαι σ' ἕνα τραπέζι στὸν ἡμέτερο ἀκριβὸς πάνω στὴν δόχη τῆς.

Τὰ λουλούδια ἀναδίδουν ἀρώματα πολλὰ καὶ ποικίλα.

Ἡ ὀρχήστρα ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριά ὄργανα πού εἶναι διακριτικὰ ἀποπρασδημένη σὲ μιὰ γωνιά γιὰ νὰ μὴν καλοφαινεταί, παίζει ἀπαλὰ ἕναν μεξικάνικο σκοπὸ.

Τά ζευγάρια κάθονται περισσό-
τερο στα γύρω - γύρω τραπέζια
ανάμεσα στα λουλούδια, ενώ οι
παρέες που ήρθαν για να κάνουν
κέφι έχουν καταλάβει το κέντρο.

Στρατηγική μάχης δηλαδή.

*Όλα έτοιμα.

Παραγγέλνω και γώ το έθνικό
μου ποτό και περιμένω.

Τό ποτό έρχεται αλλά ή Λιζέ-
τα δέν λείει ακόμα να έρθη, μ' ό-
λο πού δέν είναι και χωρίς, για
να λείει την άληθεια, αφού τά με-
σάνυχτα έχουν περάσει κοντά μια
ώρα.

Μά μπορεί να μην έρχεται αυ-
τή. Έρχονται όμως ένα σωρό άλλα
πράγματα που καθόλου δέν είναι
για πέταμα και πού απ' αυτά,
βέβαια, καταλαβαίνεις πώς τη
μορφονιά που λέγαμε παραπάνω
τη φυλάει για τό «κλού» της πα-
ραστάσεως, αν τόχτε ακουστά.

Τό ωραιότερο απ' όλα τά πρώ-
τα θά σάς τό διηγηθώ σαν παρα-
μύθι:

Έπάνω από την επιφάνεια της
πισίνας, παιδιά, σέονεται, λείει,
ένα μεγάλο και φυσικά και διάφε-
ρο κρύσταλλο, πού τη σκεπάζει
όλη από τη μία της άκρη ως την
άλλη και τό κρύσταλλο αυτό εί-
ναι όκροθώς πάνω στο ύψος του
νερού, ώστε γίνεται τό όλον θέα-
μα κάτι τό όνειρώδες, όταν απο-
φασίζουν και δγαίνουν καμμιά φο-
ρά δώδεκα χορεύτριες ευπόλητες
και μισόγδυτες και αρχίζουν να
χορεύουν εκεί πάνω!

*Υστερ' απ' αυτό που σάς ά-
φήνω να τό όνειρευθήτε μόνοι σας,
πώς πάνω - κάτω είναι, ξανατρα-
βάει τό κρύσταλλο, δγαίνει μια
βάρκα μέσα στην πισίνα μ' έναν
γλυκανάλατο τραγουδιστή και την
κιθάρα του μέσα, ύστερα μια χο-
ρεύτρια που τριγωνάει ανάμεσα
στα τραπέζια και στο φινάλε σβύ-
νουν όλα τά φώτα και όταν ξανα-
νάδουν, είναι ή Λιζέτα με μια ύ-
πέρροχη τουαλέτα κοντά στην όρ-

χήστρα και άνοίγει τό κόκκινο
στοματάκι της για να πη την
πρώτη νότα.

Σ' αυτό τό σημείο δίνω μια
βουτιά έγώ από τό τραπέζακι
μου και πέφτω μέσα στην πισίνα
να κάνω παρέα στα χρυσάφια!

ΑΕΝ μπορώ να σάς
πώ, παιδιά, άκριθώς τί γίνεται
απ' έξω την ώρα που βρίσκομαι
στο νερό, αλλά φαντάζομαι να γί-
νεται σαιματάς.

*Όταν δγάζω καμμιά φορά τό
κεφάλι μου να πάρω ανάσα, είναι
ή Λιζέτα σκυμμενη στην άχθη και
μου απλώνει τό υπέροχο κουλό
της για να με τραβήξει και είναι
και καμμιά δεκαριά άλλοι και
άλλες και χάσκουν με μάτια πιο
γυμνωμένα κι' απ' ότι είχαν τά
χρυσάφια να με δούν ξαφνικά
παρέα τους.

— Τί έγινε, κούκλα; της λέω
της Λιζέτας. Γιατί διέκοψες τό
τραγούδι σου; Απαγορεύεται τό
μπάνιο σ' αυτό τό μέρος;

Τά ματάκια της πετούν φλόγες.
Αιποτραβάει τό χεράκι της και με
κάβει ύποπτα.

— Γιατί έπεσες μέσα; με ρω-
τάει ξερό. Έγώ φοδήθηκα πώς έ-
ταδες τίποτα!

— Τώρα που μου τό λές πάω
να πάθω στ' αλήθεια!, της κάνω
με κομμένη την ανάσα. Γιατί και
πού έπεσα στο νερό πάλι έσύ η-
σουν ή άφορημή!

— Έγώ!, τσιρίζει σαστισμέ-
νη. Και πώς δηλαδή;

— Μόλις σέ είδα, της άποκρι-
νομαι φέρνοντας τό χέρι στην καρ-
διά, πήρα φωτιά άμέσως και αν
δέν έκανα τό πήδημα πού είδες
θα γινόμουν κάρβουνο!

Μετά απ' αυτή τη δήλωση άρ-
πάζομαι από τό πεζούλι και πη-
δών έξω χωρίς τη δσήθεια κανε-
νός.

Σαν να μην έχη συμβή άπολύ-

τως τίποτα, πάω και ξανακάθομαι στην καρέκλα μου και λέω στον δχλο πού με παρακολουθεί σαν ζώακι του τσίρκου:

— Στις θέσεις σας, παιδιά! το έπεισάδίο θεωρείται λήξαν! Τώρα θα ακούσωμε αυτό το υπέροχο πλάσμα πού θα μάς τραγουδήση κι' αν υπάρχει κι' άλλος με φλογερή ιδιοσυγκρασία ανάμεσά μας, ας έρθει κοντά στην δχθη για νάναι πρόχειρος!

Και πραγματικά γίνεται κάποια σχετική τάξις, χωρίς άστειά.

Φεύγουν οι πελάτες στοιχηματίζοντας οι περισσότεροι πώς είμαι σκνίπα.

Έρχεται ό μαίτρ κοντά μου αλλά τρέμει μπάς και του ριχτώ άπότομα και κρατάει άπόστασι άσφαλείας.

— Θέλει ό κύριος να αλλάξη ρούχα μήπως κρουύση; με ρωτάει και τα δόντια χτυπάνε σαν νάναι αυτός πού βγήκε από την πισσίνα.

— Τρελλάθηκες, άνθρωπέ μου; του κάνω άγωνοκτισμένος και με το δικίό μου. Τώρα πού θα τραγουδήση αυτός ό πύραυλος θα φύγω να πάω ν' αλλάξω; Στρίδε μη χέσω έστω και την πρώτη νότα, γιατί έβλαψε να κάης μαζί μου! Κι' αν φοβόσαι για την καρέκλα σου πού βρέχεται, θα σου πάσω κανιζούγκα!... Σπάσε!

Παλλοί κάνουν χάξι μαζί μου, μά έγω μόνος μου κάνω χάξι μ' άλλους αυτούς και το πόσο κερδισμένος είμαι μ' αυτό τον τρόπο σάς άφήνω να το λογαριάσετε μόνοι σας.

Άλλά όταν θα κάνετε αυτόν τον λογαριασμό να βάλετε στο τέλος στα υπέρ και το ότι όταν ή Λίζα τελειώνει το τραγούδι της, δέν πηγαίνει κατά τα «καμαρίνια, παρά έρχεται κοντά μου και με ρωτάει αν έπιτρέπεται να καθήση στο τραπέζι μου!

Όρκίζομαι στην τιμή μου πώς έτσι γίνεται.

Και στη συνέχεια έγω πετιέμαι γεμάτος συγκίνησι για να της τραβήξω μιá καρέκλα να καθήση και παραλίγο να ξαναπέσω στην πισσίνα από τη βιασύνη μου αλλά τελικά τη γλυτώνω.

Και γελάνε πάλι οι ύπόλοιποι πελάτες του μαγαζιού πού με κόβουν, γελάει μαζί τους και ή Λιζέτα σαν σειρήνα πραγματική και παρέα με τη Λιζέτα γελάω και έγω, έπειδη ξέρω πώς το χαμόγελό μου ξετρελλάνει τα κορίτσια.

— Τρελλός είσαι; είναι ή πρώτη έρώτησις αυτής της ύπέρροχης κούκλας πού κάθεται κοντά μου.

— Ναί, της λέω, και είμαι ό μόνος τρελλός πού το ξέρει πώς είναι τρελλός! Άλλά ή τρέλλα μου άσχίζει μόνο άπ' τη στιγμή πού σε πρωτόδα, άγγελέ μου! Προηγούμενως τα είχα τετρακόσια!

Καρφώνει τα ματάκια της στα δικά μου και μετά ένα λεπτό σιγής, βγάζει αυτό το συμπέρασμα:

— Και τώρα τάχεις τετρακόσια! Όλ' αυτά τάκανες για να μου κινήσης το ενδιαφέρον και το κατάφερες!

— Και τί σε συγκίνησε άπ' όλα; της κάνω χαζά. Το στύλ πού είχα στη θουτιά, μήπως;

— Όχι... Άλλά δέν πέφτει εύκολα ένας άντρας στο νερό για μιá γυναίκα και μπροστά σ' όλον το κόσμο!

— Έχεις δικίο!, παραδέχομαι σταράτα. Άλλά για την πιο ύπέρροχη γυναίκα του κόσμου μπορεί να πέση κανείς και στη φωτιά ακόμα, και χωρίς να υπάρχει κανένας δλόγυρα!

— Τόση εντύπωσι σου έκανα; με ρωτάει και τα μάτια της άστράφουν.

— Ναί!, μουρμουρίζω με πάθος. Και πρέπει να ξέσης πώς? έχω παράπονο από έπιτυχίες με τις γυναίκες...

— Αυτό δίνει ακόμα περισσό-
τερη αξία στη θουτιά σου!...

— Με κοροϊδεύεις!, τής λέω
μέ παράπονο. Έχεις δίκιο όμως
γιατί γελοιοποιήθηκα...

— Δεν σε κοροϊδεύω καθόλου!
διαμαρτύρεται έντονα.

Με πιάνει κι' από τὸ χέρι και
μου λέει στὴ συνέχεια:

— Θες νά με συνοδεύσης;

— Δεν θά πιῇς πρῶτα κάτι,
τὴ ρωτᾷ ξεροκαταπίνοντας.

— Όχι, ἀποκρίνεται. Μας κυτ-
τᾶζει ὁλοσὸ κόσμος κι' αὐτὸ με
ἐνοχλεῖ.

Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νά πῶ πῶς
ἔχει κι' ἄδικο, γι' αὐτὸ σ' ἓνα τέ-
ταρτο τῆς ὥρας θρῖσκομαι σ' ἓνα
ἀμάξι θρονασμένους στὸ πλάι τῆς
καί κείνη ὁδηγεῖ καὶ με πηγαίνει
στὴν ἐξοχή.

Καὶ κάτι μυρμήγκια ἀνεβοκα-
τεβαίνουν. στὴ ραχοκοκκαλιά μου
στὴ διάσκεια αὐτῆ τοῦ ταξιδιού,
ἐπειδὴ θυμάμαι πῶς κάποιο παλ-
ληκάρι ὀνόματι Τζὸ Γκάρντερ βγῆ-
κε παρὰ μ' αὐτὴ τὴ Λιζέτα ἓνα
βράδυ καὶ ἀπὸ τότε ὅποιος τὸν
ξαναδε, νὰ τηλεφωνήσῃ στὰ γρα-
φεῖα τοῦ "Εφ Μπὶ "Αἱ...

Μόνο δηλαδὴ ὅταν χαϊδεύω με
τρόπο τὴ λαβὴ τοῦ λούγκερ μέσ'
ἀπὸ τὸ σασκάκι μου νοιώθω κά-
ποια παρηγοριά...

Τὸ παραμῦθι τῆς μάμα - Κώσιον

Σ 'ΟΛΗ τὴ διαδρομὴ, κάθε
δευτερόλεπτο περιμένω κάτι
νά συμβῇ κι' εἶμαι ἑτοιμος
νά τραβήξω τὸ λούγκερ
πρὶν αὐτὴ ἡ γόησσα προφτάσῃ ν'
ἀνοικοκλείσῃ τὰ ματάκια τῆς.

Δὲν γίνεται ὅμως τίποτα καὶ
πάει χαμένος ὁ κόπος μου...

Φτάνουμε στὸ φινάλε ἔξω ἀπὸ
μιὰ βίλλα πού ὅπως καὶ νὰ τὴν
περιγράψω με λόγια, θά χαλάσω
ἀσφαλῶς τὸ ὄνειρώδες ἀρχιτεκτο-
νικὸ τῆς σχέδιο καὶ γι' αὐτὸ δὲν

λέω τίποτα γιὰ τὴ βίλλα καὶ λέω
πῶς μπαίνομε μέσα με τὴ Λιζέ-
τα μόνοι οἱ δυὸ μας καὶ οὔτε καὶ
μέσα δὲν ὑπάρχει ἄλλος κανεῖς.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα στ'
αὐτιά μου ἀντηχοῦνε οἱ κουβέντες
τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τὸ στομάχι μου
ἔχει ἔρθει ἀνάποδα.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ σειρήνα εἶναι
τόσο ἐξένοιαστη καὶ τόσο χαρού-
μενη πού σάν νὰ πετάγῃ στὰ σύν-
νεφα ἀπὸ εὐτυχία.

Μὲ ὁδηγεῖ σ' ἓνα παραμυθένιο
σαλονάκι πού ἔχει ἓναν ὑπέροχο
καναπέ πού μπορεῖς νὰ τὸν χρη-
σιμοποιήσῃς γιὰ ὅ,τιδήποτε.

Κάθομαι πάλι με τρόπο πού τὸ
λούγκερ νὰ μὴ θέλῃ μεροκάματο
γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τσέπη.

Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ὅλα καὶ περισ-
σότερο ἀκούω τὶς κουβέντες τοῦ
ἀρχηγοῦ μέσα στ' αὐτιά μου, ἁ-
κόμα καὶ ὅταν μού μιλάει ἡ Λι-
ζέτα, πού ἡ φωνούλα τῆς εἶναι ψι-
θυριστὴ σάν ὄνειρο καὶ τὴ στέλ-
νει κατ' εὐθείαν μέσα στ' αὐτί
μου ἀπὸ πολὺ κοντινὴ ἀπόστασι,
με τρόπο πού νὰ με γαργαλή
κιόλας μαζί, με τὴν ἀνάσα τῆς
ποῦναι καυτὴ λὲς καὶ βγαίνει ἀπὸ
καμίνι.

Καὶ οὔτε καὶ προσέχει καθόλου
στὸ ζήτημα τοῦ φουστανιού τῆς
πού ὀλοένα καὶ περισσότερο ἀνε-
βαίνει ἀπάνω ἀπὸ τὸ γόνατό τῆς.

Κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀμφι-
βολίες γιὰ μένα κι' ἂν ἦταν ἄλ-
λη φορὰ θά εἶχα σταματήσει ὡς
αὐτὸ τὸ σημεῖο τὶς περιγραφές...

Σ' αὐτὴ τὴ δόσι ὅμως ἀντὶ νὰ
παίρνω φωτιά μ' αὐτὴ τὴ δόμβα
δίπλα μου ἡ καρδιά μου παγώνει
ὀλοένα καὶ περισσότερο λὲς καὶ
μοῦ τὴν ξερριζώσανε καὶ τὴν πε-
τάσανε σὲ κανένα ψυγεῖο.

Καὶ ἐπειδὴ σὲ τέτοιες περιπτώ-
σεις πιὸ πολὺ φοβᾶμαι τὸν ἐαυτὸ
μου ἐγώ γιὰ νὰ ξέρετε, παρὰ τὸ
κορῆσι πού εἶναι δίπλα μου, ἀπο-
φασίζω ἀπὸ τώρα νὰ πῶ ὅσα ἔ-
χω νὰ πῶ μαζί τῆς γιὰ τὴν τα-

κτοποίησι τὼν λογαριασμῶν, μήπως ἀργότερα δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω καὶ νὰ βγάλω ἀσπροπρὸςωπητὴ μαμα - Κώσιον καὶ τὸν ἀρχηγὸ πού γκρινιάζουνε.

— Λιζέτα, τῆς κάνω ξερὰ καὶ τῇ σπρώχνω μακριὰ μου ἀπότομα. Τί σκοπὸ ἔχεις;

Μοιάζει σὰν μαθήτρια πού τῇ βουτήξανε νὰ ἀντιγράφη.

Μὲ κόβει μὲ κάτὶ μάτια διπλάσια ἀπὸ τὸ κανονικόν.

— Τί ἐπαθες, μὲ ρωτᾷ Ράλφ; ἔτσι τῆς εἶπα πῶς μὲ λένε.

— Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω, τῆς ἐξηγῶ, πῶς μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ σένα συγκινήθηκε τόσο πολὺ μ' ἓναν τρελλὸ πού πήρε βουτιά μὲ τὰ ρούχα γιὰ πάρτη της, ὥστε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ μὲ πάθος στὴ στιγμή καὶ νὰ τὸν πάρῃ καὶ στὸ σπίτι της γι' ἀγάπες!

Τώρα τὰ φινιστρίνια της γίνονται διπλά ἀπ' ὅ,τι ἦταν προηγουμένως.

— Καὶ τί λὲς πῶς κάνω τότε; μὲ ρωτᾷ βαρεῖα προσβλημένη. Μήπως νομίζει πῶς πάω νὰ σὲ ἀποσέψω;

— Κί' αὐτὸ ἀκόμα εὐκολώτερα μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω ἀπὸ τὸ ἄλλο!, τῆς κάνω ζόρικα.

— Τότε σῆκω φύγε! μού λέει κι' ἡ Λιζέτα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο.

— Δὲν θὰ φύγω ἔτσι εὐκόλα, ἀγγελέ μου!, τὴν πληροφοροῦ γιὰ νὰ ξέρη. Γιατί πρέπει νὰ μάθῃς πῶς δὲν βρέθηκα τυχαίως στὸ «Ματωμένο Φεγγάρι»!... Εἶχα ἐρθεῖ γιὰ σένα, ἀκριδῶς!... Σὲ ἤθελα, μὲ δυὸ κουδέντες, νὰ μού λύσῃς μιὰ μεγάλῃ ἀπορία πού ἔχω!...

Λάνει τὰ νερά της ἡ γόησσα γιὸ μιὰ στιγμή καὶ τὸ ξάφυλλα ἀπὸ τὰ φινιστρίνια της τρεμοπαίζουν σὰν νὰ χαλάσανε τὰ πιαστήρια τους πού τὰ κρατᾶνε, καὶ φυσᾶνε βοριάς.

Εἶναι ὁμως δυναμικὴ γυναῖκα καὶ ὅλ' αὐτὰ δὲν κρατᾶνε ἀπάνω

τῆς οὔτε δευτερόλεπτο σωστό!

Μού λέει σοβαρὰ - σοβαρὰ:

— Τί ἀπορία εἶν' αὕτη, Ράλφ; Ἄν ξέρω νὰ σοῦ ἀπαντήσω νὰ μάθῃς ὅ,τι θές!

— Θέλω νὰ ξέρω τί ἀπόγινε κάποιος φίλος μου πού τὸν λένε Ρόντ Οὐίλκοξ!, τῆς ἐξηγῶ στὰ ἴσα.

Στὶς κόρες τῶν ματιῶν της χοροπηδαίει μιὰ φλόγα καὶ σβύνει αμεσως μετὰ.

— Τί σχέσι ἔχεις ἐσὺ μ' αὐτόν; μὲ ρωτᾷ χωρὶς νὰ ἀρνηθῇ μὲ τὴν πρώτη πῶς ἔχει καὶ τὴν παραμικρὴ ἰδέα γι' αὐτόν τὸν ἀνθρώπο, ὅπως περίμενα νὰ κάνῃ.

— Ἦταν φίλος μου, ὅπως σοῦ εἶπα!, τῆς λέω δυναμικά. Καὶ ξέρω πῶς τὸ ἓνα θράδυ θρискότανε μαζί σου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἔχουμε κάνει μαύρα μάτια γιὰ νὰ τὸν δοῦμε!

Ἡ Λιζέτα σοβαρεύεται καὶ σὲ μιὸ δόσι μάλιστα μού φαίνεται σὰν νὰ μὲ κόβῃ μὲ κακία ἀλλὰ ἀμέσως τῆς περνάει καὶ λέει:

— Πού τὰ ξέρεις ἐσὺ ὅλ' αὐτὰ;

— Ἀπὸ μένα δὲν εἶχε μυστικὰ ὁ Ρόντ!, τῆς ἐξηγῶ. Μοῦ ἔγραψε πῶς θὰ θγαίνατε μαζί τὸ θράδυ ἐκεῖνο καὶ μού εἶχε περιγράψῃ πῶς εἶσαι ἓνα πλάσμα ἔτσι κι' ἔτσι... Ἐνωεῖται πῶς σὲ εἶχε κάνει ἀγνώριστη ἀλλὰ ὁ φουκαρὰς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο δικαιολογεῖται γιατί δὲν εἶναι κανένας μὲ Νόμπελ στὴν πλάτη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κάτῃ καὶ νὰ κάνῃ μιὰ σωστὴ περιγραφή τῆς ὁμορφιάς σου!

Δὲν ξέρεῖ ἂν πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένη ἢ στενοχωρημένη ἢ θλῡμωμένη μ' αὐτὰ πού τῆς λέω ἡ γόησσα καὶ γι' αὐτὸ τσατίζετα: στὸ φινάλε καὶ μού κάνει:

— Ἦρθες μὲ δυὸ κουδέντες νὰ μὲ ἀνακρίνης γιὰ τὸ φίλο σου! Ἦ δὲ;

— Γι' αὐτὸ ἦρθα!, παραδέχομαι.

— Κρίμας, κάνει πειραγμένη

ή Λιζέτα καί σ'ηκώνεται από τή θέσι της. Δέν ξέρω τί απέγινε ο Ρόντ... Τόν γκώρισα πράγματι, άλλα από τόν θράδυ καί ύστερα πού μου λές, χάρισαμε καί δέν τόν ξανάδα μετά καί γώ όπως κι' όλοι οι άλλοι! Εύχαριστήθηκες;

— Λιζέτα, τής κάνω μέ παράτιμο είμαι τρελλός γιά σένα, πρέπει νά τόν ξέρης κι' άς σέ γνώρισα μόνο άπ' άπόψε!... Όμως ή φιλία είναι ίσρό γιά μένα!... Θεωρώ καθήκον νά δρώ τόν Ρόντ... "Αν ξέρης κάτι γιά κείνον πρέπει νά μου τό πής... "Υστερα θά περάσουμε οι δύο μας σάν μέσα σ' όνειρο! Άρκει νά τό θέλης έσύ!

— "Εχεις τόσα χρήματα; μέ ρωτάει μέ θαυμασμό ή σειρήνα.

Ω ΣΠΟΥ νά δρώ τή λαλιά μου περνάνε περίπου πέντε λεπτά.

Μετά τής λέω:

— Γιά τό χρέμα ένδιαφέρεσαι ή γιά τήν άγάπη;

— Προσπαθώ νά τά συνδυάσω! μου άποκρίνεται παράξενα.

— Δύσκολο!, τή δεδαιώνω πικαρισμένος. "Αν δρής παραλή θά ναι καλός γιά μπαμπάς σου!

Μού χαμογελάει πάλι καί πού παράξενα άκόμα από προηγούμενως.

— Προτιμώ νά δρώ έναν νεαρό πού νά μέ συγκινή καί σάν άντρας!, μου έξηγει.

— Καί ο συνδυασμός;

— Θάσουν ίκανός γιά νά κερδίσης τήν άγάπη μου νά κάνης θυσίες; "Ελεγες πώς μπορείς νά πέσης στη φωτιά γιά μένα... "Ισχύει άκόμα;

— "Αμα κρατάνε τή φωτιά άναμμένη γιατί; όχι; τής λέω γενναιά. Πρέπει όμως πρώτα νά μου πής αυτό πού σέ ρώτησα γιά τόν Ρόντ....

Τά ματάκια της γεμίζουν άπειλή.

— Αύτή τή στιγμή είσαι έτοιμος νά κάνης πολλά γιά τόν φίλο σου, μου λέει αινιγματικά. Αύριο μπορεί νά θές νά τόν σκοτώσης!...

— Τρελάθηκες, Λιζέτα;

— "Ισως... Μα τώρα πού θ' άκούσης αυτό πού θέλω νά σου πώ, μπορεί νά τρελλαθής καί σύ, Ράφ! "Ισως είμαι πολύ άπαιτητική... "Ισως είμαι πολύ σκληρή μέ τούς άντρες... Τό γεγονός είναι πώς είμαι ένας άνθρωπος πού καταλαβαίνω τήν άξία μου... Βλέπω γυναίκες πολύ χειρότερες από μένα πού κολυμπάνε στα πλούτη... Γιατί; όχι; καί γώ; Δέν ξέρω αν μέ καταλαβαίνεις... "Εχω δική μου ψυχολογία καί σκέπτομαι τά πράγματα άλλοιώς από τίς άλλες γυναίκες πούχεις γνωρίσει... Καλύτερο θά ναι γιά σένα νά άπομακυνθής από τή ζωή μου Ράφ!... Γιά σέψω το...

— "Οχι πριν μου πής γιά τόν Ρόντ, τής κάνω ζόρικα καί πραγματικά πάει νά μέ φά ή προίγεργια με:ά από τά τελευταία της λόγια.

— Πολύ καλά λοιπόν! "Εσύ τό έβλεπες! μου λέει μελοδραματικά ή μάγισσα. Άκου νά δής τί συμβαίνει: "Ο Ρόντ όταν ήρθε έδω πριν άπο λίγο καιρό, μου ρίχτηκε καί κείνος... Καταλαβαίνεις... Τού άρεσα... "Ηρθε καί δώ στο σπίτι μου...

— Λοιπόν;

— Καί μαλιστα ήρθε περισσότερες φορές από σένα, Ράφ!....

— Λοιπόν;

— Καί οι οχέσεις μας προχώρησαν πολύ παρακάτω άπ' ό,τι οι δικές μας ως τώρα...

— Άκου, Λιζέτα, τής λέω όσο πιο σκληρά μπορώ. Μήπως θάρρεις πώς σέ περίμενα γιά καμμία Παναγία; "Αν από δώ καί πέρα ζήσουμε παρέα δέν μου καίγεται καρφάκι γιά τό τί έχεις κάνει ως έδώ!

— Μὲ ρώτησες γιὰ τὸν Ρόντ!,
μου λέει ἐκεῖνη. Καὶ ἀκόμα δὲν
τέλειωσα ὅλα ὅσα εἶχα νὰ σοῦ πῶ
γι' αὐτόν....

— Τέλειωνε λοιπόν....

Μοῦ χαμογελαίει παράξενα.

Παίρνει τσιγάρο, τὸ ἀνάβει μὲ
πολύ ἀργές κινήσεις γιὰ νὰ μοῦ
δγάλη τὴν ψυχὴ, ξαπλώνει στὸν
καναπέ καὶ τὸ φῶρεμά της πᾶει
ψηλότερα ἀπ' ὅλες τὰς προηγού-
μενες πᾶνω ἀπ' τὴ γόνατά της
καὶ τὴν ὥρα ποῦ ἔχει ἀρχίσει νὰ
θολῶν τὸ γκαβό μου μοῦ λέει:

— Ράλφ, δὲν θέλω νὰ σὲ κο-
λακεύσω. Μ' ἀρέσεις καλύτερα
ἀπ' ὅλους τοὺς ἄντρες ποῦ ἔχω
γνωρίσει ὡς τώρα! Εἶσαι πιὸ
σκληρὸς ἀπὸ τὸ φίλο σου τὸν
Ρόντ. Ξέρω ὅτι σ' ἀρέσω πάρα
πολύ... Ἐκεῖνος στὴ θέσι σου δὲν
θὰ μπορούσε νὰ καθεταί σὰν κι'
ἐσένα καὶ νὰ μὲ κυττάει μὲ τέτοια
ψυχραιμία... Πρώτα θάθελε νὰ χα-
ρῇ τὴν ἀγάπη μου κι' ὕστερα θὰ
μουκανε ἐρωτήσεις ἂν εἶχε...

— Ὁ καθέννας στὸν τύπο του!
τῆς λέω κορδωμένος. Ἄκου, μάγισ-
σα: Σοῦ λέω πῶς εἶμαστε πολὺ
φίλοι μὲ τὸν Ρόντ! Κι' εἶμαι ἀ-
ποφασισμένος καὶ νὰ σὲ σκοτώ-
σω ἀκόμα ἂν καταλάβω ὅτι τοῦ-
χεις κάνει κακό! Ἄν βρεθούμε
τώρα ἀντιμέτωποι γιὰ τὴν ἀγάπη
σου, μπορεῖ νὰ σκοτώσω ἐκείνον!
Πρώτα ὅμως πρέπει νὰ δεδαιωθῶ
πῶς δὲν ἔχει πάθει τίποτα καὶ ὅ-
τι δὲν τὸν κοροϊδεψες ἄσχημα!
Τέτοιος εἰμ' ἐγώ...

Μὲ κόβει μὲ θαυμασμό ἡ σει-
ρῃνα.

— Γιατί νὰ μὴν εἶσαι ἑκατομ-
μυριοῦχος; μοῦ κάνει λάγνα. Θὰ
ἐρχόμουν αὐτὴ τῇ στιγμῇ κιόλας
μαζί σου ἀκόμα κι' ὡς τὴν ἄκρη
τοῦ κόσμου, χωρὶς κανένα διστα-
γμό!

— Κι' ἑκατομμυριοῦχος νὰ ἤ-
μουν, τῆς ἐξηγῶ ζορικά, θάπρεπε
πρώτα νὰ μοῦδινες ἐξηγήσεις γιὰ
τὸν Ρόντ Οὐίλκοξ πρὶν πάμε πα-

ρακάτω!

Ἀναστενάζει, παίρνει τὴν ἀπό-
φασί καὶ ἀρχίζει νὰ λήη:

— Ράλφ, ἔχεις ἀκουστὰ γιὰ
τοὺς κουμμένους θησαυροὺς τοῦ ὑ-
πολοχαγοῦ Στῆβενς;

— Κάπου τᾶκουσα αὐτὸ τὸ
παραμῦθι, ὁμολογῶ μὲ τὴν πρώτη
γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ ξαναδιηγηθῶνε
ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μὰ τί σχέσι ἔχει
αὐτὸ μὲ τὸν Ρόντ; Μήπως μὲ δου-
λεύεις, γόσσσα;

Μοῦ ρίχνει, μὰ ματιὰ σὰν ἀ-
στραπή.

— Δὲν σὲ δουλεύω καθόλου,
Ράλφ!, γρυλλίζει σὰν τιγρούλα.
Κι' ὁ θησαυρὸς τοῦ Στῆβενς δὲν
εἶναι καθόλου παραμῦθι! Δὲν ὑ-
πάρχει καμμιά ἀμφιβολία πῶς ὑ-
πάρχει!

— Ἐλα! Πιστεύεις σ' αὐτὰ τὰ
πράγματα;

— Ράλφ, λέει ἡ Λιζέτα, μὴν εἴ-
σαι ἀφελὴς, πιστεύοντας πῶς εἴ-
μαι ἀφελὴς ἐγώ! Λὲς πῶς θάμε-
να στὸ Ντουράγκο ἂν δὲν ὑπῆρχε
κάποιος σοδαρότερος λόγος; Δὲν
καταλαβαίνω πῶς πηγαίνω χαμένη
σ' αὐτὸ τὸ χωριό; Κάθομαι λοι-
πον γιὰ νὰ ἀποκτήσω τὸν θησαυ-
ρὸ ποῦ σοῦ ἀνέφερα! Καὶ δὲν θὰ
φυγῶ ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος ἂν δὲν
τὸν κάνω δικό μου!....

— Πολὺ καλὰ, δικαίωμά σου!,
τῆς ἐξηγῶ νευριασμένος. Καὶ τῶ-
ρα ἄσε αὐτὸ τὸ θέμα καὶ μίλησέ
μου γιὰ τὸν Ρόντ....

— Τὸν ἔχω στείλει νὰ δρῇ τὸν
θησαυρό!, μοῦ λέει ξερά - ξερά
σὰν νὰ μούλεγε πῶς τὸν ἔστειλε
νὰ τῆς ἀγοράσῃ φυστίκια.

Μένω ἀλάλος καὶ τὴν κόβω μὲ
τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Στὸ φινάλε καταλαβαίνω ὅτι
κάτ' ἄλῃς θάχω καταλάβει καὶ
τῆς λέω τῆς Λιζέτας χαζά:

— Ἐστειλὲς τὸν Ρόντ νὰ σοῦ
δρῇ τί;

— Τὸ θησαυρὸ τοῦ ὑπολοχα-
γοῦ Στῆβενς!, μοῦ ἀποκρίνεται
τὸ κορίτσι καὶ τὰ φινιστρίνια της

δγάζουν φώς ήλαρόν. Δηλαδή τή λεφτά μέ τά όποία θά προσπαθούσαν νά άνεφοδιστούν οι Νότιοι και νά συνεχίσουν τόν πόλεμο έναντίον των Βορείων!

— Καί πού πάει ό Ρόντ νά βρή αυτά τά λεφτά; τής κάνω σάν άνθρωπος πού θέλει νά τρελλαθί και δέν τόν αφήνουν. Στη λαϊκή αγορά;

— Με ρώτησες και καλά νά σου πώ γιά τόν Ρόντ!; μου λέει ή γόησσα πειραγμένη. Θες νά σου τελειώσω τήν ιστορία ή όχι;

— Πές τη!; μουρμουρίζω ένοχα. Καί μέ συγχωρή, κούκλα, αν σε πίκρανα άλλα είναι έπειδή ξέρω τόσο καλά τόν Ρόντ!... 'Ακόμα και παιδιά πού είμαστε όταν παίζαμε τόν κρυμμένο θησαυρό έκείνος δέν λάβαινε μέρος, γιατί τό εύρισκε, λέει, ήλίθιο παιχνίδι.

— Δίκιο είχε!; δηλώνει κοφτά ή Λιζέτα. Δέν είναι παιχνίδι γιά παιδιά αυτό, Ράλφ!... Είναι γεμάτο κινδύνους και αυτή τή φορά πού αποφάσισε νά τό παίξει, ό Ρόντ, μπορεί νά τό πληρώσει και μέ τή ζωή του!

Με κόβει πού έτοιμάζομαι νά γίνω σκύλος και μου λέει σαρκαστικά:

— Μου είπες πώς δέν θάβηλες νάχω κοροϊδέψει τό φίλο σου, Ράλφ! Λοιπόν δέν τόν κοροϊδέψα. Του τό είπα κι' εκείνου όλα, όπως σου τό λέω και σένα! Και του είπα πώς μπορεί νά τόν σκοτώσουν άλλοι εκεί πού θα πάη και πώς τόν συμβουλεύω νά μήν πάη! Τήν ίδια συμβουλή σου δίω και σένα Ράλφ!

Είναι ένα ύπεροχο ήφαιστειο ή Λιζέτα αυτή τή στιγμή.

— Έγώ δέν είμαι ήλίθιος, τής λέω ξερά. Μόνο νά μου πής, κούκλα, τήν ιστορία πού άναφερες πιά πάλι, σχετικά μέ τόν Ρόντ! Σ' άκούω και δέν πρόκειται νά σε διακόψω καθόλου αυτή πή φορά!

— 'Επί τέλους!; λέει τό κορί-

τσι. Λοιπόν: 'Αφού έχεις άκουστά γιά τό θησαυρό πού σουκάνα κουνέντα, θά ξέρης και ότι κατά καιρούς πολλοί έχουν επιχειρήσει νά τόν ανακαλύψουν στην περιοχή πού λένε ότι είναι κρυμμένος, δηλαδή κοντά στο Χουάρεθ τής Σιέρρα Μάντρε, βορεινότερα από τό ποτάμι Νάβας.

Κουβάω τό κεφάλι μου πρós τά κάτω, σημάδι ότι δηλαδή τό ξέρω.

Και συνεχίζει ή Λιζέτα:

— Λοιπόν ένας άπ' αυτούς τούς πολλούς πού ψάξανε μέσα σ' όλα αυτά τά χρόνια, Ράλφ, τόν βρήκε τελικά τόν θησαυρό!

Πετιέμαι άπάνω από τόν καναπέ σάν νά μέ σουδλίσανε άλλα παρ' όλα αυτά έπειδή έδωσα τόν λόγο μου νά μήν πώ λέξι όσο πού νά τελειώση, δέν μιλάω.

Και ή Λιζέτα προχωρεί κανονικά στην ιστορία της:

— 'Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Μπέν Κέϋζυ και ήταν άδεφός του παππού μου! 'Όταν ό Κέϋζυ λοιπόν βρήκε τό μέρος πού ήταν κρυμμένα τά λεφτά, ήταν όλονόναχος μέσα στην έρημιά. Δέν είχε τή δυνατότητα νά κουβαλήσει όλο τό θησαυρό πού χρειάζεται κάμπο τυλάχιστον. Γέμισε λοιπόν τις τσέπες του μέ χρυσά νομίσματα, ξενόκρουσε καλά - καλά τό μέρος με τό θησαυρό και έφυγε γιά νά ξεναγουρήσει γρήγορα σε κείνο τό μέρος και νάχη πιά όλα τά μέσα νά σηκώση τό θησαυρό. Για νά μή τ' άχάση όμως κόησε και έκανε σ' ένα χαρτί τό χάρτη τής περιοχής έτσι όπως προχωρούσε και σ' αυτόν είχε σημειώσει και τό σημείο πού κουδόνταν τό χρυσάφι και τά κοσμήματα πών Νοτίων...

Μά ό κακομοίρης ό Κέϋζυ σπάθηκε άτυχος. Στο δρόμο τόν σκότωσαν οι ληστές και του πήραν τα χρυσά νομίσματα πού είχε στις τσέπες... Ήταν κάτι άξεστοι δολερόνοι, μία ληστοσυμμορία πού έλυμαίνετο σε κείνη τήν περιοχή...

Δεν πρόσεξαν καν πώς τὰ νομίσματα πού πήσαν ἦταν παλιά καὶ δὲν εἶχαν καμμιά σχέσι μὲ τὰ τωρινά... Παράτησαν τὸ πῶμα τοῦ Κεύζυ καὶ ἔφυγαν...

»Τὸν Κεύζυ τὸν ἔβριξε ἡ ἔφιππος χωροφυλακὴ — δηλαδὴ τὸ κουφάρι του. Ἀπ' τὰ χαρτιά του βρῆκαν ποῖός ἦταν καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ σπιτί τοῦ παπποῦ, πού ἦταν ἀδερφός του. Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε πεθάνει στὸ μεταξὺ καὶ δὲν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ μένα. Ἐκαστὸν δέμα στὴ χωροφυλακὴ δὶα τὰ χαρτιά του καὶ μὰς τᾶστεϊλαν, γιατί μέναμε μακριά, δηλαδὴ στὴ Φινλανδία.

»Στὴν ἀρχὴ ὁ πατέρας δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί λογῆς ἦταν ἐκεῖνο τὸ ἰδιόχειρο κατασκευάσμα τοῦ θεοῦ του — ὁ χάρτης. Ὅταν ὅμως μαθεύτηκε ὅτι ἀπὸ τὸν Ντράγκο — τὸν συμμοριτὴ πού εἶχε σκοτώσει τὸν ἀδερφό τοῦ παπποῦ — εἶχαν κυκλοφορήσει νημίσματα τῆς ἐποχῆς πού ἐμφύλιον πολέμου, τὰ κατάλαβε δὶα...

»Φύλαξε σὰν τὰ μάτια του αὐτὸν τὸν χάρτη, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκινήσῃ μιὰ μέρα καὶ νὰ πάῃ νὰ ξεθάψῃ τὸ θησαυρό...

»Ἐγὼ ἤμουν πολὺ μικρὴ τότε... Δυστυχῶς γιὰ τὸν πατέρα τὰ πράγματα δὲν τοῦ ἤρβον καθόλου καλά... Ζούσαμε στὴ φτώχεια γιὰ χρόνια καὶ τὸ ταξίδι πούπρεπε νὰ κόνῃ γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ Ντουράγκο, ἦταν μεγάλο καὶ πολυέξοδο. Δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ σὲ κανένα τὸ μυστικὸ του γιατί σὲ κανένα δὲν μπορούσε νὰ χῇ ἐμπιστοσύνη... Καὶ αὐτὸ ἀποδείχτηκε ὅταν σὲ κάποια συμμορία πού εἶχε μπλέξει, τὸν πρόδωσαν οἱ φίλοι του... Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν τραμάτισαν βαρεῖς... Τὰ τελευταῖα του λόγια πού μοῦ εἶπε στὴ φυλακὴ, ἦταν γιὰ τὸν χάρτη τοῦ θησαυροῦ... Ποτὲ ἄλλοτε δὲν μοῦ εἶχε μιλῆσει γι' αὐτόν... Μοῦ εἶ-

πε νὰ προσέχω καὶ νὰ μὴν τὸν δώσω ποτὲ σὲ ξένα χέρια...

Ἡ Λιζίτα χαμογελάει σὰν σερβίνα καὶ μοῦ λέει:

— Ἐγὼ ὅμως τὸν ἔδωσα! Κι' ὄχι μόνο στὸν Ρόντ ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλους! Γιατί τὸν πατέρα τὸν πρόδωσαν ἑμένα ὅμως κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ προδώσῃ!...

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Σοῦ εἶπα πὼς ξέρω τὴν ἀξία μου! Ἐνας ἄντρας πού θὰ ἀποκτήσῃ μονομιάς μιὰ κολλοσιαία περιουσία, δὲν μπορεῖ πιά νὰ ποθήσῃ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γυναίκα σὰν καὶ ἐμένα!... Ἐγὼ στείλει ὁκετοὺς Ράلف, μὲ ἀντίγραφα τοῦ χάρτη στὰ χέρια! Τοὺς ἐγὼ ὑποσχέθῃ πὼς ὁ πρῶτος πού εἶδ' βοή τὸ θησαυρὸ καὶ θὰ τὸν ἐέρω, θὰ ζήσῃ γιὰ πάντα μαζί μου μέσα σ' ἕνα ὑπέροχο διεφρο καὶ μέσα στίς ἐκτυλωτικές λάμψεις τῆς μεγάλης ζωῆς!...

— Καλά... Κι' ἂν αὐτοὶ βρεθοῦν ὅλοι μαζί; Μπορεῖ νὰ γίνῃ μακελλιὸ σὲ κείνο τὸ μέρος!...

— Σοῦ εἶπα πὼς εἶμαι σκληρὴ. Ράلف! Ὁλὼ κι' ὁ ἄντρας πού θὰ μὲ καρδίση νῆσαι τὸ ἴδιο! Ὁποῖος ἐπικρατήσῃ θάναί δικός μου! Πάντως κανέναν δὲν καρδίωσα! Ὅλοι δοκίμασαν τὴ γλύκα τοῦ ἐρωτὰ μου πρὶν φύγουν!... Ὅλοι ἔβλεπον πὼς ὑπέροχοι καὶ ἄλλοι ἀντίπαλοι!... ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο, τὸν κακομοῖρη!... Ἦταν κάποιος Ρέις Φέδερ... Βλέπεις ὅτι καὶ σένα σοῦ τὰ εἶπα ὅλα... Ἦταν ἀποφάσεις νὰ πάς γιὰ τὸ θησαυρὸ, Ράلف, θὰ μπορούσες νὰ πῇς ὅτι σὲ καρδίωσα ἂν σ' ἔδρισκε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀπὸ δρόμο — ἀκόμα καὶ ὁ φίλος σου — καὶ σὲ σκότωσε;

Μὲ κάθουν κούες ἀνατριχίλες, παιδιά, μὰ τὴν πίστι μου! Τούτη ἐδῶ ἡ γόησσα δὲν ἀστεϊεύεται καθόλου...

Καὶ εἶναι ἀκριβῶς τὸ σημεῖο πού θάξωμαι ἐκεῖνο τὸ παραμῦθι

πού μούλεγε ή μαμα - Κώσταν δ-
ταν ήμουν πιτσιρίκος και με κά-
θιζε στα γόνατά της:

«Γίόκα μου, ήταν, λέει, μιά φο-
ρά κι' έναν καιρό ένας άμύθητος
θησαυρός πού τόν φυλούσε ένας
δράκος πάνω σ' ένα βουνό... Ό-
ποιος κατάφερνε νά σκοτώσῃ τόν
δράκο και νά πάρῃ τόν θησαυρό,
βάπαιρνε και τήν παντόμορφη δα-
σιλοπούλα γυναίκα! Κίνησε λοι-
πόν ένα πεκάριο παλληκάρι πού
τόμαθε, ζωσμένο με τόν σπαθί
του... Έβλεπε τρία ζευγάρια πα-
πούτσια με σιδερένιες σόλες δσο
νέ φτάσῃ σέ κείνο τόν βουνό πού
κόπνιζε και ξερινούσε φωτιές πού
έβρταναν ώς τόν ούρανό!...»

Άλλά ξεχάστηκα και παραλί-
γο νά συνεχίσω με τόν παραμύθι
και νά αφήσω στή μέση τήν ιστο-
ρία μας!

Τῆς λέω τῆς Λιζέτας χωρίς νά-
χουν πάμει ακόμα τὰ μυμήγκια
νά άνεδοκατεβαίνουν στή σπονδυλι-
κή μου στήλη:

— Γόησσα, αποφάσισα νά πάω
πράγματι και γώ, μόνο πού εγώ
δέν θάλω νά πάω γιά τόν θησαυ-
ρό παρὰ γιά τόν Ρόντ Ουίλκοξ!

— Δικαίωμά σου, μουμουρίζει
ή άμορφη. Έτσι θάχετε και πε-
ρισσότερες πιθανότητες νά κερδι-
σετε από τούς άλλους γιατί έά-
σοστε δυό... Έπειτα όμως θά πρέ-
πει και νά με μοιράσετε... Έκτός
άν δέν σέ νοιάζει παρὰ γιά τόν
Ουίλκοξ!

— Σε γελάωκε!, τῆς έξηγώ
σκληρά. Μιά πού θά πάω γιά τόν
Ρόντ, δέν θά αφήσω και τόν θη-
σαυρό πού θάναι έκει κοντά... Έλ-
πίζω γιά τόν Ρόντ νά μῆ φανῇ ά-
χάριστος άν βρίσκεται σέ δύσκο-
λη θέση και τόν σώσω... Κι' άν
φανῇ άχάριστος τόσο τόν χειρότε-
ρο γι' αὐτόν!... Πρέπει νά ξέρης
ότι με μένα θά ζήσης τῆ ζωῆ σου
Λιζέτα! Και νάσαι σίγουρη ότι
θάσαι δασιλίτσα καλονική!

— Τά ίδια μου είπαν και όλοι

οι άλλοι, Ράλο!... Μά προτιμώ
κι' εγώ έσένα απ' όλους τούς!...
Ένα μπορώ νά σοῦ όρκιστώ: Άν
είχες φτάσει έσύ πρώτος κοντά
μου αντί γιά τόν Φέδερ, δέν θάχα
στείλει άλλον πίσω σου!...

— Τόν χάρτη!, τῆς κάνω δια-
στικά γιατί άρχίζουν νά βολώνουν
τά μάτια μου μπροστά στό όρα-
μά της.

— Τόν χάρτη, μου άποκρίνε-
ται τότε αὐτή, δέ τόν έχει πάρει
κανείς, Ράλο, χωρίς νά πάρῃ πρῶ-
τα και τόν έρωτά μου!... Πρέπει
νά θυμάσαι τί ακριβώς θά χήσης
άν δέν βγῆς νικητής στήν προσπά-
θειά σου!...

Σ' αὐτό τόν σημείο λέω νά στα-
ματήσω τῆ δήγησι, παιδιά, γιατί
παρατράδῃσε αὐτό τόν κεφάλαιο!...

Οι έρασταί τῆς Λιζέτας

ΕΚΙΝΩ από τὰ χαράματα:

Παίρνω τόν τριανάκι γιά
τό Χουάρεθ και σ' όλο τόν
δόμο κόβω και πίσω μου
μήπως κι' έχω συνοδεία από ταξι-
δι μου αλλά δέν βλέπω κανέναν
πού νά δίνῃ τέτοια έντύπωση.

Φθάνω στό Χουάρεθ καμιά φο-
ρά και παίρνω με τὰ πόδια τόν
δόμο γιά τόν Ρίο Νάθας, πού μου
λένε οι ντόπιοι κατά πού είναι γιά
νά πάω.

Ότάν φτάνω και σ' αὐτό τόν
ποτάμι και τόν περνάω άπέναντι,
τελικά, βλέπω ότι ό χάρτης τῆς
Λιζέτας πού κρατάω στό κοιλό-
μου, άρχίζει από δώ και πέρα.

Έκείνος πού τόν έχει φτιάξει
έξέρει νά σοῦ δίνῃ νά καταλαβαί-
νῃ πού πρέπει νά πιάς.

Κόβω μπροστά μου μια άπέ-
ραντη κοιλάδα πού τραβάει μέχρι
τούς πρόποδες τῆς Σιέρρα Μά-
νρε και τήν παίρνω μπάλλα.

Σ' ένα ώρισμένο σημείο πού
είναι και ύψωμα σταματάω και ό-
ρίζω νά περάσω έδώ πέρα τήν

πρώτη μου νύχτα.

«Όχι πώς δεν μπορούσα να περπατήσω κάμποσα χιλιόμετρα ακόμα, αφού ο ήλιος μόλις τώρα έχει αρχίσει να παίρνει την κατφόρα για τα βουνά αλλά θέλω να δρίσκωμαι κι' απόψε και αύριο τα χαράματα πάνω σ' αυτόν τον λόφο, που βλέπει ολόκληρη την περιοχή και αν υπάρχει κανένας μουσφίρης, από οποιοδήποτε σημείο του ορίζοντος κι' αν έρχεται, θα τον πάρω είδησι άμέσως».

Μ' άλλα λόγια πάω να σιγουρευτώ ακόμα και τώρα ότι το κορμίσι που λέγαμε δεν έχει στείλει κανέναν στο πόδι μου να με παρακολουθή, γιατί πολλά και ποικίλλα όπως καταλαβαίνει ο καθένας περνούσε από το μυαλό μου για την παράξενη αυτή περιπέτεια.

Και αρχήν δεν θα αποφάσιζα ποτέ μου αυτό το ταξίδι που γίνεται χωρίς καθάλου άνεσεις, μιά που είμαι σίγουρος τώρα πιά πως αυτό που φοβάται το "Εφ Μπλ" "Αϊ, μήπως δηλαδή όλοι αυτοί οι παλιάνθρωποι έτοιμάζουν καμιά παλιοδουλειά, δεν είναι αλήθεια.

Είναι όμως και ο Γκάρντερ μπροστά που είναι και συνάδελφος και καλός συνάδελφος και πρέπει να τον βρώ όπωςσδήποτε.

"Ενα δεν καταλαβαίνω:

— Γιατί ο Τζή Μάν αυτός κίνησε για τον θησαυρό της Λιζέτας; Κι' αν είχε τους λόγους του να πάρη την απόφασι, πώς δεν γύρισε ακόμα και δεν έδωσε σημαία ζωής ούτε στην οργάνωσί μας με κανένα τηλεγράφημα;

Για να την έχη έρωταιυθή τόσο πολύ αυτή τη σειρήνα ώστε ναχάσε το νου του και να αποφάσισε και να λιποτακτήση ακόμα για τα κατήρι της, το άποκλείω έντελώς και δεν πρόκειται να σάς πω το γιατί το άποκλείω, αλλά θα σάς πω το άλλο: Και σεις το ίδιο θα κάνατε όπωςσδήποτε αν είσατε

στη θέση μου και γκαρίζατε έτσι καλά τον Γκάρντερ.

Με δυο ξερές κουβέντες περνάει η νύκτα ωστόσο, έρχεται και το χάραμα του ήλιου και η Ιστορία μας έχει κολλήσει στο ίδιο σημείο.

Ούτε δηλαδή άνθρωπος υπάρχει στον ορίζοντα μέσα σ' αυτή την έρημιά, ούτε έχω καταλάβει τίποτ' απ' όσα προσπαθώ να καταλάβω σχετικά με τον Γκάρντερ και τη Λιζέτα.

Και το «Αϊμα στο Ρίο Γκράντε» που μου θύμισε αυτή η περιπέτεια όταν μου τη διηγήθηκε ο αρχηγός, εξακολουθεί να μου το θυμίζει και η Ιστορία που άκουσα από το μελνίο στοματάκι εκείνης της γόσσας.

Μ' άλλα λόγια, δεν ξέρω γιατί έχω την έντυπωσι σ' όλη τη διάφορεια του ταξιδιού που κάνω, πως είμαι ένα πολύ μεγάλο κορόιδο.

Αλλά φυσικά στο τέλος θα αποδειχθ' αν έχη δίκιο ο έαυτός μου που φαντάζεται κάτι τέτοιο ή εγώ που λέω πως είμαι ο πιο έξυπνος Τζή Μάν που υπάρχει.

ΟΥΤΕ με το δεύτερο βράδυ που το περνάω σαν γνήσιος φυσιολάτρης διαζώ τίποτα παραπάνω.

Βρίσκομαι στα κατσάδραχα της Σιέρρα Μάντρε και η πορεία στον χάμη της Λιζέτας βρίσκεται εύτυχώς στο τέλος της, έπειδή έχω αρχίσει και σκυλοβασιέμαι —και να αφαιρέσουμε που όσο ο καιρός περνάει, τόσο η ιδέα πως είμαι κορόιδο κατακτάει έδαφος μέσα στην κόκα μου.

Το επόμενο πρωί που ξυπνάω έχω μπροστά μου μιά πλαγιά άπτομη όλο μαύρα βράχια που άνεβαίνει σε μιά από τις ψηλότερες κορφές της Σιέρρα Μάντρε. Έχω πίσω μου την κοιλάδα που περσάνε προχτές. Έχω δεξιά μου

μιά θαθεία χαράδρα με πράσινα τριχώματα που στο βάθος της κατακυλιέει νερό και κάνει σπασμάτα. Κι' έχω μπροστά μου τρεις νομάτους που κρατάνε κανόνια στα κουλά τους και με κόβουν στα μύτια έτοιμοι με την πρώτη μου ύποπτη κίνησι να μου τη χαρίσουν!

— Ξύπνησε! λέει ο ένας απ' αυτούς λες και οι άλλοι δυο δεν έχουνε μάτια για να δούνε.

Στο μεταξύ ενώ που δεν μπορώ να πω πώς την περίμενα μιά τέτοια ύποδοχή, φέρον στα γνήγορα το κουλό μου στο μέρος που είχα το λούγκερ και όταν λέω βέβαια «είλας, καταλαβαίνει κανείς χωρίς φιλοσοφίες ότι τώρα δεν το έχω πιά.

— Γι' αυτό ψάχνεις; με ρωτάει με αγάπη ο δεύτερος από την παρέα τους και μου το δείχνει στ' αλήθεια.

Και με ρωτάει και ο τρίτος στη σειρά για να σιγουρευτώ ότι μπορεί κι' αυτός να μιλήσει.

— Για το θησαυρό έχεις έρθει και σύ;

Θυμάμαι έναν - ένα τα όνόματα βλων που μου είπε ο αρχηγός ότι έχουν εξαφανισθή στο Ντουράγκο. Τις φωτογραφίες βλων αυτών τις είδα και τις ξανάδα στα γραφεία μας πριν ξεκινήσω για την έκδραμή.

Ή χαρούμενη πρώτη έκπληξις λοιπόν, είναι πώς κανείς από τους πρείς αυτούς έδω μπροστά μου, δεν μπορεί να έχω κάποια σχέσι με τους εξαφανισμένους.

Στην άρχη θα έλεγα άμέσως πώς είναι ληστές των όρέων αλλά άπαξ και μου κουβεντιάσανε για τον θησαυρό, πάει κι' αυτή η έκδοχή για το καλάθι των άχρηστων!

Στο μεταξύ που έγω τα λογαριάζω αυτά, παίρνουν πάλι τα παιδιά σειρά για να μιλήσουνε:

Λέει ο ένας:

— Δεν έχει γλώσσα, φαίνεται, το μωρό μας!

Λέει ο δεύτερος:

— Κοιμήθηκε πάνω από το φάργγι τής Δεύτερης Ζωής και θα του πήραν τα ζωτικά τη μιλιά!

Ο τρίτος βρίσκει πώς θί άλλοι δυο είπανε άρκετά και φτύνει μανάχα μπροστά μου με περιφρόνησι.

Όπότε ξαναλέει πάλι ο πρώτος με την ευκαιρία που κέρδισε μιά σειρά:

— Σήκω, λεγάμενε, και περιπάτει!

Και συμπληρώνει και ο δεύτερος:

— 'Εκτός κι' αν θες να μείνης σ' αυτό το μέρος δια παντός!

Και τη φορά τούτη βρίσκει ο τρίτος, που έφτυσε προηγουμένως, το πιο πετυχημένο καλαμπούρι για να πη:

— Έλα, Ράφ, αγόρι μου! Έδώ στην έξοχή πρέπει να συνηθίσης να πιάνης δουλειά από πολύ νωρίς!

Και μου τραβάει και μιά σφαίρα μπροστά στα πόδια με το σιδερικό του και με κάνει να ξυπνήσω για δεύτερη φορά εντός τριλέπτου και να πεταχτώ όρθιος.

Όπότε λέει ο ίδιος που έκανε το άστείο:

— Είπατε, παιδιά; Λάστιχο είναι το κορμί του! Μουλάρη θάνασι στη δουλειά και χωρίς άστεία!

Και λέει και ο πρώτος πάλι από την άρχη:

— Γιατί; Έχεις παράπονο από κανέναν απ' όσους μάς έστειλε η κυρά;

— Άμπα! Όχι!, παραδίδεται άντρίκια ο προηγούμενος.

Και μ' αυτά κάτι άρχίζει να στριφογυρνά μέσα στην κόκα μου αλλά στο μεταξύ με σκουμπάνε τα παιδιά με τις κάπνες που έχουν μπροστά τα σιδερικά τους και ξεκινάμε για το ταξίδι του μέλιτος.

Μ ΠΟΛΙΚΑ συμπεράσματα έχω δώσει: τώρα πιά και μάλιστα μέσα σε λίγη ώρα.

Μπορεί να πη όποιος θέλει ότι και κείνος θαδγαζε συμπεράσματα μετά πού θα τον είχαν μαγκώσει τόσο άμορφα και πώς τό σπουδαίο θάταν να θγαίνανε τα συμπεράσματα μπροστήτερα.

Λοιπόν εγώ θαδγαλα καθυστερημένα ως μη λέμε κουδέντες.

Πάντως καταλαβαίνω τώρα πού πεοπατάω μπροστά από δυό μούτρα και πίσω από άλλο ένα, πώς όταν θα με θτάσουν εκεί πού θάναι τό τέρας μας, τά πράγματα θα γίνουν ασφαλώς πολύ πιο δύσκολα.

Μιά λοιπόν κι' έχω όρκιστή έγύ στην ύπηρεσία να δώσω και τη ζωή μου άκόμα για τό καθήκον άν χρειαστή, λογαριάζω να κάνω από τώρα ό,τι μπορώ γι' αυτόν τον όρκο, ώστε να μην τον κρατηρώ άκριβώς όπως είναι, μέχρι τελευταίο γράμμα.

Εύκαιρίες πολλές να όλες επικίνδυνες.

Τό μόνο καλό για μένα είναι πώς από μιάς άρχής τους έχω παραισθήσει τό μισοκακόμοιο και τον φοβισμένο και κάθε άλλο παρτα τους έχω δώσει την έντύπωση πώς είμαι τύπος πού μπορεί να αποφασίση να τά βάλη όχι με έν παρτα και με τρείς μαζεμένους πού να κρατάνε και σιδερικά στα κουλά τους!

Την ώρα λοιπόν πού περνάμε από ένα πολύ στενό μονοπατάκι στην άκρη - άκρη ένός γκρεμού κο' είμαστε και οι τέσσερις πολύ κοντά μιά παρτα, σκύδω προς τα πίσω απότομα, αρπάζω από τό κυυλό τό παιδι πού έρχεται άκριβώς από πίσω μου και μ' ένα άπλό τραδηγματάκι προς τα δεξιά τον κάνω και γέονει στον γκρεμό κι' άρχίζει να ούρλιάζει σαν σαπανάς.

Δεν κάθουαι να δώ τί γίνεται εκεί κάτω γιατί καταλαβαίνω πώς αυτός πού στέκει άκόμα πίσω μου πρέπει ασφαλώς να μου ρίξη κανα - μολύβι στην πλάτη για να με τιμωρήση πού άστεϊεύτηκα του φίλου του.

Πέφτω μονομιάς στα γόνατα σημαδεύοντας ν' αρπάξω μιά μεγάλη πέτρα.

Κιένη την ώρα άκούω άλλον σαματά και βλέπω εκείνον πού πή γονε πρώτος να τινάζεται: σαν να τον κλώτσησε μολάρι στο στήθος να πετάη τό σιδερικό πού κρατούσε στον γκρεμό και να μίχεται και κείνος πίσω του για να τό πιάση μην πάση καμιά ζημιά.

Τό παιδι πού έσπεκε πίσω μου δεν πρόλαβε να κρατήση τό δάχτυλό του την ώρα πούσκυμα και έγει πάντα κακά άποτελέσματα να μην μπορή να κρατάς εγκαιρως τό δάχτυλό σου και τη γνώσας σου.

Στό μεταξύ ό άλλος είχε γυρίσει για να δει τί συνέβαινε και αντί να τη φάη στην πλάτη όπως έπρεπε κανονικά, την άρπαξε στο στήθος σαν άληθινός άντρας.

Και μένει λοιπόν ένας, αυτός πού σκότωσε τό φίλο του.

Θυμωμένος για την κακή του πράξη, του ρίχνω την κοτορνια πούχω πιώσει από κάτω, την ίδια ώρα πού κι' αυτός θέλει να κάνει και σ' έμένα την ίδια περιποίησι πού έκανε της παρτας του.

Και πραγματικώς είναι γρήγορος και προλαβαίνει να ρίξη.

Έπειδή όμως ταυτόχρονα βλέπει και την κοτορνια, σκύβει άσυναισθητα να την άποφύγη και ή σφαίρα του άστοχει.

Και ή κοτορνια επίσης περνάει επάνω από τό κεφάλι του αλλά στο μεταξύ έχω κάνει βουτιά καταπάνω του βαζοντας όλες μου τις ικανότητες σ' αυτή την προσπάθεια, έπειδή ξέρω πώς άν δών τον πετύχω μ' αυτό τό πλοντζόν,

δεν τὸ γλυτώνω πιά τὸ γκόλ πού ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ!

Καί γι' αὐτὸ καὶ μόνο τὸν ἀρπάζω ἀπὸ τὰ πόδια ἀλλὰ μὲ τέτοια ὁρμή πού πέφτει, κι' αὐτὸς ἀνάσκελα καὶ τοῦ φεύγει καὶ τὸ σιδερικό ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κουδονάζετε στὴν ἀκροή τοῦ γκρεμοῦ καὶ παραλίγο νὰ βουνομε καὶ οἱ δυὸ κάτω παρέα νὰ γελάγαμε!

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μικροεπεισόδιο, δὲν ξέρω τί κακία μὲ πιάνει στὰ ξαφνικά καὶ τὸν ἀρπάζω τὸν κακομοῖρη καὶ τοῦ ρίχνω ὅσες βάθρα νὰ ριζῶ στὴ Λιζέτα τώρα πού μιλάμε, ἀλλὰ πού ἐκείνη εἶναι πού μακριὰ γιὰ τέτοιες πολυτέλειες....

Τὸ εἶ κάνω τ' ἀλατιοῦ χωρὶς ὑπερβολή καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς πρώτες του προσπάθειες νὰ ἀμυνθῇ πού δὲν τὸν ὠφελοῦν σὲ τίποτα, καταλαβαίνει πὼς πρὶν γρήγορα θὰ τελεωθῇ τὸ μακτύριό του ὅταν δὲν κοιμῆται καὶ κάθεται καὶ τὶς τρώει καὶ μόνο πού μουγγρίζει ἀντικειμενικὰ σὲ κάθε καινούργια ἰδέα μάλιστα σὲ ὅσες τὸν πετυχαίνουν στὸ στομάχι.

Καμμιά φορά πέφτει νύκ ἄουτ.

Μαζεύω τὸ σιδερικό του πού ἔχει πέσει κάτω, μαζεύω καὶ τὸ λούγκερ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ὕστερα μαζεύω κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο, τὸν ρίχνω στὸν ὦμο καὶ τὸν πάω σὲ μέρος πού νάη περισσότερη ἀπλά.

Βρίσκω καὶ μιὰ πηγή, τοῦ στρώνω ἀπὸ κάτω τὰ μούτρα καὶ τὸν κάνω περδίκι στὸ λεπτό.

Τότε δγάζω τὸ λούγκερ μὲ τὴ σειρά μου, τοῦ τὸ στήνω στὴ μύστρα καὶ τοῦ λέω αὐτὰ ἀλλὰ μὲ ὅσες πού πρὶν ἱόρικο δὲν ὑπάρχει:

— Πρόσεξε, μούτρο: Ἔνα καὶ θὰ πῆς ἢ ἔνα ὄχι κι' ἄλλες κουδέντες δὲν θέλω: Θὰ μὲ οδηγήσης ἐκεῖ πού θὰ μὲ πηγαίνατε παρέα καὶ οἱ τρεῖς ἢ θὰ σὲ στείλῶ στὸν ἄλλο κόσμο καὶ θὰ ψάξω νὰ βρῶ

μόνος μου τὸ μέρος! Διάλεξε καὶ πάρε!

— Θὰ σὲ πῶ!, μοῦ λέει χωρὶς περιστροφές. Κι' οὔτε δοισκόμαστε πολὺ μακριά. Μιά ὥρα δρόμο ἀκόμα τὸ πολὺ....

— Φίνα, τοῦ κάνω εὐχαριστημένος. Ἀλλὰ πού εἶσαι; Προηγουμένως θὰ μὲ πᾶς ἐκεῖ πού ἔχετε τὸν ἀσύρματο γιὰ νὰ σὰς στέλνῃ τὸ φερμάνιο τῆς ἡ Λιζέτα!

Μὲ κρύβει μὲ πολὺ μεγάλο θάυμασμό καὶ φόβο.

— Ἀσύρματο; μουγγρίζει ταρσγμένος. Δὲν καταλαβαίνω...

Μόνο πού ἐγὼ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸν τόπο του ὅτι ἔχει καταλάβει καὶ πολὺ φίνα μάλιστα.

— Τὸ Ράλε πού πέταξες τὸ θυμᾶσαι; τὸν ρωτᾷ μὲ τὸ καλὸ μου τὸ χαμόγελο. Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε; Τὸ πουλάκι;

Βάζει τὴν κόκα κάτω καὶ ὀλλάζει: κατεύθυνσι ἀπὸ κεινὴ πού πηγαινε νὰ πῶσι στὴν ἀρχή.

Καμμιά φορά μπρᾶς αὐτὸς καὶ πίσω ἐγὼ φτάνουμε σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιά.

Μέσα ἔχει ἓνα πολὺ τέλειο ἀσύρματο τηλέφωνο μὲ μεγάλη κεραία γιὰ νὰ ἔχῃ μεγάλη ἀκτῖνα δράσεως.

— Δώσε ἀναφορά, τοῦ λέω τοῦ μούτρο καὶ πὲς πὼς μὲ ψαρεύατε κανονικὰ καὶ πὼς τὰ πράγματα ὅλα γίνανε ὅπως τὰ ἤθελε ἐκείνη.

— Μὲ...

Βλέπει τὸ λούγκερ μπροστὰ του καὶ ξεχνάει τὶς ἀντιρροήσεις του.

Δὲν περνᾶνε δυὸ λεπτὰ καὶ ἀκούω καὶ τὴ γλυκεῖα φωνούλα τῆς Λιζέτας, πού εἶναι τὸ μεγαλύτερο φίδι ἐπὶ γῆς:

— Τί ἔγινες, Φεντέρικο;

— Ἐν τάξει ὅλα, κυρά! Εἶναι μαζί μὲ τοὺς ἄλλους!

Ἀκούω τὴ Λιζέτα νὰ γελάει χαρούμενα.

— Μπράβο σας!.. λέει μετὰ. Μόνο νὰ τὸν προσέχετε ἰδιαίτερως

αυτόν τὸν τελευταῖο, Φεντέρικο, γιατί εἶναι ὁ πῶ ἐπικίνδυνος ἀπ' ὅλους!....

Τελειώνει ἡ συνδιάλεξις σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ τότε ἀλλάζω κι' ἐγὼ τὸ μῆκος κυμαστος καὶ καθῶς κάτι ξέω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα καταφέρνω στὸ φινάλε καὶ πιάνω τὰ παιδιὰ τῆς ἐπίππου χωροφυλάκῃς τοῦ Ντουράγκο.

— Τὸ καὶ τὸ τὸς λέω, ἐδῶ Λέμμου Κώσων τοῦ Ἐφ Μπί Ἀϊ καὶ εἶμαι στὸ τάδε μέρος ἀκριβῶς καὶ σὰς ἔχω ἕνα θαυμάσιο δῶρο ὃν ἔρθετε καὶ σεῖς ὡς ἐδῶ πάνω.

Καὶ δὲν φέρουν καμμιὰ ἀντίρρηση γιὰ τὸ δῶρο καὶ λέμε πῶς θὰ ξεκινήσουν ἀμέσως.

Αὐτὸ σημαίνει πῶς αὐριο θά-αι ἐδῶ καὶ ἐπειδὴ στὴ σπηλιά τοῦ θρῆσκώμαστε ὑπάσχουν ἀπ' ὅλα τὰ καλά, παῖων μὴ κουλῶ-ρα σχοῖν καὶ κάνω τὴν παρέα μου σὰν σαλαμί.

ΤΟ ΠΩΣ γίνανε τὰ παρακάτω ἔχει λίγη πλάκα, γιατί ὁ ὑπὸλαρχος ποὺ εἶναι ἀρχηγὸς τῆς ἀμάδας ποὺ ἐρχεται τὴν ἄλλη μερὰ, μένει μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ὅτα κομμιὰ φορὰ θρῆσκώμαστε μέσα σ' ἕνα πελώριο μεταλλεῖο χρυσοῦ ποὺ δουλεῖ μάλιστα πινρωδῶς.

Καμμιὰ δεκασιὰ φρουροὶ ποὺ κρατᾶνε ὅπλα, μάλις βλέπουν τόσες πολλὲς στολές τὰ πετᾶνε ἀμέσως κι' ἔτσι δὲν γίνεται πόλεμος καὶ μὰς ἀφήνουν νὰ μπούμε.

Καὶ μέσα στὸ ἐσωτερικὸ εἶναι ἄλλοι δέκα καὶ περὶσσότεροι ἄνθρωποι μόνο ποὺ αὐτοὶ εἶναι στὸ κακὸ τους — ὁ νῆπι καὶ ὁποῦς πῶ πολλοὺς ἔχουν φαῖν τὰ κόκκαλά τους, ὅπως εἶναι μισόγυμνοι.

Εἶναι μούσκεμα στὸν ἰδρώτα, εἶναι μούτζουρωμένοι καὶ κατασκονισμένοι, μὲ δυὸ κουδέντες σὰν φοντάσματα — κι' ἔχουν καὶ τὶς πλάτες χαρακωμένες ἀπὸ βούρδου

λα, ὅπως δηλαδὴ γινόταν τὴν παλιά καλὴ ἐποχὴ ποὺ λένε οἱ γέροί μας, ὃν ἔχετε ἀκουστά.

Ὁ ὑπὸλαρχος γυρίζει πάλι σ' ἐμένα γιὰ νὰ τοῦ λύσω τὴν ἀπορία.

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, κύριε Κώσων; μοῦ λέει σατισμένος.

— Αὐτοὶ; τοῦ ἀποκρίνομαι. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐρασταὶ τῆς Λιζέτας καὶ εἶναι ὅλοι ἄξιοι τῆς τύχης τους ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν ποὺ πήγανε γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοὺς ὑπόλοιπους καὶ εἶμαστε καὶ φίλοι!

Πάω στὴν ὥρα βγαίνει ἀπ' τὸ σωρὸ ὁ Γκράντε ὁ Τζή Μᾶν κι' ἐρχεται καὶ πέρτει στὴν ἀγκαλιά μου.

Κι' ἐπειδὴ ὁ ὑπὸλαρχος ἀκόμα δὲν τὰ ἔχει καταλάβει ὅλα, τοῦ λέω καὶ τὰ παρακάτω:

— Ἡ Λιζέτα μὲ κάποιον συνέταρχο τῆς, βρήκαε αὐτὸ τὸ ὄρυχείο. Τὸ χρυσάφι τοῦ δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ ὥστε νὰ τὸ δουλεύῃς μὲ προσωπικὸ καὶ νὰ πληρώνης καὶ τὰ μισὰ στὸ κράτος. Τὸ λοιπὸν καὶ κείνη καθὼς εἶδε τὸ «Αἶμα στὸ Ρίο Γκράντε» στὸ σινεμά, σκέφτηκε τὸ κόμπε τοῦ θησαυροῦ. Σκάρωσε χάφτες μὲ τὴν τοποθεσία τοῦ μεταλλείου καὶ κάθε μάγκα ποὺ κατάφευγε νὰ ξεπερλά-νῃ, τὸν ἔστειλε ἐδῶ νὰ βρῇ τάχα τοὺς θησαυροὺς τῶν Νοτιῶν. Ἐδῶ τοὺς μαγκώνανε τὰ ὑπόλοιπα παιδιὰ τῆς συμμορίας καὶ τοὺς δόζανε νὰ δουλέβουν καὶ νὰ βγά-ζουν χρυσάφι γιὰ τὴ Λιζέτα ποὺ τὸ χρειαζότανε! Δὲν εἶναι κι' ἀσχημὸ τὸ κόμπε τῆς νομίζω! Βέβαια στὸ τέλος ὅταν θὰ βαριόταν νὰ θγάξῃ χρυσάφι, θὰ τοὺς ἔστειλε ὅλους αὐτοὺς στὰς ἀγῶνιους μόνες καὶ αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς φτάει γιὰ νὰ τὴ στείλετε νὰ παραβρεθῇ στὴν ἐξοχὴ τὴν ὑπόλοι-πὴ ζωὴ τῆς!

ΠΗΤΕΡ ΤΣΕ-Υ-ΝΥ
Μετάφρασις: Γ. Μαρμαρίδη

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ :

Στο επόμενο αφιέρωμα του «Μπαούλο» στους Ήρωες των Pulps

έρχεται από τα σκοτεινά βάθη της Νύχτας

ένας από τους πιο δημοφιλείς ήρωες της παγκόσμιας λαϊκής λογοτεχνίας.

Ο αμείλικτος τιμωρός του εγκλήματος σε «Μάσκα» και «Μυστήριο»:

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ!!!

Με την εμφάνισή του που θυμίζει το ιπτάμενο θηλαστικό της νύχτας, ο δυσπρόστατος τιμωρός του Κακού και εκδικητής του Καλού θα είναι ο μοναδικός επισκέπτης του επομένου ραντεβού μας στην ενότητα Long Stories του «Μπαούλο» μέσα από τις σελίδες της σειράς Ήρωες των Pulps..

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #12 - Αύγουστος 2020

Αρχισυνταξία -Επιλογή Υλικού: ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

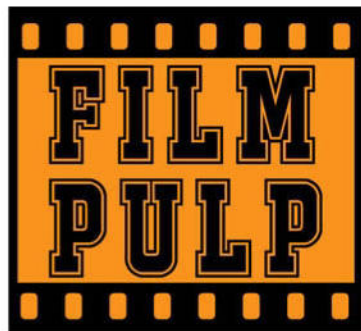
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Λιαν προσεχώς!!!!

CINE STORIES

Μια παραγωγή 100% σε κείμενα και εικονογράφηση από το επιτελείο του "Μπαούλου των παλιών αναγνωσμάτων". Ο Γιώργος Βλάχος γράφει και ο Πάνος Κολιόπουλος εικονογραφεί.

Θα εκπλήξει, θα συναρπάσει, θα ανακαλέσει θύμισες με τις περιπέτειες του παλιού καλού επικού κινηματογράφου!

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ PULPS

1

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

AUGUST 2020

No. 12

